Herg Benet Pajsiort
Inima mea și alte găuri negre
Jasmine Warga

JASMINE WARGA

Inima mea şi alte găuri negre

Traducere din limba engleză de
Cristina Nemerovschi

Editura HERG BENET
2017

HERG BENET
PUBLISHERS

My Heart And Other Black Holes
Copyright © 2015 by Jasmine Warga
Copyright © 2017 Herg Benet, pentru prezenta ediţie

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenţie artistică.

Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, Bucureşti, România
www.*hergbenet. ro*
editor@hergbenet. ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau
Elemente ilustraţie: © Pakpong Pongatichat |

Adobe®

ISBN ePub: 978-606-763-093-O
ISBN Print: 978-606-763-092-3

Passport

Adevărata călătorie a descoperirii
nu înseamnă căutarea de noi peisaje,
ci a privi cu noi ochi.

— Marcel Proust –

MARŢI, 12 MARTIE
26 de zile rămase

Muzica, mai ales cea clasică, şi mai ales *Recviemul* lui Mozart în Do minor, are energie cinetică. Dacă asculţi suficient de atent, poţi auzi arcuşul viorii tremurând deasupra coardelor, gata să aprindă notele. Să le pună în mişcare. Şi, odată ce notele sunt în aer, se lovesc unele de altele. Luminează. Explodează.

Mi-am petrecut o grămadă de timp întrebându-mă dacă tot aşa te simţi şi atunci când mori. Dacă ăsta e şi sunetul pe care-l faci când mori. Dacă voi izbucni şi eu exact ca acele note, îmi voi striga ultima durere, după care voi rămâne tăcută pentru totdeauna. Sau dacă mă voi transforma într-un murmur neclar pe care abia îl auzi, dar care e mereu acolo, dacă asculţi cu atenţie. Să fiu sinceră, îmi petrec cea mai mare parte a timpului gândindu-mă la moarte, la uitare, la sfârşit.

Dacă nu aş fi avut oricum obsesia mea legată de moarte, cu siguranţă m-aş fi molipsit cu ea lucrând ca operator telefonic la firma Tucker – Idei pentru Vânzări. Din fericire pentru ei, nu pot fi traşi la răspundere, fiindcă eu aveam problema asta de dinainte.

Tucker – Idei pentru Vânzări este o firmă de comerţ prin telefon, care are sediul în subsolul unui mall căzut în uitare, de pe o stradă prăfuită. Câteva mese din plastic gri care au fost cel mai probabil cumpărate la pachet cu preţ redus de la Costco sunt aliniate una lângă alta, şi fiecare angajat are la dispoziţie un telefon şi un computer. Încăperea miroase a mucegai, combinat cu cafea arsă. Îmbietor.

Momentan, facem un sondaj pentru Concedii în Paradis. Vor să ştie pe ce pun mai mult oamenii preţ în concediile lor – pe calitatea mâncării şi băuturii sau pe confortul camerelor de hotel. Formez următorul număr de telefon de pe lista mea: doamna Elena George, care locuieşte pe Strada Dudelor.

— Alo? îmi răspunde o voce piţigăiată.

— Bună ziua, doamna George. Sunt Aysel şi vă sun din partea firmei Tucker – Idei pentru Vânzări, TIV, legat de Concedii în Paradis. Aveţi un minut să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

Din vocea mea lipseşte ciripitul vesel pe care-l au majoritatea colegilor mei. Asta e, nu sunt angajatul model de la TIV.

— V-am mai spus o dată să nu mă mai sunaţi la numărul ăsta! zice doamna George şi-mi închide în nas.

Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde, doamna George. Pe istoricul convorbirilor, notez lipsa ei de interes faţă de subiect. Pare că nu-şi doreşte o vacanţă de două săptămâni în Hawaii, ofertă limitată. Regret profund, Concedii în Paradis.

Să dau două telefoane unul după altul, fără pauză, e prea mult pentru mine, aşa că îmi îndrept atenţia spre computer. Singurul avantaj al jobului meu este accesul liber şi nelimitat la internet. Dau dublu click pe browser şi mă loghez înapoi pe Schimbări Definitive, site-ul meu preferat în clipa asta.

— Aysell! se răsteşte la mine domnul Palmer, pronunţându-mi numele greşit, ca întotdeauna.

Este Uh-zel, nu Ay-zel, dar pe el îl doare undeva.

— De câte ori mai trebuie să-ţi spun să nu-ţi mai faci atât de lucru la computer?

Face un semn spre jurnalul cu evidenţa convorbirilor.

— Mai ai o grămadă de numere acolo!

Domnul Palmer este genul ăla de persoană care ar putea să-şi schimbe întreaga viaţă dacă măcar o dată, o singură dată, ar merge la un alt frizer. Momentan are o freză tip castron, care se potriveşte mai degrabă băieţilor deşiraţi de clasa a şasea. Îmi vine să-i spun că o tunsoare cu cărare într-o parte i-ar scoate mai bine în evidenţă linia maxilarului, dar bănuiesc că o duce destul de bine alături de doamna Palmer, aşa că nu caută să se reinventeze. Mda, domnul Palmer n-are deocamdată o criză a vârstei mijlocii.

Urăsc s-o spun, dar sunt un pic invidioasă pe el. Cel puţin, el ar putea fi reparat, dacă şi-ar dori asta. Câteva ajustări din foarfecă şi ar fi ca nou. Pe mine, în schimb, n-ar putea să mă repare nimic.

— Ce-i? spune domnul Palmer când mă surprinde privindu-l atent.

— Aveţi un păr frumos, îi zic şi mă învârt cu scaunul.

Cu alte cuvinte, am minţit: jobul meu are două avantaje. Internet gratis şi nelimitat, plus faptul că pot sta într-un scaun care se roteşte.

— Ce? mormăie el.

— Aveţi un păr frumos, repet eu. V-aţi gândit vreodată să-l purtaţi altfel?

— Ştii, mi-am asumat un risc atunci când te-am angajat.

Îşi flutură degetul ridat foarte aproape de faţa mea.

— Toată lumea din oraş mi-a zis că o să fii o belea. Din cauza… ştii tu…

Se poticneşte şi îşi ia privirea de la mine.

Din cauza lui taică-tu, îi completez eu fraza în minte. Gura mi se umple de acel gust acru, metalic, pe care am învăţat să-l asociez cu situaţiile umilitoare.

— Mă duc să mai dau telefoane.

Domnul Palmer nu spune nimic; se uită doar la cele trei bannere uriaşe, lucioase, care au fost atârnate de curând pe peretele din spate al biroului. În fiecare din ele apare Brian Jackson, pozând în poziţii studiate – braţele încrucişate pe piept, braţele ridicate deasupra capului în semn de victorie, braţele lăsate libere de o parte şi de alta a corpului. Pielea i-a fost prelucrată în Photoshop să pară perfectă, dar nu a fost nevoie să-i înfrumuseţeze şi părul blond cenuşiu sau ochii de un albastru strălucitor. Şi eu ştiu – pentru că am trecut de atâtea ori pe lângă el pe holurile şcolii – că muşchii lui de la picioare chiar au dimensiunile alea impresionante. În josul fiecărui banner uriaş sunt scrise, cu roşu, cuvintele „Originar din Langston, Kentucky, medaliat la Olimpiadă pentru

Sărituri”.

Bannerul nu spune nimic despre primul băiat din Langston care aproape că se calificase la Olimpiadă. Dar nici nu are nevoie s-o facă. În timp ce-l privesc pe domnul Palmer studiind atent posterele, îmi dau seama că se gândeşte la băiatul ăla – primul băiat. Aproape toţi cei care privesc fruntea transpirată a lui Brian Jackson şi muşchii lui de la picioare nu se pot opri să nu se gândească la Timothy Jackson. Şi toţi cei care văd bannerul şi apoi mă văd pe mine cu siguranţă se vor gândi la Timothy.

Într-un final, domnul Palmer îşi desprinde ochii de pe poster şi se întoarce spre mine. Nu mă poate privi în ochi, totuşi. Se uită undeva deasupra capului meu şi îşi drege vocea.

— Poate ar fi mai bine dacă nu ai veni la muncă mâine.

Îmi apăs coatele în suprafaţa tare a mesei, dorindu-mi să mă topesc şi să mă contopesc cu plasticul gri. Să mă transform într-un amestec sintetic de polimeri, care nu pot simţi nimic şi nu se pot mişca. Îmi simt pielea începând să se învineţească sub greutatea corpului meu care o apasă şi mă concentrez pe durerea surdă, intonând în surdină *Toccata* lui Bach. Mintea mi se umple cu sunetele grele şi întunecate de orgă şi îmi imaginez clapele aranjându-se singure sub forma unei scări, care duce spre un loc pustiu şi tăcut. Un loc departe de TIV, departe de domnul Palmer, departe de toţi şi de toate.

Domnul Palmer pare să interpreteze greşit tăcerea mea drept confuzie, nu drept ceea ce este, un chin complet, groaznic. Îşi întinde mâinile în faţă, frecându-le una de alta ca şi cum le-ar spăla cu săpun. Trezesc, se pare, acest sentiment în mulţi – nevoia de a-ţi curăţa mâinile după ce stai de vorbă cu mine.

— După cum poate ştii, mâine vom da telefoane din partea oraşului Langston, ca să încercăm să aducem cât mai multă lume la maratonul de sâmbătă. Pentru Brian Jackson.

Vocea domnului Palmer tremură puţin, iar privirea lui se întoarce iarăşi spre banner, ca şi cum concentrarea pe care Brian Jackson o are în poză i-ar putea da şi lui curaj să continue.

Iar magia înfăptuită de Brian pare să dea roade pentru domnul Palmer, fiindcă îşi regăseşte tonul obişnuit.

— Brian vine acasă în weekend din tabăra de antrenament, şi oraşul vrea ca fiecare dintre noi să-l întâmpinăm cu multă căldură. Şi, deşi ştiu că ţi-ai dori să ne ajuţi, mă tem că unii dintre clienţii noştri ar putea să nu se simtă în largul lor dacă i-ai invita tu la maraton, pentru că, ei bine, pentru că tatăl tău… şi deşi ştiu că nu tu ai fost cea care… nu e vina ta…

Vocea lui îşi pierde volumul. Continuă să vorbească, dar se împiedică în cuvinte şi nu prea mai pot să înţeleg ce spune. Mi se pare că este un amestec între o scuză, o explicaţie şi o acuzaţie.

Încerc să nu râd. În loc să mă fixez pe absurditatea faptului că aparent nu sunt destul de atractivă nici măcar pentru a opera ca agent de vânzări prin telefon, prefer să mă concentrez pe felul în care domnul Palmer a ales să folosească termenul de „client”. Nu cred că persoanele pe care le hărţuim zilnic cu telefoane se consideră clienţi, ci mai degrabă victime. Şi, mulţumită tatălui meu, sunt foarte pricepută la a-i face pe toţi să se simtă ca şi cum chiar ar putea fi viitoarea victimă.

Nervos, cu faţa roşie ca racul, domnul Palmer se îndepărtează de biroul meu şi începe să se plimbe printre rânduri. O roagă pe Marie să nu mai mestece gumă, şi pe Tony să se abţină de la a mai da cu grăsime de la hamburger pe tastatură.

Imediat ce domnul Palmer e la o distanţă sigură de masa mea, deschid din nou fereastra de la Schimbări Definitive. Spus foarte pe scurt, Schimbări Definitive este un site pentru oamenii care îşi doresc să moară. Există mii de astfel de site-uri. Unele sunt mai trăsnite decât altele, câteva sunt mai nişate, destinate direct celor care şi-au

ales deja metoda, cum ar fi să zicem sufocarea, sau sunt destinate unui anumit tip de persoană, ca atleţii care au suferit un accident şi sunt deprimaţi, sau alte rahaturi din astea. Încă nu am găsit unul dedicat fiicelor nedorite ale unor criminali feroce, aşa că pentru moment Schimbări Definitive e locul potrivit pentru mine.

Site-ul lor este simplu, nu are chestii care să se mişte sau genul de HTML penibil, de începător. E negru cu alb. Elegant, clasic. Asta dacă un site destinat sinuciderii poate fi elegant. Sunt grupuri de discuţii şi forumuri, şi asta caut în special. De curând, am devenit cu adevărat interesată de secţiunea numită Parteneri de Sinucidere.

Chestia cu sinuciderea, pe care cei mai mulţi oameni nu o înţeleg, este că poate fi foarte dificil de dus până la capăt. Ştiu, ştiu. Terapeuţii şi îndrumătorii o lălăie la nesfârşit despre cum sinuciderea este „soluţia pentru cei laşi”. Şi cred că este – adică, vreau să spun, chiar renunţ, mă predau. Fug de gaura neagră în care s-a transformat viitorul meu. Dar numai fiindcă e o laşitate nu înseamnă că va fi uşor de făcut.

Ce mă îngrijorează pe mine e că instinctul de autoconservare ar putea să fie prea puternic. E ca şi cum creierul meu plin de depresie şi corpul meu foarte-mult-în-viaţă sunt într-o luptă permanentă unul cu celălalt. Mă tem că trupul meu ar putea să câştige în ultimul moment bătălia, cu vreun impuls imbecil de-al lui, şi mă voi trezi că am făcut treaba numai pe jumătate.

Nimic nu mă sperie mai tare decât o încercare nereuşită. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să sfârşesc într-un scaun cu rotile, să mănânc doar hrană lichidă şi să fiu supravegheată de o asistentă impertinentă care are o obsesie deloc secretă pentru un reality show siropos.

Aşa că ăsta e motivul pentru care în ultima vreme tot trag cu ochiul la secţiunea Parteneri de Sinucidere. Cred că aşa funcţionează: îţi găseşti pe cineva la fel de ratat ca tine, care locuieşte în apropiere, şi îţi plănuieşti finalul împreună cu el. Astfel, sinuciderea devine o chestie de

grup, şi apare şi presiunea de a o duce până la capăt. Din ce-am înţeles, e o metodă destul de eficientă. Treceţi-mă şi pe mine pe listă.

Mă uit rapid printre postări. Niciuna nu pare să mi se potrivească. Fie potenţialii parteneri sunt prea departe (De ce naiba atât de mulţi oameni din California vor să-şi zboare creierii? Parcă vecinătatea oceanului te făcea mai fericit?), fie nu au vârsta potrivită (Chiar nu mi-ar plăcea deloc să mă amestec cu vreun adult care are probleme în căsnicie. Mămicile din suburbii, care suferă de depresie, chiar nu-s pentru mine).

Îmi trece prin cap să-mi scriu propriul anunţ pe site, dar nu sunt sigură ce ar trebui să spun. De asemenea, nimic nu mi se pare mai deplorabil decât să te expui acolo, încercând să găseşti un partener, şi apoi să fii refuzat. Mă uit peste umăr şi-l văd pe domnul Palmer, la câteva rânduri distanţă. Îi masează umerii Tinei Bart. Întotdeauna masează umerii Tinei Bart. Poate nu e chiar aşa de fericit cu doamna Palmer pe cât îmi imaginam.

Domnul Palmer mă surprinde uitându-mă la el şi-mi face un semn din cap. Mă strâmb haios în direcţia lui, apoi apuc telefonul şi formez următorul număr de pe listă: Samuel Porter, care locuieşte pe Bulevardul Galveston.

În timp ce ascult sunetul familiar al telefonului, computerul scoate un bip. La naiba. Mereu uit să opresc sonorul.

Laura, femeia între două vârste care lucrează lângă mine şi care poartă un ruj prea aprins pentru faţa ei gălbejită, ridică o sprânceană în direcţia mea.

Dau din umeri.

— Cred că îşi face un update, o lămuresc doar din mişcarea buzelor, fără a pronunţa cuvintele .

Îşi dă ochii peste cap. Aparent, Laura este un bun detector de minciuni.

Domnul Samuel Porter nu răspunde la telefon. Mă gândesc că nu moare după piña coladas. Îmi pare rău pentru Concedii în Paradis.

Las jos telefonul şi dau din nou click pe Schimbări Definitive. Se pare că a scos un bip pentru că cineva a postat un mesaj nou pe forum. E intitulat *7 aprilie*. Îl deschid:

Recunosc, la început m-am gândit că asta e o chestie stupidă. Întreg rostul sinuciderii este să fii singur pentru totdeauna, aşa că n-am înţeles niciodată cum aş putea să-mi doresc s-o fac împreună cu cineva. Dar ceva s-a schimbat. Sunt stresat că ar putea să-mi fie frică în ultimul moment sau ceva de genu'. Mai sunt şi alte chestii, dar aş prefera să nu intru aici în amănunte.

Am doar câteva cerinţe. Prima, nu vreau s-o fac cu o persoană care are copii. E ceva prea trist pentru mine. A doua, nu trebuie să locuieşti la mai mult de o oră distanţă de mine. Ştiu că e destul de dificil, pentru că locuiesc practic în mijlocul pustietăţii, dar asta este. A treia, va trebui s-o facem pe 7 aprilie. Data nu este negociabilă. Dacă vrei mai multe informaţii, scrie-mi.

FrozenRobot

Mă uit pe alte postări ale lui FrozenRobot şi încerc să nu-i judec pseudonimul. Dar, pe bune, FrozenRobot? Îmi dau seama că toţi de aici sunt puţin labili psihic – ok, foarte labili psihic, dar chiar şi aşa. Trebuie să ai puţină demnitate.

Aparent, FrozenRobot este băiat. Are şaptesprezece ani, deci cu un an mai mare ca mine. Asta ar fi în regulă. A, şi este din Willis, Kentucky – la un sfert de oră distanţă de mine.

Simt un curent trecându-mi prin tot corpul şi îmi amintesc vag că aşa te simţi când eşti entuziasmat. FrozenRobot pare că a picat la fix. Poate că, pentru prima dată în viaţă, am noroc. Trebuie să fie un semn din partea universului: dacă singura dată când eşti norocos e atunci când îţi planifici sinuciderea, e clar că-i timpul s-o ştergi de aici.

Citesc încă o dată mesajul. 7 aprilie… îmi convine. Azi este 12 martie. Aş putea să mai rezist încă o lună.

— Aysel, zice din nou domnul Palmer.

— Ce e? răspund, de abia acordându-i un strop de atenţie.

Vine spre mine şi se aşază în spatele meu, apoi îmi atinge uşor ecranul computerului. Încerc să închid fereastra.

— Uite, nu-mi pasă ce faci tu în timpul liber, dar nu-ţi aduce problemele cu tine la muncă. Pricepi?

Vocea lui sună teşită, ca o pernă veche de pe o canapea pe care a stat toată lumea cu fundul. Mi-ar părea rău pentru domnul Palmer, dacă aş mai avea păreri de rău şi pentru alţi oameni în afară de mine.

Mă hazardez să presupun că domnul Palmer nu este familiar cu Schimbări Definitive. Probabil îşi imaginează că mă uit pe vreun site al fanilor heavy metal sau ceva de genu'. Habar nu are domnul Palmer, dar mie îmi place muzica instrumentală şi blândă. Oare nu l-au învăţat părinţii lui să nu se lase pradă stereotipurilor? Doar pentru că sunt o fată de şaisprezece ani, cu păr creţ şi rebel, care poartă gri şi negru, şi dungi în fiecare zi, nu înseamnă că nu pot aprecia un solo drăguţ de chitară sau un concert de pian ca lumea.

După ce domnul Palmer se îndepărtează, o aud pe Laura pufnind batjocoritoare.

— Ce-i? zic.

— Nu ai internet acasă?

Se încruntă înspre mine. Bea din paharul cu cafea oferită gratis, iar marginea lui e murdară de rujul ei oribil.

— N-ai un aparat de cafea acasă?

Ridică din umeri şi, chiar când încep să cred că s-a sfârşit conversaţia noastră, spune:

— Dacă vrei să te omori, n-ai decât. N-o să încerc să te opresc. Dar numai promite-mi că n-ai s-o faci aici. Nu vreau să fiu pusă să curăţ după tine.

Mă uit în jos, la tastatură. Firimituri de biscuiţi sunt înfipte între taste, iar F-ul este verde, pătat. Şi chiar atunci mă hotărăsc – o să-i scriu lui FrozenRobot.

7 aprilie rămâne.

MIERCURI, 13 MARTIE
25 de zile rămase

Singurele ore la care chiar sunt atentă sunt cele de fizică. Nu sunt vreun geniu într-ale ştiinţei – departe de asta – dar este singura materie care cred că ar putea avea nişte răspunsuri la întrebările mele.

Vreau să zic, la ora de engleză citim poezii scrise de poeţi deprimaţi. Nu mă ajută cine ştie ce. Profa, doamna Marks, şi-a făcut un scop în viaţă din a încerca să descifreze ce au vrut să spună autorii. Din punctul meu de vedere, e destul de evident ce voiau să exprime: sunt deprimat şi îmi doresc să mor. E aproape dureros să-i privesc pe colegii mei cum analizează fiecare vers, căutându-i semnificaţii ascunse. Nu există înţelesuri ascunse. Oricine a trăit acel gen de tristeţe profundă îţi poate spune că nu e nimic frumos, artistic sau misterios la depresie.

Depresia este ca o greutate care te apasă şi de care nu poţi scăpa orice ai face. Te striveşte, făcând până şi cele mai banale şi simple lucruri, cum ar fi să-ţi legi şireturile sau să mesteci o felie de pâine prăjită, să ţi se pară la fel de grele ca escaladarea unui vârf de munte. Depresia este o parte din tine: e în oasele şi în sângele tău. Dacă e ceva ce ştiu sigur despre ea, e că nu poţi scăpa niciodată de acolo.

Şi sunt convinsă că ştiu mai multe despre asta decât oricare dintre colegii mei. Când îi ascult cum vorbesc fără noimă, mi se face pielea de găină. Aşa că, pentru mine, ora de engleză e ca un film documentar cu veveriţe oarbe care încearcă să găsească alune. Doamna Marks o să spună: „Haideţi să aruncăm o privire la versul ăsta. Aici, poetul John Berryman spune: *Viaţa, prieteni ai mei, este*

plictisitoare. Ce credeţi că a vrut de fapt să exprime?”. Colegii vor începe să vocifereze, să strige chestii ridicole cum ar fi: „N-avea pe nimeni cu care să iasă în oraş sâmbătă seara!” sau „Campionatul de fotbal se terminase şi nu era nimic interesant de văzut la TV!”.

Am nevoie de tot autocontrolul din lume ca să nu mă ridic în picioare şi să zbier: „Era doar al naibii de trist. Asta e tot. Asta e ideea. Ştie că viaţa nu va mai fi nimic în afară de asta, pentru el. Va rămâne mereu acelaşi rahat monoton şi deprimant. Plictisitor, trist, plictisitor, trist. Vrea doar să se termine totul odată”. Dar asta ar însemna să răspund la ore, ceea ce mi-ar încălca una dintre regulile personale. Nu particip niciodată la ce se întâmplă în jurul meu. De ce? Pentru că sunt deprimată ca naiba. Doamna Marks îmi aruncă din când în când o privire, ca şi cum ar şti că eu înţeleg ce a vrut John Berryman să spună, dar nu îmi strigă numele niciodată.

În orice caz, fizica îmi place mai mult. Cel puţin, la ora de fizică, colegii mei nu încearcă să transforme o chestie simplă într-o chestie complicată. Nu, la fizică, cu toţii încercăm – şi eşuăm – să facem lucrurile complicate să pară simple.

Domnul Scott scrie o ecuaţie pe tablă. Învăţăm despre mişcarea unui proiectil. Avem de calculat viteza unui obiect care este doar sub influenţa gravitaţiei. Sunt toate aceste variabile, ca de pildă schimbarea poziţiei orizontale sau viteza orizontală şi timpul şi aşa mai departe.

Ochii îmi alunecă de-a lungul tablei. Prea multe numere. Încep să visez la gravitaţie, cu ochii deschişi. Uneori mă întreb dacă forţa gravitaţională este problema. Ne ţine pe toţi bine fixaţi pe pământ, ne dă această falsă impresie de stabilitate, când de fapt suntem doar corpuri în mişcare. Forţa gravitaţională ne împiedică să plutim în spaţiu, ne ajută să nu ne ciocnim unul de altul. Are grijă ca rasa umană să nu ajungă un amestec haotic, mare şi fierbinte.

Îmi doresc ca gravitaţia să dispară şi să devenim un haos uriaş.

Din păcate, nu e răspunsul corect la întrebarea pe care o pune domnul Scott.

— Aysel, îmi poţi spune care este viteza verticală finală pe care o are mingea de fotbal?

Nici nu aveam idee că obiectul în cauză era o minge de fotbal. Îi arunc o privire goală.

— Hai, Aysel, mă încurajează domnul Scott.

Îmi pronunţă numele într-un fel ciudat. Încearcă să folosească accentul ca în spaniolă, un accent pe care probabil l-a învăţat în urmă cu milioane de ani, când a învăţat spaniola în liceu. Numai că numele meu nu are origine latină. Este turcesc. Ai crede că domnul Scott a făcut toate legăturile până acum, ţinând cont că toţi colegii mei nu se pot opri să vorbească despre taică-miu.

— Ăăă… mă bâlbâi eu.

— Domnişoară Seran, *ăăă* nu cred că este un număr.

Proful se sprijină cu spatele de tabla plină de cretă.

Colegii mei râd.

— Prea ocupată să visezi la cum o să ne ucizi pe toţi? şopteşte Stacy Jenkins în spatele meu.

Chestia asta îi face pe cei din spate să râdă cu şi mai multă poftă. Domnul Scott îşi drege vocea, dar degeaba. Deja a pierdut controlul asupra lor.

— E bine că Brian este acum la pregătire, în tabără, unde se antrenează pentru Olimpiada din iunie, spune Stacy, cu voce tare, de data asta. Mai bine aşa. Nu e în siguranţă aici, cu ea prin preajmă!

Spune *ea* aproape scuipând cuvântul, ca şi cum aş fi vreun monstru despre care nu trebuie să vorbeşti.

Nu-i răspund. Nu le răspund niciodată când zic lucruri din astea. Am petrecut o grămadă de ani gândindu-mă care ar fi cea mai potrivită replică, şi în final am hotărât că nu există una. Nimic din ce aş putea spune nu-i va face să creadă că sunt diferită de tatăl meu.

— Hei, ciudato. Eşti surdă? Nu m-ai auzit? şuieră Stacy către mine.

Îmi iau inima-n dinţi cât să arunc o privire scurtă în spatele meu. Stacy îşi bălăngăne buclele ruginii. Îşi poartă mereu părul în bucle perfecte şi pare să aibă câte un pulover în toate culorile pe care ţi le-ai putea imagina. Înainte să mai poată spune ceva, sună clopoţelul. Domnul Scott se grăbeşte să ne dea tema. Cei mai mulţi însă ies deja în pauză înainte să apuce să şi-o noteze. Stau la locul meu şi o notez cu grijă în caiet. Proful îmi zâmbeşte cu tristeţe şi mă întreb dacă are să-mi simtă lipsa când nu voi mai fi.

După ce clasa se goleşte, mă ridic şi eu să ies. Merg de-a lungul coridorului, cu ochii lipiţi de gresia murdară de pe jos. Mă forţez să prind ceva viteză. Cel mai rău lucru, în afară de a merge la ora de sport, e să întârzii la ea – chiar nu am dispoziţia necesară pentru a alerga câteva ture în plus, ca pedeapsă. Antrenorul Summers ne spune mereu că alergatul ne întăreşte inimile ca să putem trăi mai mult. Aşadar, fără ture în plus pentru mine, vă rog.

Dar, da, asta e partea cea mai puţin frumoasă a zilei. Şi nu pentru că mă gândesc deja la oroarea abdomenelor şi aruncărilor la coş. Nu, urăsc partea asta a zilei pentru că trebuie să trec prin faţa monumentului memorial – moştenirea din piatră pe care a lăsat-o crima tatălui meu.

De fiecare dată, încerc să nu mă uit la monument; îmi spun să ţin capul în jos şi să dau liniştită colţul. Dar nu mă pot opri şi până la urmă îi arunc o privire. Simt aerul oprindu-mi-se în gât. Iat-o acolo, plăcuţa de argint, lucioasă, dedicată memoriei lui Timothy Jackson, fost campion naţional la proba de 400 de metri, atletism. Plăcuţa are dimensiunea unei farfurii mari, întinse, şi atârnă pe perete chiar în afara sălii de sport, amintind tuturor că Timothy Jackson urma să fie prima persoană din Langston care să ajungă la Jocurile Olimpice, numai că a murit în mod tragic la vârsta de optsprezece ani.

Ceea ce plăcuţa nu spune, deşi ar putea oricum s-o

facă, este că tatăl meu e motivul pentru care Timothy Jackson a murit. Dap, taică-miu e acel monstru care a distrus visul olimpic al întregului oraş. În fiecare an, de ziua lui Timothy, la ştiri apare un material special tocmai pentru ca nimeni să nu-l uite. Culmea, nimeni n-ar putea oricum s-o facă, nici pe departe. Mai ales acum, când Brian Jackson e pe cale să se califice la aceeaşi probă de atletism. Exact acelaşi eveniment. Şi da, sunt înrudiţi. Brian este nepotul lui Timothy Jackson, fiul fratelui mai mare al lui Timothy. Brian încearcă acum să împlinească visul pe care unchiul lui n-a mai ajuns să-l trăiască, iar presa locală nu se poate sătura de povestea asta.

Oamenilor le place să spună că universul lucrează în moduri nebănuite. Mie mi se pare că este exact opusul – universul e mai degrabă previzibil. Are obiceiul de-a se repeta, iar şi iar. Şi cred că ţine de mine să pun capăt acestui ciclu, să-l pun pe univers puţin la punct. Să-i înfrâng inerţia. Pe 7 aprilie, o să dau lucrurile un pic peste cap.

Îmi forţez picioarele să meargă mai departe, să trec de placa memorială şi să intru în sala de sport, în timp ce-mi strâng mâinile în pumni, de-o parte şi de alta a corpului. În timp ce soarele face să strălucească podeaua de lemn lustruit, mă întreb oare ce vor face colegii mei cu toată ura lor, şi furia şi teama, atunci când nu mă vor mai avea pe mine prin preajmă.

De-abia aştept ca ei să nu mă mai aibă prin preajmă.

MIERCURI, 13 MARTIE
Mai târziu
25 de zile rămase

Când ajung acasă de la şcoală, o văd pe mama aşezată la masa din bucătărie. Bucătăria noastră e micuţă şi îngustă şi, dacă mi-aş întinde mâinile în lateral, aş putea să ating cu palmele fiecare perete zugrăvit în verde mentă. Mama răsfoieşte nişte facturi, cu gâtul încordat, dar când aude uşa se întoarce să se uite la mine. Şi iat-o. Expresia aia pe care o ştiu prea bine.

De-a lungul anilor, a devenit mai pricepută în a o ascunde, dar este tot acolo. Maxilarul i se încleştează, ochii îi devin lucioşi şi plutesc fără ţintă, şi jur că uneori pot să văd şi o urmă de transpiraţie rece pe fruntea ei. Se uită prin mine de parcă aş fi o fantomă. Ca şi cum poate vedea înăuntrul meu, iar ceea ce este acolo, în interior, e groaznic. Teribil. Înfricoşător.

Sunt ferm convinsă că atunci când se uită la mine nu poate vedea altceva decât pe tatăl meu, ca şi cum ar fi sigură că în orice clipă el ar putea să ţâşnească din mine şi să-i distrugă viaţa perfectă pe care o are cu Steve. Pardon, Stephen. Nu-i place să i se spună Steve şi evident că este lipsit de respect din partea mea să-i spun aşa. Steve.

— Ai ajuns devreme, spune ea într-un final.

Cu fiecare zi, accentul ei devine tot mai puţin turcesc şi tot mai mult sudist. De fapt, sudist nu e chiar cuvântul potrivit. Oamenii din Kentucky nu au accent sudist. Vorbirea lor te trimite doar cu gândul la muzica country. Accentul lor e mai puţin plăcut decât cel sudist. Mai puţin ca în *Pe aripile vântului* şi mai mult în genul Colonelului Sanders.

— Nu am program la muncă azi.

Nu-i povestesc că mi s-a spus să nu vin pentru că i-aş face pe „clienţi” să se simtă inconfortabil. Domnul Palmer este regele eufemismelor, nici mai mult, nici mai puţin. El şi cu maică-mea probabil că s-ar înţelege minunat.

Georgia intră în fugă în bucătărie. Îşi aruncă pompoanele pe masa zgâriată de lemn. Părul ei blond, de culoarea mierii, e strâns la spate într-o coadă de cal.

— Vii la meci diseară, nu?

O întreabă pe mama, nu pe mine. Eu sunt invizibilă.

Georgia este sora mea vitregă. Avem aceeaşi mamă, dar nu ţi-ai da seama de asta uitându-te la noi.

— O să fac tot posibilul să ajung, spune mama.

Traducere: mai degrabă va îngheţa iadul înainte ca mama să rateze meciul la care Georgia e majoretă, pentru echipa de baschet a liceului Langston. Deşi e doar boboacă, Georgia a intrat în echipa de majorete Varsity. Aparent, asta e o mare reuşită. Deşi mie mi se pare că, în timp ce la sporturile adevărate echipele se formează în funcţie de abilităţile jucătorilor, la majorete tot ce contează ca să intri în echipă e mărimea cupei pe care o ai la sutien.

— Sunt sferturile de finală… se smiorcăie Georgia.

E bună la asta. Îmi place să cred că este o genă pe care ea o are fiindcă e fiica lui Steve, în timp ce eu n-o posed pentru că, ei bine, nu-s a lui Steve. Poate că taică-miu a fost un criminal, dar nu e nicio dovadă că a fost şi un smiorcăit.

— Tu de ce nu vii? spune mama.

Mă uit în spatele meu, convinsă că Mike a intrat şi el în bucătărie, deşi nu e genul lui să nu-şi facă auzită prezenţa. Are nouă ani şi a descoperit recent că, fiind singurul fiu al lui Steve, poate face absolut orice îi trece prin cap.

Nu-i Mike nicăieri. Aşa că mă gândesc că mă întreabă pe mine. Cred că glumeşte.

— Cu mine vorbeşti? o întreb cât se poate de serioasă.

— Offff, face Georgia şi se strâmbă de parcă tocmai a dat pe gât un litru de lapte stricat.

— Da, cu tine vorbesc, spune mama, iar vocea îi tremură puţin.

E oribil când propria ta mamă se teme de tine. Probabil că taică-miu chiar a fost un nenorocit agresiv.

Îmi trece prin minte să-i spun pe şleau că în niciun caz nu vrea să fie văzută în public alături de mine. Cu atât mai mult la acest meci, din sferturile de finală. Va vrea să

stea împreună cu mamele celorlalte majorete şi să bârfească despre cum fiicele lor sunt superioare altor elevi de la liceul Langston. N-aş face altceva decât să-i stric toată distracţia. Fiind acolo, i-aş aminti constant că are şi un măr stricat. Şi sunt convinsă că vor face un anunţ şi despre Brian Jackson şi cursa lui de sâmbătă. Mi-l şi imaginez pe domnul Philips, directorul nostru, mergând la microfon şi încurajându-i pe toţi să-l susţină pe Brian. Încet, încet, fiecare faţă din public se va întoarce spre mine – se vor preface că nu se holbează, ca să dovedească buna creştere cu care se mândresc sudiştii, dar se vor holba, până la urmă. Se vor uita încontinuu, incapabili să-şi desprindă privirea. Va fi o nebunie. Mama nu merită să treacă prin asta.

— Mersi de invitaţie, dar am o groază de teme de făcut.

Trec pe lângă dulapul de bucătărie şi şterpelesc un baton de ciocolată cu cereale. E aiurea, ştiu. Moartea mea apropiată nu mă face să-mi pierd apetitul, ba chiar dimpotrivă.

Îi fac Georgiei cu mâna în mod ironic şi urc scările spre camera mea. Mă rog, camera noastră. Dar, cum ea va fi la meci, camera e toată a mea în seara asta. Intru şi mă trântesc pe pat. Îmi trag pătura gri cărbune peste cap şi mă prefac că sunt în mijlocul oceanului, cu valurile care se sparg de mine, plămânii plini de apă, iar lumea din jurul meu se face neagră. Încerc să-mi imaginez energia mea potenţială transformându-se în energie cinetică şi apoi în nimic. În timp ce mormăi *Recviemul* lui Mozart, mă întreb cum va fi când toate luminile se vor stinge şi totul va rămâne tăcut pentru totdeauna. Nu ştiu dacă va fi dureros, dacă în ultimele momente îmi va fi frică, dar tot ce pot spera e că se va termina repede. Că va fi liniştit. Că va fi permanent.

7 *aprilie*, îmi spun. Destul de curând.

Deşi mă tăvălesc în pat în timp ce mormăi *Recviemul* doar pentru mine, tot le pot auzi pe Georgia şi pe mama în

bucătărie. Asta e chestia cu casele construite mai demult – au pereţi subţiri. Aşa că, atunci când mama îi spune Georgiei: „Am încercat, nu-i aşa?”, o aud.

Georgia îi răspunde:

— Da, ai încercat. Tu mereu încerci. Încerci chiar mult. Doar că e de-a dreptul imposibil cu ea. Dar tu chiar încerci, mama.

Mi le imaginez îmbrăţişându-se în bucătărie. Georgia îşi înfăşoară braţele în jurul taliei subţiri a maică-mii, iar mama îşi trece degetele prin părul moale şi lucios din coada de cal a Georgiei. Ele două potrivindu-se şi sincronizându-se fără să aibă nevoie de cuvinte, aşa cum trebuie să fie mamele cu fiicele lor. Potrivindu-se într-un fel în care eu n-am făcut-o niciodată. Marginile mele au fost dintotdeauna prea ascuţite, prăpăstiile prea adânci, nodurile prea largi.

Chiar ai încercat, mama. Asta e ceea ce ar trebui să-mi scrie pe piatra de mormânt: Aysel Leyla Seran, cu toţii am încercat.

Dar, într-un final, viaţa maică-mii va fi mult mai bună fără mine. Când nu voi mai fi, nu va mai trebui să-şi amintească de tata de fiecare dată când îmi vede nasul drept şi părul creţ şi negru. Sau obrajii mei rotunzi şi gropiţele. Ştiu că gropiţele o tulbură cel mai mult. Din fericire, se văd doar când zâmbesc, şi nu e ca şi cum o fac prea mult în ultima vreme.

În orice caz, fără mine, mama nu va mai sta trează nopţile, îngrijorându-se că gena criminală s-a transmis şi că, în oricare zi, aş putea să arunc în aer şcoala sau ceva la fel de îngrozitor ca asta. Ştiu că nu mai poate rezista să treacă încă o dată prin tot – poliţia, presa, scandalul. Ştiu că nu vrea să se gândească la asta, dar, acolo înăuntru, o pot vedea luptându-se cu teama şi cu bănuiala. Privirile pe care mi le aruncă, reţinerea cu care îmi vorbeşte uneori sunt felul ei de a stabili cât de dusă cu pluta sunt.

Aş vrea să-i pot spune că ştiu sigur că nu sunt deloc ca tatăl meu. Că inima îmi bate într-un ritm diferit, că

sângele îmi pulsează cu o altă viteză, doar că nu sunt atât de sigură. Poate că sunt o persoană îngrozitoare. Poate că tristeţea este ceva ce apare întotdeauna înainte de nebunie. Poate că el şi cu mine avem în comun aceeaşi energie potenţială.

Tot ceea ce ştiu este că nu voi aştepta pe aici ca să aflu dacă voi deveni un monstru ca tata. Nu-i pot face asta maică-mii.

Nu pot face asta lumii.

MIERCURI, 13 MARTIE
Şi mai târziu
25 de zile rămase

Singurul lucru bun legat de faptul că Georgia e majoretă la meciul de baschet este că am întreaga casă pentru mine, ceea ce înseamnă că pot folosi computerul. În mod normal, nu-l pot folosi cam niciodată. Sau, cel puţin, nu-l pot folosi fără să fiu supravegheată. În casa noastră există un singur computer şi e din Epoca de piatră. Merge mai prost ca un căţel cu trei picioare şi tastatura e lipicioasă de la un suc de fructe pe care Mike l-a vărsat pe ea.

Deşi mama crede că Steve e bărbatul visurilor ei – bogat, un om de afaceri onest şi de succes – adevărul e că Steve munceşte la fabrica de pastă de dinţi Sparkle, ceea ce nu-i mare brânză. Deşi Sparkle, care produce pastă de dinţi şi apă de gură de mâna a doua, duce greul economiei din Langston. Sigur, munca lui Steve e cinstită şi un pas înainte faţă de activitatea criminală a lui taică-miu, dar asta nu înseamnă că Steve îşi permite să ne cumpere laptopuri personale, aşa că ne-am pricopsit doar cu rabla asta.

Numai că, în seara asta, rabla e în totalitate a mea.

Mă loghez pe site-ul Schimbări Definitive, îi ia vreo zece minute numai să încarce pagina principală: Steve nu

crede că e necesar să plătim pentru internet cu o viteză decentă, de asemenea. Odată ce intru într-un final în contul meu, văd că am un mesaj de la FrozenRobot:

Dacă într-adevăr eşti hotărâtă, ar trebui să stabilim un loc şi o oră la care să ne întâlnim. Dar trebuie să fii serioasă. Nu vreau o instabilă, un fulguleţ.

Roman

Nu pot să cred că o persoană cu pseudonimul FrozenRobot mă acuză pe mine că aş putea fi un fulguleţ. Pare că numele lui real e Roman. Nu-mi dau seama dacă într-adevăr e mai bun decât FrozenRobot. Rezist tentaţiei de a face o glumă cu Iulius Cezar şi romanii.

Îi răspund, dar fără glume de inspiraţie shakespeariană:

Sunt la fel de serioasă ca un atac de cord. Nu, pe bune acum, chiar nu sunt un fulguleţ. Cum am mai spus, sunt din Langston. Unde să ne vedem?

Mai pierd vremea puţin pe site. Potrivit postărilor mai noi, partenerii de sinucidere ElmoRains şi Tbaker14155 au mers până la capăt. Nu am idee de unde a obţinut SovietSummer231 informaţia asta, dar sper ca eu şi FrozenRobot să avem la fel de mult succes. La naiba, toată chestia asta e atât de bolnavă. Mă holbez îndelung la tavanul sufrageriei. Mă întreb dacă aş avea cumva curajul să mă spânzur. Dacă aş fi avut genul ăsta de curaj, n-ar mai fi trebuit să am de-a face cu tâmpenia asta de Schimbări Definitive.

Rabla scoate un zgomot asemănător soneriei de la uşă. Umerii îmi zvâcnesc în faţă automat şi văd că FrozenRobot mi-a şi răspuns. Pare că nici el nu e ieşit pe afară să se distreze sau să meargă la vreun meci. Deschid mesajul:

Ce părere ai de mâine seară la ora 7.30? Ne putem întâlni la standul de bere de pe Route 132. Ştii unde vine asta? E destul de aproape de tine. O să port o şapcă roşie ca să mă recunoşti.

Roman.

Sunt un pic mirată că FrozenRobot aka Roman vrea să ne întâlnim într-un loc atât de aglomerat. Bănuiesc că asta înseamnă că nu e un criminal în serie, un violator sau ceva oarecum asemănător. Deşi, când mă gândesc mai bine, nu cred că ar fi atât de rău să fie un criminal în serie. Cel puţin, şi-ar face treaba rapid. Poate doar cu excepţia cazului în care ar fi genul pasionat de tortură. Asta n-ar fi aşa grozav. Nu vreau o moarte care să dureze mult, vreau una rapidă. Sunt aşa o laşă.

Îi spun că la ora 7.30 a doua zi, la standul cu bere, e în regulă. O să ies de la muncă pe la 6 şi o s-o mint pe maică-mea că lucrez până târziu. O să fie simplu. Nu pot spune că mă omor după locul ales de FrozenRobot, dar nu vreau să-şi facă de la început impresia despre mine că sunt o persoană dificilă. Standul de bere e cunoscut printre adolescenţii de genul soră-mii. Devine foarte aglomerat după meciurile de fotbal şi baschet. Majoretele mănâncă îngheţată, iar cei din echipa de fotbal îşi îndeasă pe gât cartofi prăjiţi cu sos picant. Îmi vine să vomit numai când mă gândesc.

E de la sine înţeles că nu e locul unde aş putea eu să mă simt în largul meu. Nu că ar exista prea multe locuri unde să mă simt eu bine.

Mă deloghez de la computer şi urc în camera mea. Îmi scot din rucsac manualul de fizică. E ciudat, dar pe măsură ce mă apropii de moarte vreau să aflu tot mai multe. Presupun că nu vreau să mor ca o ignorantă idioată. Îmi deschid caietul de teme şi notez problemele la finalul capitolului pe care ni l-a dat domnul Scott.

Am început să studiem conservarea energiei. Potrivit domnului Scott, energia nu poate fi creată, nici distrusă – poate fi doar transferată. Energia potenţială se poate transforma în energie cinetică, dar energia nu poate dispărea niciodată pur şi simplu. Nu prea înţeleg exact cum vine asta. Citesc din nou prima problemă: „Un paraşutist are greutatea de 65 de kilograme şi stă într-un avion aflat la 600 de metri deasupra pământului. Care este energia potenţială a paraşutistului înainte de a sări din

avion?”.

Creionul îmi tremură în mână în timp ce mă lupt cu tentaţia de a-i ronţăi guma din vârf. Chestia e că nu doar problema aia de rezolvat mă roade. Ştiu ce formulă trebuie să folosesc, iar calculatorul se poate ocupa de aritmetică pentru mine. Nedumerirea mea are legătură cu conceptul de conservare a energiei. Ce se întâmplă cu toată energia atunci când noi nu mai suntem, din moment ce ea nu poate fi distrusă? Mi se strânge stomacul la gândul ăsta.

Îmi notez propria mea problemă care are nevoie de rezolvare: „Aysel Seran, în vârstă de şaisprezece ani, atârnă de tavanul aflat la înălţimea de doi metri. Cântăreşte 52 de kilograme. Câtă energie potenţială are? Ce se întâmplă cu toată energia asta când moare? În ce se transformă?”

Oare un cadavru încă mai are energie potenţială, sau ea este transferată altui obiect? Poate energia potenţială să se evapore în neant?

Asta este întrebarea al cărei răspuns nu îl ştiu. Asta este întrebarea care mă bântuie.

JOI, 24 MARTIE
24 de zile rămase

Nu am maşina mea, dar am o maşină pe care o pot folosi ca să mă duc şi să mă întorc de la serviciu. Bătrânul Ford Taurus miroase a fastfood vechi şi are scaunele sfâşiate, dar motorul încă mai funcţionează, aşa că e destul de bun pentru mine. Steve l-a cumpărat cu câţiva ani în urmă de la un amic. Va fi maşina Georgiei, când împlineşte şaisprezece ani. Vestea bună e că eu nu voi mai fi pe aici, ca să fim obligate s-o împărţim.

Ies din parcare, fac stânga şi continui pe Route 132. Şoseaua e denivelată, plină de gropi. Nimeni nu vrea să plătească taxele ca să fie reparată. E cam trist, pentru că ar putea să fie o şosea chiar panoramică, din moment ce se

învecinează cu râul. Nu că râul Ohio ar fi ceva cu care chiar te-ai putea lăuda. E noroios, poluat şi pătat cu o istorie oribilă, dar totuşi e un râu. Nu contează cât de scârboasă e o apă atunci când o priveşti, are întotdeauna ceva magic pentru că e în mişcare. Râurile nu sunt niciodată prinse pe loc.

Când eram mică, aveam fantezia asta că pluteam de-a lungul râului Ohio. Îmi imaginam că voi construi o plută şi voi pluti de-a lungul apei. Îmi închipuiam cum o familie drăguţă din Mississippi m-ar primi în sânul ei. Mi-i imaginam ca pe un cuplu fără copii care ar fi atât de fericiţi să aibă o fetiţă. Nu ar fi ştiut cine era tatăl meu sau ce făcuse, şi nu le-ar fi păsat deloc că nu eram la fel de frumoasă ca Georgia şi că aveam sprâncenele stufoase. M-ar fi iubit. Ar fi făcut ca sentimentele urâte să dispară.

N-am construit pluta aia niciodată.

În timp ce merg mai departe pe Route 132, mă gândesc cum leagă ea Langston-ul de Willis. Cum mă leagă de FrozenRobot, indiferent cine ar fi el. E imposibil să-ţi dai seama când Langston-ul se transformă în Willis. Le separă doar întinderea acestei şosele, mărginită de o parte de râul noroios, de cealaltă de buruieni. Ambele sunt oraşe mici, lipsite de însemnătate, cu case vechi din lemn, cu ziduri pe alocuri rupte şi pe jumătate putrezite şi monumente ruginite din timpul războiului civil. Amândouă orăşelele au benzinărie şi a fost mare eveniment anul trecut când în Langston s-a deschis un Wal-Mart. Ambele se promovează ca fiind încântătoare, încercând să momească turiştii să se oprească aici la un suc, poate într-un vechi local de pe strada principală, sau ca să-şi facă o poză lângă fântâna de bronz din faţa tribunalului. Dar nimeni nu vine din proprie iniţiativă în Langston sau Willis. Sunt locuri prin care doar treci, nu locuri pe care le vizitezi.

Când îmi apare în faţa ochilor standul de bere, observ că pare destul de aglomerat. Echipa liceului din Langston nu a avut meci în seara asta, dar poate a avut aia din Willis. Parchez maşina pe un loc cu nisip şi mai rămân

câteva minute înăuntru. Inspir adânc, de două, trei ori, şi trag de gulerul tricoului meu în dungi. Inima mi se zbate tare în piept – o senzaţie pe care o asociam mai degrabă cu emoţia primelor întâlniri. Nu că aş fi fost cu adevărat la o întâlnire, doar dacă pui la socoteală o ieşire în clasa a cincea la mall, când presupusul meu iubit a mâncat prea mulţi pufuleţi Cheetos şi s-a şters apoi pe fusta mea nou-nouţă.

Dar nu ar trebui să am emoţii. Puştiul ăsta cu siguranţă e un ratat, exact ca mine. Avem nevoie unul de celălalt, asta e tot. Îmi arunc o privire rapidă în oglindă şi apoi mă simt ca o idioată pentru că-mi pasă cum arăt. Nu e ca şi cum aş da o probă ca să fiu iubita lui FrozenRobot.

O bătaie în geamul maşinii mă sperie. Sar în scaunul meu, lovind cu pieptul volanul.

Văd un băiat cam de vârsta mea fixându-mă cu privirea. Poartă o şapcă roşie, dar nu arată aşa cum mă aşteptam să arate FrozenRobot. Chiar deloc.

Bate din nou în geam.

Îi deschid.

— ALS0109?

E pseudonimul meu de pe Schimbări Definitive. Ar trebui să spun ceva, dar brusc îmi simt gura ca şi cum ar fi plină cu vată. Mă uit la el ca o proastă.

Îşi drege glasul şi îşi lasă ochii în jos.

— Oh, îmi pare rău. Cred că te-am confundat.

— Nu, reuşesc eu să chiţăi, într-un final. Sunt Aysel.

Îşi încreţeşte sprâncenele, făcând în frunte o cută ciudată în formă de stea.

— ALS0109, îi explic.

Buzele îi schiţează o jumătate de zâmbet. Nu cred că eu am mai zâmbit nici atât în ultimii şase ani. FrozenRobot poate ar trebui să-şi regândească alegerile. Poate nu e chiar atât de deprimat pe cât crede.

— Nu ai devenit deja un fulguleţ, nu? mă întreabă el, trăgând cu ochiul în maşină.

Mă întreb dacă observă toate pungile goale de fastfood de sub banchetă.

Ce ţi-a dat impresia asta? mă gândesc, şi strâng cu putere de volan. Sunt pe jumătate tentată să apăs pedala de viteză şi să mă car. Nu eram pregătită pentru asta. Poate că o să pot aduna destul curaj încât să mă spânzur în camera mea, după ore. *N-are cum să fie atât de greu. Sau poate să fie*?

Tipul ăsta nu e deloc ce m-am aşteptat să fie. Nu. Deloc. Nu e un sfrijit plin de coşuri care arată ca şi cum n-a văzut soarele în viaţa lui. Nu. FrozenRobot arată chiar dezgheţat. E înalt, cam de înălţimea unui jucător de baschet, cu părul castaniu răvăşit şi cu ochii căprui deschis. Suplu, dar nu în felul ăla nasol al puştilor dezmembraţi. Cred că se poate spune doar că e puţin cam deşirat. Dar în niciun caz nu e genul care să aibă parte de hărţuire la şcoală. Nu cu linia aia perfectă a maxilarului.

— Hei. Ţi-am spus că nu vreau un fulguleţ. Am ştiut că o să se întâmple rahatul ăsta. Mai ales după ce mi-am dat seama că eşti fată, clatină el din cap.

Scot cheile din contact şi ies din maşină. Aproape că-l lovesc cu portiera. Ups.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Păi, ştii şi tu statisticile. Băieţii chiar o fac, în timp ce fetele doar vorbesc despre asta.

— Nu sunt un fulguleţ, îi spun.

Mda, ştiu statisticile, şi bănuiesc că sunt adevărate, dar tot e enervant să-ţi fie aruncate în faţă. Ăsta este un alt motiv pentru care mă tem aşa tare de o încercare nereuşită. Nu vreau să fiu doar un număr în plus la statisticile alea. Cum am mai zis, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să sfârşesc supravegheată douăzeci şi patru de ore pe zi şi să mănânc paste la conservă la fiecare masă.

— Dacă eşti atât de pregătit s-o faci, de ce mai ai nevoie de mine? De ce ţi-ai mai creat un cont pe site-ul ăla? Dacă eşti atât de tare, trebuia să te fi sinucis de acum cinci săptămâni, îi spun.

Se încruntă.

— Am o explicaţie pentru toate astea. Mă gândeam doar să ne aşezăm la o masă şi să-ţi povestesc în timp ce mâncăm.

Face o pauză şi se uită la mine prea lung, aşa că simt că mă enervez.

— Doar dacă nu eşti una din fetele alea care nu mănâncă niciodată.

Mă bucur că îi place să facă conversaţie veselă în timpul cinei. O bilă albă pentru FrozenRobot.

— Cartofi prăjiţi cu brânză sună bine de tot, spun şi mă îndepărtez de el, luând-o spre standul de bere.

Trebuie să alerge puţin ca să mă prindă din urmă. Ne târşâim picioarele spre tejgheaua unde comanzi mâncarea.

Standul de bere, care cred că oficial se cheamă Tony's, dar toată lumea îl ştie drept standul de bere şi atât, e aşezat în jurul unei rulote. Comanzi la rulotă, iar mâncarea e preparată înăuntru, după care îţi este adusă comanda acolo unde te-ai aşezat. E un cort asemănător celor de circ, cu câteva mese sub el. În serile cu adevărat aglomerate, e imposibil să găseşti un loc unde să te aşezi.

Eu comand prima. Cer cartofi prăjiţi cu brânză rasă şi un milkshake de căpşuni. Îmi iau bonul şi găsesc un loc la masă, în spate. Mă uit la FrozenRobot cum comandă. Pare că are mulţi cunoscuţi pe aici. Îi salută, dă din cap spre ei. Ciudat. Dacă FrozenRobot are atâţia prieteni, de ce naiba vrea să se sinucidă?

Probabil că ar trebui să mă refer la el cu numele Roman, dar asta mi se pare deja prea personal. E mai uşor pentru mine să mă gândesc la el aşa cum îi văd numele pe ecran. În afară de asta, nu arată ca cineva care vrea să se omoare – în mod evident, e preocupat de aspectul lui. Părul îi arată ca şi cum a fost tuns de curând şi, deşi e îmbrăcat comod, într-un hanorac şi o pereche de pantaloni largi, totuşi hainele lui sunt clar din cel mai nou trend. Pe scurt, Roman arată ca un tip care ar ieşi cu Georgia sau care ar lua parte la parada de la balul liceului. Nu ca un tip

care visează să se arunce în faţa unui autobuz.

Un gând scârbos îşi face loc în mintea mea şi mă întreb dacă nu cumva asta e vreo glumă bolnavă pusă la cale de soră-mea. Îl alung. Georgia nu e destul de vicleană să pună aşa ceva în mişcare. Sau, cel puţin, nu cred că e.

FrozenRobot porneşte spre mine, dar doi tipi îl opresc. Amândoi sunt înalţi, dar nu la fel de înalţi ca el. Ăia doi îl bat pe spate, iar el dă din cap, ca şi cum ar fi de acord cu ce îi spun ei.

Dacă aş fi în locul lui FrozenRobot, nu cred că mi-aş dori să mă sinucid. Nu dacă aş avea atât de mulţi oameni care par fericiţi că eu exist. Uneori, mă gândesc la viaţa mea şi mă întreb ce ar trebui să se schimbe pentru ca eu să-mi doresc să trăiesc. Poate dacă bârfele despre tatăl meu ar înceta. Poate dacă maică-mea m-ar putea privi fără să tresară. Poate dacă aş fi absolut sigură că nu mă voi transforma exact în tatăl meu. Poate dacă aş avea un prieten, măcar unul singur.

Nu văd niciunul dintre lucrurile astea întâmplându-se până pe 7 aprilie.

Şi nu e ca şi cum aş crede că am cea mai nenorocită viaţă din toată istoria omenirii. Nu sunt complet nebună. Ştiu că aş putea să mor acum de foame, într-o ţară sfâşiată de război, pe undeva. Şi chiar dacă Steve nu mă poate suferi, nu mă loveşte sau ceva de genu’. Dar ceea ce oamenii nu pricep niciodată e că depresia nu este despre ceva exterior; e despre cum eşti tu înăuntru. Ceva înăuntrul meu este greşit. Urât. Întunecat. Gol. De mine sunt speriată, dezamăgită, dezgustată.

Pun pariu că dacă mi-ai despica acum stomacul, limaxul negru al depresiei s-ar târî afară. Psihologii de la şcoală adoră să spună „Doar gândeşte mai optimist!”, dar asta e pur şi simplu imposibil atunci când ai chestia asta în interiorul tău, gâtuind orice fărâmă de fericire pe care o poţi aduna. Corpul meu este o maşinărie eficientă de ucis orice gând optimist.

În zilele mele cele mai proaste, mă întreb dacă şi

tatăl meu a avut acelaşi limax negru în interiorul lui. Dacă de asta a făcut lucrurile oribile pe care le-a făcut. Poate că este o linie fină de demarcaţie între sinucidere şi crimă. Genul ăsta de gânduri mă oripilează. Genul ăsta de gânduri mă fac să cred că poate nici nu ar mai trebui să aştept până pe 7 aprilie. Trebuie să scap cât mai repede de limax; trebuie să scap cât mai repede de mine.

— Aşa, zice FrozenRobot, punându-şi bonul lui de ordine lângă al meu.

Opt lângă şapte. Optzeci şi şapte. Mi-aş dori ca numărul ăla să aibă o semnificaţie. De la un timp, încerc să găsesc o însemnătate în orice. E ca şi cum mi-aş dori ca universul să mă bată pe umăr şi să-mi spună: „Da, eşti liberă să pleci acum. Vezi-ţi de drum”.

Aranjează bonurile în aşa fel încât să stea perfect drepte. Poate şi el caută o semnificaţie. Sau poate doar are sindrom obsesiv compulsiv.

— Eşti cunoscut pe aici, îi zic.

Se crispează.

— Obişnuiam să fiu.

— Mie mi se pare că încă mai eşti.

Chelneriţa îmi aduce cartofii prăjiţi şi milkshake-ul. Îi zâmbeşte lui FrozenRobot şi aş pune pariu că îşi şi flutură genele puţin spre el.

— Vine şi comanda ta imediat. Mă bucur să te văd, Roman.

— Mulţumesc, zice el, cu blândeţe.

După ce femeia se îndepărtează, îl tachinez:

— Vezi? Chiar eşti popular.

— Nu eu.

Îmi întinde ketchup-ul.

— Cel care am fost cândva.

Încep să-mi îndes câte un cartof prăjit în gură. Probabil că nu e politicos să încep să mănânc înainte ca şi lui să-i vină mâncarea, dar nu cred că FrozenRobot îşi alege partenerul de sinucidere pe baza manierelor sale.

Chelneriţa revine şi cu mâncarea comandată de el. A cerut un cheeseburger, cartofi, un milkshake de ciocolată şi câţiva jalapeños. Înainte ca femeia să se îndepărteze de masa noastră, îi spune lui FrozenRobot:

— Ar trebui să mă mai suni din când în când. Mi-a fost dor de tine.

Iau o gură din milkshake, ca să nu mă pufnească râsul. Mereu râd când mă simt aiurea. E un obicei idiot. Aroma de căpşuni e mai acrişoară decât m-am aşteptat, dar per total e răcoritor şi gustos.

— Termină, zice el, aruncându-mi o privire după ce chelneriţa se îndepărtează.

— N-am zis nimic.

— Nu sunt aşa cum te aşteptai, nu?, mă întreabă, pe urmă îşi aruncă un cartof pai în gură.

Nu-i răspund. În schimb, pun şi eu întrebarea:

— Eu sunt aşa cum te aşteptai?

Se uită la mine pentru câteva secunde.

— Să fiu sincer, nu. Dar ăsta e un lucru bun.

— Totuşi, trebuie să fi fost un pic aşa cum te aşteptai să fiu, din moment ce m-ai urmărit în parcare.

Face o moacă parcă brusc îndurerată. Întinde mâna şi apucă vreo doi ardei iuţi. Îi mănâncă aşa, simpli, şi-i îndeasă în gură.

— Ce-i? îl întreb, ridicându-mi sprâncenele.

Continuă să mestece ardeii iuţi. Arată ca şi cum ar fi fost scoşi dintr-un borcan, iar zeama lor i se scurge pe degete. Tresare uşor atunci când zeama îi ajunge pe o zgârietură de pe mâna lui stângă.

— Hai, spune-mi. Cum ai ştiut că sunt eu?

Îşi ridică privirea de la ardei şi-mi zice:

— Nu vreau să te jignesc.

— Pe bune? spun pe un ton mai aspru decât aş fi vrut.

Iau o înghiţitură zgomotoasă din milkshake-ul meu, într-o încercare de a destinde atmosfera. Nu vreau să creadă că sunt nesimţită şi a naibii. Cel puţin, nu încă.

Dacă va crede că sunt prea dată naibii, ar putea să aleagă un alt ciudat sau ciudată în locul meu. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

Scoate seminţele ardeilor şi le pune direct pe limbă. Le înghite şi, în timp ce-i alunecă pe gât, nu face nicio strâmbătură, deşi îmi imaginez că simte ca şi cum a luat foc. Într-un final, îmi spune:

— Pur şi simplu, arăţi ca şi cum ai vrea să mori. Arăţi ca naiba, serios.

Se uită la mine, aşa că mă uit şi eu îndelung la el, cu o expresie absentă pe faţă. Bietul băiat se fâţâie pe banca mesei de picnic, apoi se uită în jos, la tenişii lui. Capul îi este îndreptat cu totul în jos, cu bărbia sprijinită în piept. Pot vedea că are ceafa plină de pistrui.

Îmi ia o secundă să asimilez ceea ce tocmai mi-a spus, după care izbucnesc în râs. Râsul îmi face gâtul să mă usture. Iau o altă înghiţitură din milkshake.

Ridică o sprânceană şi mă întreabă:

— Sunt un nesimţit, aşa-i?

Scutur din cap.

— Eşti sincer. Îmi place chestia asta. Şi acum măcar ştii că nu sunt un fulguleţ.

Ridică din umeri şi începe să se joace absent cu fermoarul hanoracului.

— Nu ştiu. Tot ce spun e că arăţi ca cineva care vrea să moară, dar nu sunt convins că vei fi în stare să apeşi pe trăgaci.

Acum e rândul meu să mă strâmb.

— Ei bine, d-aia m-am băgat în tâmpenia asta. Am nevoie de o încurajare…

Mă uit la hanoracul lui. Pe el scrie University of Kentucky Basketball cu litere mari şi negre.

— Muncă de echipă. Suport moral. Ca în sport, înţelegi?

Priveşte din nou în jos.

— Eu nu mai joc, oricum.

— Nu te-am întrebat asta.

— Da, ştiu, zice el. Cred că pricep ce spui. Crezi că va fi mai uşor aşa, decât pe cont propriu.

Îmi sprijin toată greutatea corpului în coate şi mă aplec spre el.

— Deci, eşti tipul potrivit pentru treaba asta? Vom face chestia asta împreună sau nu?

Nu e genul meu să fiu atât de agresivă, dar dintr-un motiv sau altul am nevoie să-l conving pe FrozenRobot să mă aleagă pe mine. Trebuie să fiu convingătoare. Nici nu-mi pot aminti când a fost ultima dată când eu am fost convingătoare.

Îşi mută fundul dintr-o parte în alta pe bancă şi îşi studiază cheeseburger-ul. Îi scoate roşiile.

— Încă nu sunt sigur.

— Ce vrei să ştii?

— Mai multe despre tine, pentru început.

— Cum ar fi? întreb.

— Ce fel de nume este Aysel?

Îl pronunţă corect, încerc să nu par prea impresionată.

— E turcesc.

— Părinţii tăi sunt turci? mă întreabă.

Dau din cap că da. Nu simt nevoia să-i mai spun şi altceva despre părinţii mei. De asemenea, evit să-i spun numele meu de familie. Să sperăm că în felul ăsta n-o să mă poată căuta pe Google şi să afle despre taică-miu. Indiferent cât de dus cu pluta e FrozenRobot, mă îndoiesc că va vrea să-şi împletească visul sinucigaş cu al meu, dacă ar şti povestea familiei mele.

— Şi vorbeşti turca?

Dau din cap că nu. Nu ştiu mai nimic despre Turcia. Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl. A fost băgat la închisoare înainte ca eu să mă nasc. Mama a făcut tot ce a putut ca să-şi îngroape originile. Nici măcar n-am ştiut că sunt turcoaică până când am împlinit cinci ani, şi bunica a venit

la noi în vizită. Ne-a vizitat o singură dată. A murit, între timp.

Maică-mii îi place să-şi imagineze că este o americancă get-beget. Are pielea mai deschisă la culoare decât a mea, aşa că, dacă nu ar fi accentul ei ciudat, ar putea trece fără probleme drept una. Bănuiesc că tata a avut pielea mai închisă, pentru că eu cu siguranţă arăt mai străină decât maică-mea. Credeţi-mă pe cuvânt, să arăţi ca o străină la noi la liceu nu-ţi aduce deloc prieteni în plus.

— Te fac să te simţi prost? mă întreabă FrozenRobot, în timp ce-şi mestecă burger-ul.

Nu pare să-i placă la fel de mult pe cât i-au plăcut ardeii iuţi. E ca şi cum s-ar forţa să-l mestece şi o face încet, ciugulind câte o bucăţică, fără chef.

— Nu. Doar că nu ştiu de ce te legi atât de mult de etnia mea. Eu nu te interoghez pe tine.

Îmi zâmbeşte, Iată, chiar zâmbeşte, din nou! Nu-l înţeleg deloc pe puştiul ăsta.

— Sunt doar curios, pentru că Aysel mi se pare un nume cool.

— Poţi să-l ai tu, dacă vrei.

— Haios, zice, dar nu râde.

E rândul meu să-i pun o întrebare:

— De ce neapărat pe 7 aprilie?

— Atunci s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Motivul pentru care vreau să mor. S-a întâmplat anul trecut, pe 7 aprilie.

Îşi încleştează maxilarul şi se uită în altă parte.

— Şi bănuiesc că n-o să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt?

Înainte să poată răspunde, cei doi băieţi de dinainte vin spre noi şi se aşază lângă el, pe bancă.

— Cum merge? mă întreabă unul dintre ei, în timp ce celălalt îl bate pe FrozenRobot pe spate.

— Nu ştiam că te vezi cu cineva, Roman, îl tachinează

ăla care l-a bătut pe spate. Ce are de spus Kelly despre asta?

Kelly? Nu-mi spune că FrozenRobot are o iubită. Asta ar fi pur şi simplu minunat.

Îi arunc o privire care vrea să spună „Ce dracu” e asta?

— Băieţi, ea e Aysel.

Răspunde la privirea mea încruntată cu una rugătoare. E adevărat că nu sunt cea mai de treabă fiinţă din istoria universului, totuşi n-o să-l dau de gol pe FrozenRobot în faţa lor. Însă e haios să-l vezi cum se perpeleşte. Îmi iau o expresie neutră pe chip. O faţă împietrită şi îngheţată, pentru un RobotÎngheţat.

— Aysel, ei sunt Travis şi Lance.

Lui Roman îi tremură puţin vocea, şi observ că are ceva pistrui în jurul nasului, care i-au devenit mai roşii de când au apărut prietenii lui la masa noastră.

— Eşti la Willis? mă întreabă Lance.

Îşi încreţeşte sprâncenele de culoarea nisipului.

— Am fi observat-o, dacă mergea la Willis, spune Travis, cu o voce care vrea să insinueze chestii pe care nu-mi doresc să le ştiu.

Tonul lui e suficient să-mi taie pofta pentru milkshake-ul meu. E de la sine înţeles că, dacă aş fi mers la Willis, Travis nu ar fi fost interesat de mine. Băieţii de la mine din liceu, care sunt genul lui Travis şi Lance, cu siguranţă nu mă bagă în seamă. Sau, cel puţin, nu într-un mod pozitiv. Habar n-am ce vrea Travis să spună, de fapt.

— Nu speria fata, zice Lance.

Aparent, Lance are o abordare mai blândă când vine vorba de fete. Într-adevăr, şi pare mai seducător decât Travis, cu tunsoarea lui care-l face să arate ca un tip dintr-o trupă, cu ochii mari şi albaştri, cu umerii lui laţi.

Urmează câteva clipe ciudate de tăcere.

— Ia stai… Dacă mergi la Willis, sigur îl ştii pe Brian Jackson, nu? mă întreabă Lance, mărindu-şi şi mai mult

ochii albaştri.

Îmi ţin respiraţia şi mă uit atentă la el, încercând să-mi dau seama dacă ştie despre taică-miu. Dacă a pus deja lucrurile cap la cap şi s-a prins că sunt fiica criminalului.

— Deci, de la Brian vă cunoaşteţi voi? zice Travis, aplecându-se spre Roman şi luându-i câţiva cartofi prăjiţi din farfurie.

Eu şi Roman schimbăm o privire.

— A, nu. Ne-am cunoscut săptămâna trecută, zice Roman.

Chiar aşa a fost?

— Unde? nu se lasă Travis.

Îmi aruncă o altă privire plină de interes. Bag mâna în foc că-şi dă seama că ceva nu e în regulă. Înghit cu greu şi îmi pun o dorinţă, către univers. *Te rog, nu strica chestia asta. Te rog, nu-i lăsa să-şi dea seama cine e taică-miu.*

— La vechiul nostru teren de antrenament, zice Roman, şi observ că minte foarte profesionist.

Cuvintele nu îi ies chinuite sau tremurate – sunt puternice şi calme.

Travis izbucneşte, aruncându-şi mâinile în sus:

— Ştiam eu, omule! încă mai vrei să joci. Ţi-am spus că antrenorul sigur te-ar mai băga în echipă. Trebuie doar să te opreşti să…

— Am putea să nu vorbim despre asta acum? zice Roman, iar eu îi pot simţi gheaţa din vocea şuierată.

— Pe bune, frate, spune Lance, în timp ce rupe o bucată din cheeseburger-ul lui Roman. Te-ai ţicnit? De ce ai aduce vorba despre asta?

Faţa lui Travis se înroşeşte. Nu m-am gândit niciodată că băieţii ca el ar putea vreodată să se simtă ruşinaţi, dar văd că există chestii care îi fac până şi pe cei ca el să se simtă încurcaţi. Astăzi e ziua în care aflu o grămadă de lucruri noi despre băieţi, se pare.

— Îmi pare rău, mormăie Travis şi se uită în altă

direcţie.

Zâmbetul îi revine când evaluează din priviri chelneriţa.

— Suzie arată cam bine, aşa-i?

— Pare că-i merge bine, constată Roman pe un ton neutru.

Se întoarce spre mine şi îmi explică:

— Suzie, chelneriţa, e la noi la liceu.

Dau din cap ca şi cum aş pricepe discuţia, dar sunt convinsă că îmi scapă substratul.

Travis îi dă un ghiont un Roman:

— Frate, pe bune acu', cred că Suzie încă te place.

Lance se uită la mine, pe urmă la Roman, pe urmă la Travis.

— Hei, fii mai respectuos, frate.

Sunt cât pe ce să-i spun că între mine şi Roman nu este ceea ce-şi imaginează el. Însăşi ideea mă face să râd, aşa că iau o gură mai mare din milkshake, sperând să-mi treacă. Îmi plimb căpşunile prin gură, trecându-mi limba peste dinţi. Nu-mi pasă cât de neatractiv arată chestia asta.

Lance ne vine din nou în ajutor, spărgând tăcerea care se lăsase.

— Deci, îl ştii pe Brian Jackson?

Încerc să nu transpir în mod vizibil. Mă joc cu cartofii prăjiţi, cu ochii lipiţi de ketchup. Nu mă pot uita la niciunul dintre băieţi.

— Nu prea, răspund.

— Dar e destul de celebru acum, aşa-i? mă întreabă Travis.

Se întinde şi-i dă o palmă pe spate lui Roman:

— Puteai să fii tu în locul lui, frate.

Roman mormăie ceva ce nu înţeleg şi nu mă pot abţine să nu întreb:

— Ce vrei să spui?

Ochii lui Lance se plimbă de la mine la Roman şi

înapoi.

— Pot să-i zic?

FrozenRobot îşi pune o mână pe ceafă şi se întoarce cu spatele la noi:

— Fă ce te taie capu’.

Din nou se lasă o tăcere apăsătoare.

— Roman juca baschet cu Brian. Baschet pentru jucătorii aleşi cu grijă. Ştii cum vine asta? mă întreabă Lance.

Am cât de cât o idee, dar scutur din cap, ca să pot obţine mai multe detalii despre legătura dintre FrozenRobot şi Brian Jackson. Îmi simt capul ca şi cum o alarmă puternică tocmai ar fi pornit înăuntru – bipuri şi sirene. Încerc să-mi opresc mintea s-o ia razna concentrându-mă pe începutul *Cavalcadei walkiriilor* a lui Wagner.

— Ce faci, cânţi? zice Travis, înainte ca Lance să apuce să ne mai explice de unde se ştiu exact Brian şi Roman.

Începe să râdă, dar Roman i-o taie:

— Nu fi nesimţit, îi spun, iar ochii lui căprui par pe moment cuprinşi de furie, făcându-i să pară că ar avea nuanţe gălbui, în loc de verzi.

Sângele mi se adună în obraji şi mă uit în jos, la masa de picnic. E o grămăjoară de ketchup lângă cartofii mei prăjiţi. Mă întreb dacă FrozenRobot mi-ar mai fi luat apărarea dacă ar fi ştiut ceva despre tatăl meu, apoi mă întreb de ce îmi ia de fapt apărarea. Îi simt pe toţi privindu-mă stăruitor, dar ochii lui FrozenRobot sunt altfel decât cei ai lui Travis sau Lance. Ai ăstora doi îmi ard pielea la fel cum o fac ochii colegilor mei de clasă – sunt disperaţi să-mi afle secretele, să privească în interiorul meu. Ochii lui FrozenRobot sunt blânzi şi lipsiţi de curiozitate. El ştie cam ce ar găsi, dacă ar săpa mai adânc. Nu simte nerăbdarea de a mă despacheta, înţelege că nu e nimic special la goliciunea interioară, nimic interesant la depresie.

Îmi adun curajul să-mi ridic ochii şi să-l privesc. Îmi zâmbeşte uşor şi sunt aproape convinsă că mi-am găsit partenerul de sinucidere.

Prietenii lui au rămas tăcuţi şi îl observă, aşteptând. Deşi susţine că a fost popular într-o altă viaţă, pare că e al naibii de popular şi în asta. Bate din degete deasupra mesei, în timp ce spune:

— Eu şi Brian am fost prieteni, pe când eram mici. Am jucat baschet împreună, într-o echipă pentru care dădeai probe serioase. O echipă care călătorea prin ţară – aveam meciuri în Louisville şi Cincinnati şi Lexington. Apoi, când am mai crescut, ne antrenam împreună. Alergam şi ridicam greutăţi. Nimic cu adevărat interesant.

Roman îşi scarpină ceafa, iar ochii îi devin tulburi. Greu de ghicit la ce se gândeşte, de fapt.

— Acum, el a ajuns mare vedetă. Cu şanse olimpice şi chestii. Nu prea mai vorbim. Nu e cine ştie ce poveste, nu? mă întreabă direct pe mine.

Lance pare convins că se întâmplă ceva între mine şi Roman şi încearcă să-şi ajute prietenul adăugând:

— Chestia e că tipu’ ăsta de aici e un mare sportiv.

— Da, dacă Roman s-ar fi ţinut de treabă, ar fi ajuns la anu’ prin Anglia, cu o bursă babană pentru baschet, adaugă Travis.

Îşi pune braţul în jurul gâtului lui Roman, ca şi cum ar fi fratele lui, mândru nevoie mare de el, dar Roman se scutură şi se eliberează.

— Termină, mă, zice Roman, scuturând din cap şi uitându-se în pământ. Lui Aysel nu-i pasă de rahaturile astea.

Traducere liberă: nu e cazul să încercaţi s-o impresionaţi. Nu încerc să mi-o trag cu ea, încerc să mă sinucid cu ea.

Nici Travis, nici Lance nu par să ghicească asta, totuşi. În schimb, amândoi îşi ridică mâinile deasupra capului şi încep să se scuze. În timp ce mă uit la ei, ştiu că ar trebui să fac un comentariu sarcastic despre cât de mult

seamănă unul cu altul, ca două rozătoare, cum fac aceleaşi gesturi, în acelaşi timp, dar singura chestie la care mă pot gândi este că eu n-am fost niciodată atât de sincronizată cu o altă fiinţă. Mă întreb dacă şi FrozenRobot se comporta la fel, înainte să iasă din gaşca asta.

Mă mai întreb ce l-o fi făcut să iasă din gaşcă. Ce s-o fi întâmplat de s-a transformat din Roman, un sportiv vedetă şi prieten cu atleţii olimpici, în FrozenRobot, băiatul cu o tragedie în spate care a început să bântuie pe site-uri pentru sinucigaşi.

Mă uit la el cu colţul ochiului. Îşi ţine capul aplecat şi umerii aduşi în faţă.

Studiază atent ultimul ardei iute pe care-l mai are în dreptul lui, plimbându-l cu un deget în jurul farfuriei. Încet, îl duce la gură şi-l înghite.

Îl urmărim cu toţii, să vedem ce va face mai departe, iar el mormăie, într-un final:

— Ei bine, a fost marfă să vă văd, băieţi, dar cred că Aysel o să mă ducă acasă cu maşina acuma. Ne mai vedem, ok?

— Ok, frate, zice Travis şi îl strânge de umăr. Ai grijă de tine. Noi suntem aici.

— Să ieşim o dată, adaugă şi Lance. Mi-ar plăcea să aruncăm împreună la coş, la terenul vechi. Ar fi ca pe vremuri.

— Da, zice şi Roman, cu o voce îngheţată. Fix ca pe vremuri.

Se ridică de la masă şi pune resturile de mâncare în coşul de gunoi. Le fac timid cu mâna celor doi şi îl urmez pe Roman. Arunc şi eu cartofii, care sunt aproape terminaţi, oricum, dar îmi păstrez milkshake-ul.

— Deci, te duc acasă? şoptesc.

— Mda. Eu nu conduc.

— Nu ai şaptişpe ani?

Îmi aruncă acel zâmbet larg pe care l-am văzut şi când am dat prima dată cu ochii unul de celălalt.

— Mi-ai spionat profilul.

— Am vrut doar să mă asigur că nu erai vreo gospodină sau ceva de genu’.

Mă îndrept spre maşină. Nu adaug şi că mi-aş fi dorit ca pe profilul lui să fi fost trecută şi legătura pe care o avea cu Brian Jackson. Nici într-o mie de ani nu aş fi fost de acord să ne întâlnim.

După ce deschid maşina, arunc gunoiul de pe scaunul de lângă şofer pe bancheta din spate. Las câteva pungi de fastfood pe jos. Îmi imaginez că poate să-şi pună pur şi simplu picioarele peste ele. Oricum, nu e ca şi cum m-ar putea refuza de partener pentru că sunt îngălată.

Se urcă şi îşi pune mâinile pe bordul plin de praf.

— Drăguţă maşină.

Picioarele lui calcă pe pungile care fâşâie şi foşnesc.

— Pare şi bine întreţinută.

Îi ignor comentariile ironice şi bag cheia în contact. Motorul scoate zgomotul lui obişnuit. Sucesc de volan şi ieşim din parcare, şi abia atunci îmi întorc privirea spre el. Se uită drept în faţă, cu capul sprijinit în piept. Ochii lui căprui sunt larg deschişi, dar goi, în acelaşi timp. Pentru prima dată, chiar pot vedea asta.

FrozenRobot nu se prosteşte – FrozenRobot chiar îşi doreşte să moară.

Limaxul negru trăieşte şi în interiorul lui FrozenRobot.

JOI, 14 MARTIE
Mai târziu
24 de zile rămase

O vreme, conduc în tăcere. Sunt puţin speriată că FrozenRobot va deschide portiera şi se va arunca din mers. Nu sunt convinsă că lovitura l-ar ucide, dar tot m-ar pune pe mine într-o situaţie de rahat.

Când se întinde să pună un post de radio în loc să sară din maşină, respir uşurată. Alege postul de radio preferat al Georgiei – ăla care dă numai cele mai tari hituri, repetate la infinit. Toate melodiile par să fie despre a te face varză, a purta rochii scurte cu sclipici şi a dansa până dimineaţa. Fac o faţă lungă.

— Ce-i? mă întreabă.

— Nu pricep. Pari atât de…

Face o mişcare stranie, încrucişându-şi braţele în aer sub formă de X, iar eu interpretez asta ca pe un semn că ar trebui să tac. Aşa că tac. Singurul lucru la care sunt cu adevărat bună e să urmez ordinele. Totuşi, cred că nu e chiar aşa până la capăt. Nu urmez ordinele domnului Palmer, de exemplu, deşi în cea mai mare parte a timpului mă prefac că aş face-o.

Roman închide radioul.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că eşti snoabă în ce priveşte muzica.

— Nu sunt o snoabă deloc, îi zic.

— Tu nu eşti snoabă, eu nu sunt gospodină. Mare noroc.

— Exact, spun, şi apoi încerc apele. O grămadă de potenţial care va fi irosit pe 7 aprilie.

Energie potenţială. Mă întreb dacă FrozenRobot se gândeşte vreodată la legătura dintre fizică şi moarte.

— Să ciocnim pentru asta, zice, prefăcându-se că ridică un pahar în aer. Noroc!

Bănuiesc că melodiile alea penibile de pe postul preferat al Georgiei se potrivesc intereselor lui, într-un fel.

O vreme, mergem pe şosea din nou în tăcere. Mă aplec spre radio şi pun un post de muzică clasică. Nu îmi ironizează alegerile muzicale. Peisajul se schimbă treptat, apar dealurile. Luăm o curbă largă şi ne îndepărtăm de râu, mergând spre dealuri. Iarba e încă maronie şi uscată, după trecerea iernii, iar copacii încă nu au frunze. Primăvara e întârziată anul ăsta. Las geamul puţin în jos şi aerul răcoros şi umed pătrunde în maşină. În unele zile,

poţi simţi în aer mirosul de whiskey, aroma dulceagă de secară venind de la o fabrică de băuturi din apropiere, dar astăzi nu pot simţi decât miros de noroi şi iarbă jilavă. Vântul îmi biciuie obrajii şi rezist tentaţiei de a-mi ridica ochii spre FrozenRobot. Mă uit în faţă, atentă la drum.

— Nu mai pot conduce din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Vreau să zic, ceva ce s-a întâmplat anul trecut, îmi spune el, din proprie iniţiativă. Din cauza asta, tu va trebui să fii mereu cea care conduce. Maică-mea mă adusese mai devreme la standul de bere. Era atât de bucuroasă că ieşeam din casă ca să mă întâlnesc cu o prietenă, pentru prima dată în ultimele luni.

Mă priveşte atent.

— I-am spus că eşti o prietenă nouă. Maică-mea e cam paranoică.

Deci părinţii lui îşi fac griji pentru el. Asta nu-i aşa bine. Asta presupune că sunt cu ochii pe el. Dar poate tocmai d-aia are nevoie de mine, partenera lui de sinucidere.

— Înţeleg, îi zic. Păi, poţi să-mi zici pe unde ai vrea să te las?

Tace pentru o vreme şi buza lui de jos se arcuieşte, ca şi cum ar sta în dubiu dacă să-mi răspundă sau nu.

— Ce e? zic.

— Pot să-ţi cer o favoare?

Prima mea sarcină ca partener de sinucidere. Ceva în interiorul meu se leagănă ca un balansoar într-o cameră goală – e în acelaşi timp un sentiment neaşteptat, dar şi puternic familiar.

— Sigur. Ce anume?

— Ne-am putea opri la magazinul cu articole de pescuit, de pe strada principală?

Îmi încreţesc nasul:

— Magazinul pentru pescari?

— Mda. Vreau să iau nişte râme.

Clipesc şi îi arunc o privire pe furiş. Priveşte în faţă,

la drum. Muşchii feţei îi sunt relaxaţi, nu e niciun semn că ar glumi.

— Ăăă, bine. Doar să-mi zici pe unde s-o iau ca să ajungem la magazin.

— Mergi tot înainte pe şosea, până unde se va face o bifurcaţie, la pod. Acolo ia-o la stânga şi aia este strada principală din Willis. Magazinul pentru pescari e pe dreapta, la colţul cu Burns.

Vocea lui FrozenRobot e calmă şi serioasă, în timp ce-mi dă indicaţiile. Pare că e un client regulat al magazinului cu chestii de pescuit. Ciudat rău.

Strâng mai tare volanul şi încerc să mă concentrez pe muzică şi atât. Acum e *Simfonia a 40-a* de Mozart, dar nici măcar notele în cheie minoră ale viorii nu reuşesc să mă distragă.

— De ce-ţi trebuie râme? Eşti fan pescuit sau ceva?

Scoate un sunet care poate fi fie un râset, fie un mârâit.

— Nu.

Clar, FrozenRobot nu e genul care să nu se mai oprească din turuit.

— Nu? insist.

— Nu, nu le am cu pescuitul.

Se foieşte pe scaun, ca şi cum ar vrea să fie cât mai aproape de portieră. Genunchii i se tot lovesc de bord şi mă gândesc că ar fi trebuit să-l invit să-şi dea scaunul mai în spate ca să stea confortabil, dar n-am făcut-o.

— Ok. Atunci nu pricep… Ce-mi scapă?

— Aăă?

Presupun că vrea neapărat să mă oblige să-l întreb răspicat.

— La ce-ţi trebuie râme, dacă nu pescuieşti?

— Pentru ţestoasa mea, zice, ca şi cum eu ar fi trebuit să ştiu în tot timpul ăsta că el are o broască ţestoasă pe post de animal de companie.

Ca şi cum e o chestie aşa la îndemână, banală, pe

care să ţi-o imaginezi când întâlneşti pe cineva. Poate că Willis, din Kentucky, e animalul de companie în formă de ţestoasă al Statelor Unite.

La început, sunt uimită că are un animal de companie. Nu pare genul şi, dacă chiar ar avea, mi-aş imagina că ar alege un golden retriever sau ceva pe acolo. FrozenRobot pare adolescentul american tipic, care joacă baschet, mănâncă hamburgeri şi adoră câinii. Dar, apoi, gâtul mi se strânge şi respir mai greu când noutatea mi se aşează mai bine în minte. *Are un animal de companie*.

O spun cu voce tare:

— Ai un animal de companie.

— Da, am.

Ca şi cum ar înţelege dintr-o dată la ce mă gândesc, mă priveşte atent.

— Nu-ţi face griji. Asta n-o să mă oprească.

Inspir adânc şi mă holbez la covoraşul murdar de sub picioare. O cutie de Cola e strivită într-un colţ. Suprafaţa ei metalică reflectă lumina soarelui, făcând-o să pară ca şi cum mi-ar face cu ochiul.

— Ar trebui să fii atentă la drum, îmi zice.

— Scuze?

— Să ţii ochii în faţă, la drum.

— Te-am auzit, îi zic cu o voce un pic iritată. Dar, dacă tot vrei să mori, ce-ţi pasă că nu mă uit la drum?

Scoate un suspin şi, cu colţul ochiului, îi văd umerii laţi cum se lasă brusc în jos, făcându-l să arate ca un elan care tocmai a fost împuşcat de un vânător.

— Vreau să mor, dar nu vreau să rănesc pe altcineva, zice.

— Corect.

Îmi scrâşnesc uşor dinţii şi mă uit la drum. Nu-i spun despre cutia de Cola. Probabil ar fi spus că a fost nechibzuit din partea mea să visez cu ochii deschişi la volan.

Întorc la bifurcaţia despre care îmi spusese

FrozenRobot, luând-o spre stânga, cum îmi explicase. Maşina rulează acum de-a lungul străzii principale din Willis. E plină de case în stil victorian care au fost transformate în mici afaceri de familie – Glazură de Frişcă, o tonetă de îngheţată, Oul Prăjit, un restaurant, Clăbuci şi Spumă, o spălătorie.

— Cum o cheamă pe ţestoasă?

— Căpitanul Nemo, spune, şi apoi adaugă: nu eu i-am pus numele.

Nu mai insist. Persoana necunoscută care l-a cadorisit pe Căpitanul Nemo cu numele lui rămâne suspendată în aer ca un plic nedesfăcut. Ştim amândoi că în plic este o scrisoare, o poveste, dar în clipa asta niciunul dintre noi nu e destul de curajos ca să rupă sigiliul.

Când ajungem aproape de o casă vopsită în albastru, cu abţibilduri mari cu peşti în vitrină, încetinesc. Pe peluză este un semn pe care scrie *La Bob, obiecte de pescărie*. Parchez pe un loc liber de vizavi.

— Dau o fugă şi mă întorc, zice Roman.

Mă întind să scot cheile din contact, dar el dă din cap:

— Poţi să stai aici.

Înainte să am cum să răspund ceva, ţâşneşte din maşină şi aleargă spre uşa lui *Bob, obiecte de pescărie*. E mai grăbit decât l-am văzut întreaga zi. La standul de bere fusese mai degrabă letargic, leneş.

Trebuie s-o iubească mult pe ţestoasa aia. Mi se strânge inima, dar, încet, sentimentul dispare. Îmi mângâi stomacul. Bună treabă, limax negru, în timp ce-l aştept să se întoarcă, îmi închid ochii şi ascult muzica. A început *Lacul lebedelor*, de Ceaikovski. Nu e chiar preferatul meu. Prea uşor, prea drăguţ. E prea mult dor acolo.

Nu-mi place muzica în care este vorba despre lucrurile pe care ţi le doreşti. Îmi plac cântecele despre renunţare, despre a spune adio lumii.

Înainte să mă dezmeticesc, FrozenRobot e deja înapoi, ţinând strâns în mână un pahar de carton.

Se aşază pe locul lui, iar eu îi zic:

— Ai face bine să nu împrăştii pe aici chestiile alea.

— De ce? Fiindcă maşina ta e atât de curată?

Buzele îi schiţează un zâmbet leneş. Băiatul ăsta are o problemă cu zâmbitul. Mai ales pentru cineva care a avut tupeul să mă acuze pe mine că aş putea fi un fulguleţ.

Mă încrunt:

— Pentru că ar fi scârbos.

— Bine, bine. O să mă asigur că nu le vărs în maşină.

O luăm cu maşina din nou pe strada principală.

— Deci, unde stai?

Roman îmi explică, apoi la final zice:

— Cum poţi asculta muzica asta?

Fac un semn spre radio.

— Muzica asta? E creaţia unui geniu.

Mi-aş dori să nu fie Ceaikovski, iar eu să apăr ceva mai puternic, cum ar fi *Recviemul* lui Mozart, dar chiar şi aşa. *Lacul lebedelor* e de un milion de ori mai profund decât naiba ştie ce hit pop sclipicios pe care el ar fi vrut să-l asculte la început.

— N-are cuvinte, zice.

— Cam asta e şi ideea, şi e aiurea cum tocmai tu te-ai gândit să te plângi de asta.

Îl simt cum se fâţâie din nou pe scaun. Picioarele i se lovesc de data asta de portieră.

— Cum adică?

— Adică, nici tu nu pari cine ştie ce fascinat de cuvinte. Aşa că m-am gândit că ai fi genul care să aprecieze absenţa versurilor.

Îşi suceşte gâtul, ca să mă privească mai bine. Îi pot simţi privirea pe faţa mea – ochii îi sunt blânzi, nu mă ard – dar îi simt, totuşi.

— Îmi plac cuvintele pe care le spun alţi oameni. Simt că îmi umplu un gol.

— Cum ar fi cuvintele care vorbesc despre a te face muci şi a te da la tipe?

Râde şi pufneşte pe nas.

— Nu. Ăla e doar zgomot. Îmi place şi ăla. Mă ajută să uit.

— Ce să uiţi?

— Chestia care mă face să-mi doresc să mor.

Intrăm în cartierul lui. Arată cam la fel ca al meu, aceleaşi case vechi, doar grădinile pe aici par mai bine îngrijite. Nu prea vezi buruieni şi păpădii crescute peste tot.

— Nu te înţeleg, îi spun.

Şi e adevărat. Poate că e cel mai sincer lucru pe care i l-am spus azi. Nu pricep de ce are nevoie de muzică pentru a-şi umple un gol, de ce încearcă să găsească ceva în ea. Când ascult muzică, eu caut un loc în care să mă ascund, un loc în care să scap de goliciunea mea de dinăuntru.

Văd că se joacă cu paharul plin cu râme. Paharul i se mişcă în poală, iar el încearcă să-l ţină cât mai drept. Mă întreb de ce e atât de atent cu nişte vieţuitoare care sunt pe cale să moară.

Nu spune nimic, aşa că împing discuţia şi mai departe.

— Nu pricep de ce vrei asta.

— Mă întrebi de ce vreau să mă sinucid sau de ce nu vreau s-o fac singur?

— Ambele, îi spun, muşcându-mi buza de jos. Deşi, sinceră să fiu, nu prea-mi pasă de ce vrei să te sinucizi.

Asta e o minciună, dar nici eu nu vreau să-i spun de ce-mi doresc să mă sinucid, aşa că mi se pare corect să nu insist nici asupra motivelor lui.

— Am nevoie doar să ştiu că nu te vei răzgândi.

Râde.

— A, acum eşti şi tu îngrijorată de fulguleţi?

— Ţi-am văzut prietenii. Vreau să ştiu dacă nu cumva asta e vreo glumă proastă.

Ceea ce nu spun este: vreau să mă asigur că nu e o

înscenare, din moment ce ştii despre Brian Jackson. O parte din mine încă mai crede că este vorba despre o farsă crudă.

— Prietenii?! spune cu dezgust. Ăia nu-s prietenii mei.

— Nu sunt o expertă în prieteni, dar aşa păreau.

— Uite, habar n-ai despre ce vorbeşti, aşa că mai bine taci, spune.

Soarele a coborât mult pe cer, aruncând lumină în maşina mea, făcându-i ochii căprui să pară tiviţi cu fire de aur. Mi-aş dori să nu mai fie aşa, să devină din nou verzui. Nu părea atât de violent, de nervos când avea ochii verzi.

— Nu e prea drăguţ să spui asta.

Îşi ridică bărbia, ca pentru a-mi da de înţeles că nu are de gând să-şi ceară scuze.

— Fă stânga aici.

Îmi arată o străduţă care se desprinde din Southwind, principala din cartierul ăsta.

— E casa roşie de pe dreapta.

Este o casă veche, şubredă, la fel ca a mea, dar şopronul de lemn pare mai bine întreţinut şi categoric cineva a grădinărit în curtea din faţă. Sunt nişte răsaduri proaspăt săpate şi, deşi nu a înflorit încă nimic, sunt sigură că prin iunie va fi plin de crini şi gălbenele. O cutie poştală de culoarea untului se vede în capătul aleii, iar pe treptele casei e aşezat un covoraş multicolor pe care scrie „Bine aţi venit”.

— Drăguţ, îi zic.

— Maică-mea îşi dă silinţa, spune Roman în timp ce iese din maşină, legănând paharul cu râme în mâna stângă.

Mă gândesc că toate mamele îşi dau silinţa.

— Stai aşa, îi zic. Deci, vom face chestia asta sau nu?

Vine pe partea mea, a şoferului. Las geamul în jos.

— Mda, mă bag, dacă şi tu eşti hotărâtă.

— Clar sunt hotărâtă, îi spun. Numai că nu pricep.

— Ce anume?

— De ce ai nevoie de mine.

Sincronizându-se perfect cu discuţia noastră, uşa din faţă a casei se deschide. O femeie de vârstă mijlocie, scundă şi plinuţă, coboară scările. Părul ei are aceeaşi nuanţă de castaniu ca al lui Roman, dar începe să albească. Poartă un şorţ de bucătărie, iar în picioare saboţi cu talpă de lemn şi model cu flori. Dacă la muncă am concepe o broşură turistică prin care să facem reclamă oraşului Willis, ceea ce, slavă Domnului, încă nu ne-a trecut prin minte, aş pune-o pe doamna asta pe copertă. Este întruchiparea umană a oraşului.

— Roman! strigă ea, făcându-ne amândurora cu mâna.

E o fluturare din mână în genul ălora pe care le vezi la concursurile de frumuseţe. Cele mai multe femei în vârstă din partea locului au exersat mişcarea asta până ce le-a ieşit perfect – încheietura rigidă, degetele fluturate uşor.

— Roman! repetă ea. Prezintă-mi-o pe prietena ta.

Întreaga faţă îmi arde, iar stomacul mi se încleştează şi se descleştează de parcă ar fi un pumn. Nu e neapărat că mă simt vinovată – la urma urmei, nu e vina mea că fiul ei vrea să se sinucidă. Dar pur şi simplu nu prea îmi doream să-i cunosc familia. E fix genul ăla de situaţie cu mamele casnice de care m-am temut tot timpul, exact ce am încercat să evit. Două bile negre pentru FrozenRobot: o ţestoasă ca animal de companie şi o mamă iubitoare. Dacă aş face nazuri, aş spune că Roman are prea mult bagaj în spate pentru drum. Dar, ţinând cont de situaţia mea, nu sunt chiar în măsură să fiu mofturoasă.

— Aăă, mama, zice Roman, cu vocea uşor tremurată, în timp ce trage aer în piept, iar mărul lui Adam îi devine proeminent. Ea este Aysel.

Foarte tare, FrozenRobot, foarte tare.

— Aysel, zice ea, ridicându-şi sprâncenele.

Îmi întinde mâna prin geamul deschis al maşinii. Ştiu

că acum tocmai pic testul bunelor maniere sudiste – ar trebui să ies din maşină şi s-o salut, dacă vreau să am o şansă ca ea să mă aprobe. Numai că nu am nevoie să mă aprobe. Nu e ca şi cum am venit să-l peţesc pe Roman. Şi, oricum, într-o lună, nu voi mai fi pe aici ca să am nevoie de aprobare. N-o să mai exist.

— Mă bucur să vă cunosc, spun, în timp ce-i strâng şi eu mâna.

— Aysel e aşa un nume frumos, zice ea.

Am învăţat de-a lungul anilor că remarca asta este un înlocuitor politicos şi cu tact pentru „Ce rahat de nume este Aysel?”.

— E turcesc.

Îi urmăresc cu atenţie expresia feţei, vânând orice fel de reacţie. Cel mai mult mă interesează să văd dacă poveştile despre tatăl meu au şi aici aceeaşi putere pe care o au în Langston. Dacă e o posibilitate ca Roman, prietenii lui sau maică-sa să ştie despre taică-miu şi despre ce a făcut el. Sunt ferm convinsă că tata e singurul turc care a ajuns pe prima pagină a ziarelor în această parte de Kentucky. Mai ales recent, de când Brian Jackson a devenit aşa de interesant pentru presă, referirile la taică-miu s-au înteţit.

Dar, dacă într-adevăr a făcut legătura, nu o arată. Faţa ei în formă de inimă îşi păstrează acelaşi zâmbet simplu şi binevoitor.

— Familia ta locuieşte aici, în Willis?

— În Langston, îi răspund.

— Oh, am câţiva prieteni care merg la Casa Harului din Langston. Mergi şi tu acolo?

Vrea să ştie dacă merg la biserică. Inteligent. Trebuie să recunosc că admir flerul acestei doamne.

— Mama merge la altă biserică, la Sfânta Columbia.

Nu e o minciună. Mama, Steve, Georgia şi Mike merg cu toţii la biserică în fiecare duminică. De câteva ori am fost şi eu, dar a trecut ceva de atunci. Mama obişnuia să mă oblige s-o fac, dar a renunţat la bătălia aia, acum.

Mama e bună la renunţări. Sunt convinsă că toţi enoriaşii mi-au observat absenţa de la biserică. Probabil că îşi şoptesc unii altora cum am început s-o iau pe urmele diabolicului meu tată.

Ochii mamei lui Roman încep să lucească atunci când menţionez biserica Sfânta Columbia. Îşi pune mâinile pe coapsele voluminoase şi se apleacă spre mine, prin geamul deschis al maşinii. Mirosul fixativului ei umple maşina.

— Am auzit că este o biserică aşa frumoasă acum! Am fost şi eu la slujba lor de Crăciun, în urmă cu câţiva ani. Dirijorul de cor este chiar extraordinar, nu-i aşa?

Nu ştiu nimic despre dirijorul corului de la Sfânta Columbia. Nu sunt sigură în câte feluri diferite se poate cânta *Steaua sus răsare* sau *Trei păstori*, dar dau din cap ca şi cum aş fi de acord cu ea, ca şi cum aş fi o persoană normală care poartă o conversaţie amabilă despre biserica ei, ca şi cum nu aş fi un monstru al cărui ceas a început deja să ticăie.

— Sora mea cântă în cor.

Asta chiar o face fericită. Zâmbetul ei e larg şi încrezător, nu seamănă cu cel strâmb şi aproape ezitant al lui Roman.

— Vai, ce minunat! Mereu încerc să-l fac pe Roman să fie mai implicat în tot ce ţine de biserică. E aşa frumos să vezi tineri slăvindu-l pe Domnul.

Rezist tentaţiei de a-mi da ochii peste cap. Să fiu sinceră, nu ştiu mai nimic despre soră-mea. N-am mai avut o discuţie pe bune de vreo patru ani, dar sunt tare convinsă că nu-l slăveşte pe Domnul. Nu are timp să slăvească pe altcineva în afară de ea însăşi.

— Chiar îi place să cânte în faţa oamenilor.

Nu menţionez şi că Georgia adoră să-şi audă vocea ei minunată.

Zâmbetul mamei lui Roman devine atât de larg, încât am pentru moment senzaţia că faţa o să i se rupă în două. Se întoarce ca să se uite la Roman.

— Vai, ai luat de mâncare pentru Căpitanul Nemo.

Îşi încovoaie umerii şi îşi curbează spatele, ca şi cum ar vrea să ascundă paharul cu râme de ochii ei iscoditori. Orice deghizare încearcă, nu îi iese.

— Da, i-am luat pe drumul de întoarcere de la standul de bere.

Femeia radiază înspre mine.

— Asta e minunat!

Dau din cap către ea, neştiind ce ar trebui să spun. Mă abţin să nu o întreb cine l-a botezat pe Căpitanul Nemo. Poate că a fost ea. Pare o persoană pasionată de animale de companie.

Se lasă tăcerea pentru câteva minute, apoi Roman îşi drege vocea şi începe să-şi târşâie picioarele.

— Auzi, mama, poţi să ne laşi pe mine şi pe Aysel să vorbim o secundă?

Maică-sa pare confuză şi apoi o expresie stranie şi febrilă îi cuprinde faţa.

Genul de expresie pe care o au oamenii după ce au câştigat o cursă la atletism sau au escaladat vârful unui munte. Radiază toată în direcţia mea, ca şi cum aş fi un înger trimis de Dumnezeu ca să-l salveze pe fiul ei rătăcit. Crede că pricepe ce se întâmplă, dar cu siguranţă nu e cazul. Nu are nici cea mai vagă idee. Biata femeie.

— Sigur, ne vedem înăuntru, dragule!

Îi scoate şapca de baseball şi îi ciufuleşte părul scurt, castaniu, îi dă pe urmă înapoi şapca, iar Roman îi întinde în schimb paharul cu râme.

— Poţi duce astea înăuntru? Într-o secundă vin şi eu să-i dau să mănânce, zice el.

— Cum să nu?

Ia paharul din mâinile lui cu grijă, de parcă râmele ar fi cine ştie ce încărcătură preţioasă.

Înainte să ne întoarcă spatele şi să se îndrepte spre casă, îmi mai zâmbeşte o dată.

— Mă bucur aşa mult că te-am cunoscut. Ar trebui să vii într-o seară să iei cina cu noi.

— Aăă, da, ar fi minunat, mint eu.

În timp ce se îndepărtează, îmi spune peste umăr:

— O să caut între timp şi nişte reţete de mâncare turcească. O să-ţi gătesc ceva tradiţional.

Ţine cu grijă paharul, cu ambele mâini, şi merge grăbit spre uşa de la intrare, iar saboţii ei de lemn bocăne pe aleea din faţă.

Am mâncat o singură dată mâncare turcească. Bunica mea a gătit, când a venit să ne viziteze. Îmi amintesc mirosul de cimbru, şi ulei de măsline, şi paprika, miros care umpluse casa. Mie mi se păruse că miroase minunat; Georgia îşi astupase nasul.

— Deci, de asta am nevoie de tine, îmi zice Roman.

— Din cauza maică-tii? Pare de treabă.

Dă din cap, cu buzele strânse.

— Corect. Dar de asta am nevoie de tine. Nu am nicio şansă să fiu departe de ea îndeajuns de mult ca să duc treaba la capăt, fără un complice.

Asta e una din chestiile esenţiale la sinuciderea adolescenţilor. Trebuie să fii departe de ochiul ager al persoanei care te supraveghează destul cât să fii sigur că ai murit cu adevărat înainte ca cineva să te găsească. Nimic nu e mai teribil decât cineva care îţi taie frânghia înainte să apuci să te sufoci, sau cineva care te trage afară din maşină înainte ca monoxidul de carbon să apuce să-şi facă treaba. Se pare că Roman şi-a dat deja seama că nu se poate sinucide la el acasă; mama Roman ar fi încontinuu pe capul lui.

— Şi nu ai mijloc personal de transport, adaug eu.

Are nevoie de mine ca să-l duc la locul unde vrea să se sinucidă. Nu sunt obişnuită ca cineva să aibă nevoie de mine. Într-un fel, îmi place. Mi-aş dori ca limaxul negru din interiorul meu să-mi mănânce cât mai repede şi acest sentiment. Să-ţi placă lucruri acum e periculos.

— Da, şi asta, recunoaşte el.

— De ce nu-i rogi pe Travis sau Lance? îl întreb eu, ironică, clipind din gene a flirt. Amândoi au maşini, nu? I-ai

putea ruga pur şi simplu să te lase în apropierea podului de pe strada principală. Să le spui că vrei să iei aer curat. Că pleci într-o excursie. Una lungă.

Se holbează la mine.

— Nu cred că nimic din ce are legătură cu asta e amuzant, Aysel.

Trage o linie pe iarbă cu vârful pantofului.

Mersi că mă faci să mă simt ca dracu', FrozenRobot.

— Scuze, îi zic.

— Eşti liberă sâmbătă, să ne pierdem vremea împreună?

— Să pierdem vremea?

Cred că în toată istoria vieţii mele nu mi-am pierdut vreodată vremea alături de cineva.

— Pricepi tu. Să ne întâlnim ca să planificăm toată treaba, zice Roman.

Îşi plimbă şapca în mâini, şi într-un final o aşază la loc pe cap.

E o chestie haioasă, dar pentru un moment mă prefac că noi plănuim de fapt altceva decât să ne sinucidem împreună – să jefuim o bancă, sau până şi ceva simplu, cum ar fi o prezentare pentru ora de engleză, îmi imaginez că suntem doi adolescenţi normali, că eu aş putea chiar să vin în vizită şi s-o las pe maică-sa să-mi gătească mâncare turcească, că ne-am putea petrece seara ascultând un post de radio şi mâncând ceva delicios.

Trag adânc aer în piept şi-mi simt cutia toracică devenind tot mai încăpătoare. Nope, noi nu suntem adolescenţi normali. Da, limaxul negru este tot acolo, devorând orice gânduri fericite mi-aş permite să am.

— Sâmbătă seara este ok pentru mine. O să-mi notez în calendar ca fiind Ziua În Care Ne Planificăm Moartea.

Zâmbeşte ironic, de data asta nu este un zâmbet doar pe jumătate, îşi scoate mobilul din buzunar.

— Hai să facem schimb de numere.

E ceva poetic în faptul că primul băiat care îmi cere

numărul de telefon e acelaşi băiat alături de care voi muri. Pariez că John Berryman ar fi scos ceva mişto din treaba asta. De fapt, poate că nu – mai mult ca sigur i s-ar fi părut ceva plictisitor.

Îi dau numărul meu şi apoi îl adaug şi eu în telefon, la noi contacte. Îl bag în agendă cu numele FrozenRobot. Trage cu ochiul la ecranul meu.

— Ce e?

— De ce m-ai trecut aşa?

— Mi-e mai uşor să mă gândesc la tine cu numele ăsta.

Dă din cap spre mine.

— Ar trebui să nu mai încerci să faci treaba asta să pară uşoară. Nimic din ce va urma nu va fi uşor.

Ştiu, FrozenRobot. Chiar ştiu.

VINERI, 15 MARTIE
23 de zile rămase

Domnul Scott bate cu piciorul în podeaua acoperită de linoleum de parcă ar fi la o probă pentru un rol în *Aşteptându-l pe Godot*. Clopoţelul sună de intrare şi el îşi începe cu aplomb discursul.

— Astăzi este una dintre zilele mele preferate din tot anul.

Mă uit la dată. Ziua simbolului Pi a fost ieri. Mă întreb oare ce altceva l-ar face pe domnul Scott să arate entuziasmul ăsta de tocilar.

Se încruntă, în timp ce inspectează clasa cu ochii plini de curiozitate. Stăm cu toţii gârboviţi peste pupitrele noastre, încercând să ne prefacem că nu ne uităm la ceas în fiecare secundă.

Domnul Scott suspină lung.

— Nu vrea nimeni să ştie de ce sunt atât de bucuros?

— Eu vreau, domnu’ Scott, zice Stacy Jenkins.

Îşi dă pe spate părul ruginiu şi îi zâmbeşte mieros, vrând să se dea bine pe lângă el, cum face de obicei.

— Altcineva? întreabă el, în timp ce clasa geme şi bate din picioare. Sunt foarte încântat să văd cât de entuziasmate sunt minţile tinere ale viitorului.

Încercarea lui de sarcasm nu e observată de nimeni. Cu toţii ne uităm în continuare la el cu priviri goale de sens şi cu gurile uşor deschise. Sunt convinsă că dacă cineva ar filma sălile de clasă de la liceul Langston în timpul orelor şi apoi le-ar compara cu un documentar despre creaturile marine care respiră pe gură, asemănările ar fi izbitoare.

— Care-i treaba, domnu' Scott? încearcă Stacy să-l tragă de limbă.

N-o admir pe Stacy pentru multe lucruri, dar trebuie să recunosc că ai nevoie de tupeu ca să îi vorbeşti profului de fizică ca şi cum ar fi un pui de căţel. Pe domnul Scott nu pare să-l deranjeze, totuşi.

— Astăzi, vă voi da celebrul meu proiect de fotografie cu tema legată de fizică.

Clasa mormăie, nemulţumită. Proiectele sunt cele mai rele.

— Fiecăruia dintre voi îi va fi desemnat un partener.

Şi mai mult mormăit. Uitaţi ce am spus înainte. Proiectele de grup sunt cele mai rele.

— Ei, haideţi, zice domnul Scott, zâmbind. Elevii mei dintotdeauna au adorat proiectul ăsta.

— Păi, şi ce să pozăm? întreabă Stacy, învârtind creionul între degete.

— Ai răbdare, Stacy. Voi explica imediat, spune, şi pentru prima dată intuiesc o urmă de nervozitate în vocea lui.

Mă întreb dacă domnul Scott visa să devină profesor de fizică pe când era de vârsta noastră. Mă îndoiesc. Pariez că visa să obţină vreun job extravagant la NASA sau ceva pe acolo. Bietul om. Puţine destine mai rele îmi vin acum în minte, mai rele decât a preda la liceul Langston din

Kentucky.

Domnul Scott continuă:

— Veţi face cinci fotografii, cu obiecte reale, care să ilustreze principiile teoriei conservării energiei. Fotografiile vor ilustra o temă la alegere.

— O temă? îl întrerupe Tyler Bowen.

— Da. O temă, spune domnul Scott. În trecut, am avut elevi care au folosit baschetul pe post de temă. Toate fotografiile au fost făcute la un meci al liceului Langston. Alte teme din anii trecuţi au fost parcurile de distracţie, câinii…

— Cum ar fi, cumpărăturile ar putea fi o temă? întreabă Tanya Lee.

Domnul Scott tresare, parcă speriat, apoi revine la expresia lui neutră.

— Teoretic, da, ai putea face toate fotografiile la mall.

Tyler Bowen ridică mâna. Asta e ceva nou, el să ridice mâna, în loc să scoată pe gură direct orice îi trece prin cap.

— Da?

Domnul Scott arată în direcţia lui.

— Trebuie să facem noi pozele sau le putem lua de pe net?

Proful tresare din nou.

— Bună întrebare. Trebuie să faceţi voi fotografiile. O mare parte din nota finală va fi…

— Dar asta nu e corect, se plânge Stacy. Nu suntem la ora de fotografiat.

— Nu veţi fi notaţi în funcţie de calitatea fotografiilor, *per* se, spune domnul Scott, repede. Dar mă aştept ca voi să…

Vocea i se frânge.

— Staţi aşa. Cel mai bine vă dau foile de lucru, care explică mai detaliat proiectul, în loc să vorbesc degeaba.

— Ar fi trebuit să facă asta de la început, mormăie Stacy, destul de tare pentru ca toţi s-o auzim.

Şi chiar toţi o auzim.

Faţa domnului Scott se înroşeşte, în timp ce bâjbâie după foi.

— Vrea cineva să mă ajute să vi le împart?

Nimeni nu se oferă.

— Aysel? zice, cu o voce rugătoare.

— Ăăă, sigur, spun eu şi mă ridic din bancă, deşi mai degrabă aş înghiţi cuie, decât să interacţionez cu colegii mei.

Împart foile, dar nu ridic ochii spre niciunul din ei.

— Mersi, ciudato, zice Stacy când îi întind foaia, iar eu îmi iau faţa care ştiu că o bagă în sperieţi: ochii holbaţi, gura strâmbată într-un rânjet, nasul încreţit.

Imediat cum mă întorc în bancă, domnul Scott continuă să ne explice proiectul. Zice că se aşteaptă să montăm fotografiile pe un carton alb şi apoi să le aşezăm sub forma unei mape de prezentare. Fiecare fotografie trebuie să aibă o explicaţie scrisă dedesubt. Va trebui să descriem ce am încercat să ilustrăm în fotografie şi să explicăm care este legătura ei cu unul dintre principiile conservării energiei. Vom primi notele ţinând cont de claritatea fotografiilor, descrierile lor şi explicaţiile noastre privind principiile fizicii pe care le-am avut în vedere. De asemenea, vom primi puncte bonus pentru cât de bine e organizată broşura, plus creativitatea temei alese. Dacă nu avem acces la un aparat foto digital, vom putea împrumuta unul de la bibliotecă. Domnul Scott nu lasă loc pentru plângeri şi scuze.

— Aşa că, acum, tot ce mai rămâne e să stabilim echipele, zice el, împreunându-şi mâinile. Cred că e cel mai corect să tragem nume dintr-o pălărie.

Aşa cum era de aşteptat, clasa izbucneşte într-un protest puternic.

— Ba nu e corect deloc, zice Stacy.

— Aşa e, o îngână Tanya. Ar trebui să ne alegem singuri partenerii. Adică, până la urmă, notele noastre depind de ei.

Domnul Scott îşi scarpină ceafa, iar ochii i se mişcă în toate direcţiile.

— În anii în care i-am lăsat pe elevi să-şi aleagă partenerii, am avut parte de teme lipsite de originalitate şi fotografii neinspirate. În anii în care partenerii au fost desemnaţi aleatoriu, am avut parte de lucrări mai creative. Cred că are legătură cu a-i împinge pe elevi în afara zonei lor de confort.

Clasa continuă să se contrazică cu proful, deşi cu toţii ne notăm numele pe bilete rupte din foile caietelor şi i le dăm. Apucă şapca pe care o are mereu pe catedră, cu Cincinnati Reds, şi pune toate biletele înăuntru. În timp ce strigă perechile, mormăiturile şi suspinele din clasă devin tot mai puternice.

Îmi încleştez dinţii şi îmi doresc să fi fost îndeajuns de deşteaptă încât să nu-mi fi pus numele acolo. Poate că, dacă aş fi făcut asta, aş fi ajuns să lucrez singură la proiect. Mai mult, n-ar mai fi trebuit să-l ascult pe partenerul desemnat urlând ironic că este cel mai norocos din lume că s-a pricopsit cu mine.

— Aysel Seran, spune domnul Scott, când îmi extrage numele din şapcă.

Se face linişte. Nimeni nu vrea să fie în echipă cu ciudata.

— Partenerul tău va fi Tyler Bowen, mă anunţă vesel domnul Scott, ca şi cum ar fi complet pe dinafară şi nu ar şti că sunt marginalizată în clasă.

— Of, Doamne! exclamă Stacy.

Se întinde să-l bată pe umăr.

— Îmi pare aşa de rău, Ty.

Faţa lui Tyler se întunecă, de parcă cineva tocmai i-ar fi ucis mama. Bănuiesc totuşi că, ţinând cont de istoria familiei mele, nu ar trebui să fac glume despre crime.

Îi ofer şi lui acelaşi mârâit cu care am îngrozit-o pe Stacy mai devreme. Tyler arată ca şi cum s-ar pregăti să proiecteze un jet de vomă. Poate că, dacă ar face-o, domnul Scott ar folosi fenomenul pentru a ne explica o

problemă legată de fizică.

Chestia e că proiectul va trebui predat pe 10 aprilie, aşa că până la urmă nu mai contează.

Voi dispărea înainte de a ajunge să predau proiectul meu.

SÂMBĂTĂ, 16 MARTIE
22 de zile rămase

Ultimele zece minute din tura mea la TIV sunt întotdeauna cele care trec foarte greu. Mă gândesc să îl sun pe următorul de pe lista noastră, dar asta ar însemna că aş fi o angajată model, ceea ce nu sunt. În loc de asta, pierd vremea pe site-ul Schimbări Definitive.

Citesc mai multe postări din secţiunea Parteneri de Sinucidere. E foarte ciudat cum unii oameni postează de mai multe ori. Mă întreb dacă oare nu le-au plăcut aceia care le-au răspuns prima dată, şi apoi mă gândesc dacă nu cumva şi lui Roman i-o mai fi răspuns altcineva înaintea mea. *M-a ales pe mine*, *în dauna altcuiva*? Gândul ăsta îmi face stomacul să-mi tresalte într-un fel în care nu sunt obişnuită. În mare parte, pentru că niciodată în viaţă nu am mai fost aleasă de către cineva, atunci când a existat şi altă variantă. Totuşi, dacă e să fiu complet sinceră cu mine, Roman probabil n-a avut de unde să aleagă. Willis, din Kentucky, e în mijlocul pustietăţii. Din fericire pentru el, Langston e doar la cincisprezece minute înspre vest de mijlocul pustietăţii.

— Trebuie neapărat să renunţi la a te mai uita la tâmpeniile alea când eşti la muncă, îmi spune Laura.

— De ce îţi pasă ţie la ce mă uit?

Fac imediat fereastra mai mică.

— Şi de ce naiba tot tragi cu ochiul la calculatorul meu?

Pufăie pe nas şi începe să-şi ciobească oja deja

crăpată de pe unghii.

— Nu-mi pasă la ce te uiţi, doar că nu vreau să fiu eu trasă la răspundere.

— Pentru moartea mea?

Izbucnesc în râs şi ea se holbează la mine, cu ochii măriţi de oroare, chestie care mă face să râd cu şi mai multă poftă.

— Ai nevoie de ajutor. Chiar ai serios nevoie de ajutor, îmi zice.

— În fine, cum zici tu, îi răspund şi apuc telefonul.

Formez numărul următor de pe lista mea – Earl Gorges, care locuieşte pe strada Dealul Sorbului.

— Alo? răspunde o voce răguşită.

— Aş putea să vorbesc cu domnul Earl Gorges?

— La telefon, răspunde vocea.

— Bună ziua, domnule Gorges, aici este Aysel Seran. Vă sun din partea firmei TIV, pentru o discuţie despre mâncare sănătoasă, care vă menţine în formă. Aş dori să vă pun câteva întrebări.

— Du-te dracului, zice el şi închide.

Mă întorc spre Laura.

— Tipul ăsta tocmai mi-a zis să mă duc dracului.

De data asta, e rândul ei să râdă.

* * *

Reflectez la ce a spus Laura, în timp ce conduc spre Roman, să-l iau de acasă. Nu m-am gândit niciodată că aş avea nevoie de ajutor, nu în termenii ăştia. Să ai nevoie de ajutor implică să fii într-un fel uşor de reparat, ca şi cum ceva stricat din mine ar putea fi pus la loc. Dar nu cred că ceva este defect, şi de fapt asta este toată ideea: nu e nimic acolo, ca să fie defect. Nu poţi repara ceva ce nu există. Interiorul meu este pustiu, cu excepţia limaxului negru şi a unei găuri negre, acolo unde ar fi trebuit să-mi fie inima. Ceea ce majoritatea oamenilor nu pricep, totuşi, este că pustietatea aduce cu sine şi o greutate. Poţi simţi

apăsarea, greutatea, deşi nu e nimic acolo, înăuntru.

Parchez în faţa casei lui FrozenRobot şi îi dau un mesaj. Nu vreau să fiu nevoită din nou să dau ochii cu mama lui. Uşa se deschide şi el iese. Mersul îi este greoi şi ciudat, umerii îi sunt aduşi în faţă, ca şi cum s-ar simţi nu tocmai confortabil cu înălţimea pe care o are. E unul dintre acei oameni care nu pot deveni niciodată invizibili, oricât şi-ar dori.

Se aşază pe scaunul pasagerului şi nu spune nimic.

— Şi eu mă bucur să te revăd, îi zic.

— Ţi-am spus să termini cu glumele.

— Nu era o glumă.

Pornesc motorul.

— Deci, unde mergem să pierdem vremea?

Folosesc cuvintele lui de data trecută. Să pierdem vremea sună mai puţin morbid decât „Unde să mergem ca să ne plănuim moartea?”.

— Vrei să mergem la vechiul teren?

O iau în jos pe strada lui şi fac stânga, ca să intru pe principală.

— Uiţi că eu nu sunt din Willis. N-am idee ce vrei să spui cu vechiul teren.

Mă întreb dacă e genul de persoană care îşi transformă în minte minciunile în adevăruri. Gen, dacă le-a spus prietenilor lui că ne-am întâlnit la vechiul teren, cumva universul a făcut chestia asta să devină adevărată.

— Mergi tot înainte şi pe urmă fă la dreapta pe Fuga Oposumului.

Numai în Willis, din Kentucky, cineva s-ar fi putut gândi că e o idee bună să dai unei străzi numele de Fuga Oposumului.

— M-ai terminat când ai zis de Fuga Oposumului, îi zic.

Se uită nedumerit la mine.

— Ok, ok. O să fiu serioasă.

— Mă înspăimânţi, spune el.

— De ce?

— Cu glumele astea. Pari hotărâtă să duci totul până la capăt, dar când începi să vorbeşti despre asta, pare că ai sufletul atât de împăcat, ca şi cum am avea o bagatelă de făcut.

Încep să râd cu râsul meu înfricoşător.

— Vezi?

— Scuze. De obicei râd când sunt nervoasă.

— De ce eşti nervoasă?

Fac dreapta pe Fuga Oposumului.

— Pentru că mă interoghezi legat de motivele mele. Am citit odată că un efect secundar al depresiei este dorinţa copleşitoare de a face glume stupide.

Se încruntă.

— Vorbesc serios.

— Nu cred că e adevărat.

— Poţi să cauţi şi tu, îi zic.

— Bine, am s-o fac.

Îşi încrucişează braţele pe piept şi priveşte pe geam.

— Deci, o să-mi spui până la urmă? mă întreabă.

— Ce să-ţi spun?

Maşină dă într-o groapă de pe Fuga Oposumului.

— De ce vrei s-o faci.

Văd terenul de sport pe partea stângă a străzii. „Vechiul teren” aparent e compus din nişte leagăne ruginite, un teren părăginit de baschet, cu un coş de metal, şi trei mese de picnic, putrede. Arată ca şi cum a avut şi ceva nisip în care să se joace copiii, dar, la un moment dat, nisipul a fost înlocuit cu pietriş. Cutii de suc şi ambalaje de chipsuri sunt împrăştiate prin iarba noroioasă. Într-un anumit fel, vechiul teren pare mai mult un cimitir. Ca şi cum ar fi un testament învechit al unor amintiri şterse, al unor timpuri mai bune. Poate că de asta lui FrozenRobot îi place atât de mult.

Parchez maşina şi mă uit la Roman. Genunchii îi sunt înghesuiţi în bord, dar nu pare să-i pese. Ochii lui verzui-

aurii sunt larg deschişi şi inspectează terenul.

— Nici tu nu mi-ai spus de ce. Nu am ştiut că avem de gând să ne împărtăşim chestia asta, îi spun.

Plămânii mi se strâng, o avertizare că nu ar trebui să dezvălui nimic din ce mi-ar părea rău mai târziu că am împărtăşit.

Deschide portiera şi iese din maşină. Eu mai rămân înăuntru câteva secunde şi îmi ţin ochii închişi, strânşi. Ştiu că de fapt contrazice ideea de a avea un partener de sinucidere, dar o parte din mine nu vrea să-i dezvăluie lui FrozenRobot motivele mele. N-are nevoie să ştie ce mare ratată sunt eu. Nu vreau să înceapă să se uite la mine aşa cum o fac ceilalţi copii de la şcoală, ca şi cum aş fi o bombă care ticăie. Nu vreau să mă vadă ca pe o potenţială criminală sau ca pe o nebună de legat. Îmi place că Roman crede că semănăm cumva, îmi place ca cineva să creadă că avem ceva în comun. Nu vreau să stric asta.

Mai rău de atât, din pricina legăturii lui cu Brian Jackson, nu cred că i-ar cădea deloc bine ce a făcut tatăl meu. Sigur, poate că nu mai este atât de apropiat de Brian, şi nu e ca şi cum eu i-am făcut ceva propriu-zis lui Brian, dar tot pare atât de aiurea, ţinând cont că taică-miu este responsabil pentru tragedia care a sfâşiat familia lui Brian – motivul pentru care unchiul lui nu a mai ajuns la Olimpiadă. Sub nicio formă nu-i pot spune lui Roman care sunt motivele mele, nu-i pot povesti despre taică-miu. Nu vreau să risc să-l îngrozesc.

Tot ceea ce are el nevoie să ştie este că sunt pregătită să mor. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Îmi bate în geam. Ies din maşină şi, afară, mă sprijin cu spatele de ea.

— Iartă-mă, îmi spune el. Pot fi un nenorocit uneori. De când cu…

Vocea i se stinge şi îşi pune mâna streaşină la ochi, privind spre cer. Soarele aproape că a asfinţit, aşa că nu ştiu de ce e atât de preocupat să-şi acopere ochii cu mâna. Poate e doar un obicei de-al lui. E haios să-ţi dai seama că

sunt atât de multe chestii pe care le facem din obişnuinţă.

— De când cu…? repet eu.

Merge până la una dintre mesele de picnic şi se aşază pe ea. Mă aşez şi eu lângă el şi inspir mirosul ierbii ude, uşor putrede. Cerul are culoarea indigo şi este mai mult în ceaţă. Apusurile de martie sunt mereu aşa în Kentucky. Ca şi cum cerul are prea multă umezeală ca să mai îmbrace şi altă culoare care nu e o variaţie de albastru.

— De când a murit ea.

— Cine a murit?

Îi pun întrebarea imediat. Probabil că nu e politicos, dar mă gândesc că regulile normale din societate nu se aplică la relaţia mea cu FrozenRobot.

— Sora mea. Surioara mea mai mică. Avea doar nouă ani.

Îmi sfâşii pielea din jurul unghiei de la degetul mare şi mă uit captivată la profilul lui Roman. Şi-a ridicat genunchii până sub bărbie, s-a strâns ghem aşa cum se strânge un scaun de camping.

— Era foarte mică, îi zic.

— Prea mică.

— Şi la şaptişpe eşti prea mic, mă hazardez eu.

— Încerci să mă convingi să n-o mai fac?

— Nu. Voiam doar să zic că nu cred că trebuie să mori şi tu doar pentru că ea a murit. E ca şi cum…

Mă întrerupe:

— A murit din cauza mea.

Vocea i-a devenit un mârâit care de abia se mai aude. Mă trag puţin mai departe de el.

— Ce vrei să spui?

Inspiră adânc şi umerii îi tremură.

— Păi, aveam grijă de ea într-o seară. Trebuia să am. Numai că nu prea am avut grijă de ea, înţelegi?

Nu înţeleg, dar evident că nu-i zic asta. Dau doar din cap, încurajându-l să meargă mai departe.

— Iubita mea venise pe la mine, iar Madison… ăsta era numele surioarei mele…

Are vocea încordată şi mi-e teamă că o să înceapă să plângă. Habar n-am ce să fac când oamenii plâng. Eu n-am mai plâns de când aveam zece ani. Cred că e din cauză că limaxul negru îmi suge până şi lacrimile potenţiale.

Roman continuă:

— Madison a vrut să facă baie, iar eu i-am zis că e în regulă. Numai că Madison avea crize, de la un timp, unele foarte nasoale, ca de epilepsie. N-ar fi trebuit să fie lăsată să facă baie singură.

— Aha, mormăi şi eu, făcând un gest învăţat de la Laura.

— Numai că voiam, ştii tu… cu Kelly.

— Ia stai. Kelly e chelneriţa aia care ne-a servit la standul de bere?

Dă din cap că nu.

— Aia e Suzie.

— Dar Travis a dat de înţeles că ieşeaţi împreună.

— Ieşeam, în urmă cu o veşnicie.

— Ai avut mai multe iubite?

Încerc să nu casc gura la el, efectiv.

— Pe bune, asta e întrebarea ta cheie acum?

Îşi ridică mâinile în aer.

— Îţi spun toată povestea şi uite ce mă întrebi tu.

Ridic din umeri şi reîncep să-mi smulg pieliţa de pe deget. Dau cu piciorul în masa de picnic. Se clatină şi, pentru o secundă, arată ca şi cum o să se prăbuşească.

— Zi mai departe, îi spun.

— N-o să-ţi ceri scuze?

— Nu ţi se pare că nu mai înseamnă nimic dacă aş face-o? E doar un cuvânt. Mai ales că tu îmi ceri să-l spun, deci nu vine din iniţiativa mea.

Îşi împreunează sprâncenele, ca şi cum chiar ar medita la ideea dacă a-mi cere scuze ar putea să mai aibă vreo semnificaţie. Pentru un scurt moment, mă simt chiar

aiurea şi îi zic:

— Ai dreptate, îmi pare rău.

Imediat, toată emoţia s-a dus. Bună treabă, limaxule negru.

— Mda, bine.

Ia din nou poziţia scaunului de camping.

— Oricum, i-am spus lui Maddie că poate face baie, fiindcă eram un idiot şi singura chestie la care mă puteam gândi era că asta ne va da mie şi lui Kelly un sfert de oră în care să mergem în camera mea şi să dăm muzica foarte tare, aşa încât Maddie să nu ne audă, ştii?

Chiar nu ştiu. Sunt aproape fascinată că FrozenRobot pare să creadă că am şi eu o viaţă sexuală.

— Aşa că eu şi Kelly…

Îmi aruncă o privire ciudată şi îşi bâţâie mâinile de o parte şi de alta a corpului. Completez în minte ceea ce nu-mi spune.

— Pe urmă am ieşit din dormitor şi m-am dus să văd ce face Maddie şi… vocea i se sparge ca un glob de Crăciun şi simt cum un suspin îi rămâne în gât.

— Am găsit-o pe soră-mea moartă în cadă. Se înecase în timp ce avea o criză. Dacă mă strigase, nu auzisem, pentru că fusesem prea ocupat să mă prostesc cu iubita mea idioată.

Povestea lui mă face să mă simt ca şi cum cineva m-a lovit în stomac cu o lopată. Trag aer în piept şi încerc să procesez ceea ce tocmai mi-a spus. Ştiu că ar trebui să zic ceva compătimitor, ceva drăguţ şi de încurajare. Dar limaxul negru din mine a mâncat deja orice posibil gând compătimitor, amabil sau empatic. Aşa că, pentru că nu pot face asta, mă gândesc că e mai bine să fiu o nenorocită insensibilă.

— Dar ce are de-a face cu condusul? Adică, am crezut că ai avut vreun accident nasol de maşină sau ceva pe acolo.

Îşi ridică brusc capul şi observ că are pleoapele roşii. Sare jos de pe masă.

— Ştii ceva, las-o baltă. Am crezut că pot face asta cu tine, chiar dacă eşti atât de ciudată şi defectă, dar nu mai cred.

— Roman, te rog.

Mă ridic în picioare pe bancă şi mă uit în jos la el.

— Nu e corect. Nu ştiu ce aştepţi de la mine.

Îşi trece mâna prin părul ciufulit, refuzând să mă privească. Se uită la noroiul de pe jos, în schimb.

— Mă aşteptam ca măcar să nu râzi de mine.

— Să râd de tine? Unde vezi că râd eu de tine? Tu eşti cel care tocmai m-ai numit defectă.

— Şi nu crezi că eşti defectă?

— Ştiu că sunt defectă.

Bate ironic din palme.

— Mulţumesc, doamnelor şi domnilor, lată, suntem de acord măcar asupra unui lucru.

Sar şi eu jos şi stau lângă el. Rezist tentaţiei de a-l apuca de braţ.

— Haide, încă mai putem face asta. Pur şi simplu, n-am ştiut ce să spun. Nu sunt psihiatru.

— E un lucru evident, zice el şi dă din cap.

Uşor, un zâmbet strâmb îi apare pe buze.

— Voiai să-mi pară rău pentru tine?

Mă îndrept spre leagănele ruginite. Apuc lanţul subţire şi mă aşez pe scaunul de metal, încep să-mi întind picioarele, apoi să le îndoi, făcându-mi singură vânt, încercând să mă legăn cât de tare pot. Poate dacă mă înalţ cu leagănul suficient de mult, voi zbura prin aer şi energia mea cinetică mă va proiecta afară din univers. E puţin probabil, dar o fată poate să viseze.

Tot aştept să simt potenţialul energiei mele potenţiale.

Roman nu-mi răspunde, aşa că zic:

— Mie nu-mi pare rău pentru nimeni.

— De ce? Pentru că viaţa nimănui nu are cum să fie mai nasoală decât a ta?

Se aşază şi el în leagănul de lângă mine, dar nu face niciun efort să-l mişte. Se clatină puţin, dar nu-şi ia deloc elan, doar stă acolo.

— Nu, îi răspund. Doar că mi-am imaginat că toţi oamenii pe care deja îi cunoşti îţi plâng de milă. Cu siguranţă nu cauţi pe cineva care să facă ceea ce alţii fac deja.

Leagănul meu zboară tot mai sus şi aud suportul lui scârţâind.

— Ai grijă, îmi zice.

— De ce?

Nu vreau să am grijă. Mă gândesc la o ultimă forţare, apoi la dat drumul, la zbor, la cădere.

— Nu ai voie să mori fără mine, îmi şopteşte.

SÂMBĂTĂ, 16 MARTIE
Mai târziu
22 de zile rămase

Roman mă roagă să conduc până la parcul de la Vârful Crestville. E un parc aflat pe dealuri, deasupra râului Ohio. Marginea parcului e făcută din stânci ascuţite, iar lui Roman i-a intrat în cap că este locul perfect unde să te sinucizi.

Eu încă nu sunt convinsă.

— Dar dacă impactul nu ne omoară? Am putea să mai fim vii pentru cel puţin o oră în apa râului, urlând într-o durere atroce, înnebunitoare. Ne-ar putea lua o grămadă de timp până chiar să murim. Nu vreau o moarte lungă şi dureroasă. Nu asta am avut în minte.

— Eşti atât de sucită. Ştii asta, nu? spune el şi continuă să meargă pe potecă.

Căutăm cea mai uşoară cale de acces spre stânci. Gardienii din parc ne îngreunează căutarea. În mare parte pentru că nu vor ca adolescenţii să sară de pe stânci, în

căutarea distracţiei, fiindcă probabil ar muri. Eu pur şi simplu sper ca şansa de a muri să fie mai mare decât o simplă probabilitate.

— Mă gândesc la chestia asta de mai mult timp decât o faci tu. De mai mult de unşpe luni. Sigur, sunt sucită. Dar am mai multă experienţă.

— Nu-mi turna rahatul ăla cu unşpe luni. Mi-o doresc şi eu la fel de mult pe cât ţi-o doreşti tu. În plus, tu n-ai idee cum e să trăieşti cu genul ăsta de vină.

Vocea lui Roman este rece şi nu se opreşte din căţărat în susul dealului, în timp ce-mi vorbeşte. Practic aleargă, iar eu mă chinui tare să ţin pasul cu el.

— Ai dreptate. Nu ştiu cum e. Dar nici tu nu ştii nimic despre mine.

De abia reuşesc să arunc cuvintele astea. Mă aplec şi îmi pun mâinile pe genunchi, gâfâind. Chiar ar trebui să ies mai des din casă. Iarba rece îmi gâdilă glezna, strecurându-se în spaţiul dezgolit dintre marginea blugilor şi tenişi. Blugii mi-au rămas cam scurţi, dar mai bine aş mesteca sticlă, decât să merg la cumpărături cu mama şi Georgia. Mă gândesc că mai pot supravieţui câteva săptămâni fără pantaloni noi.

— Nu ştiu nimic despre tine pentru că nu vrei să-mi spui.

Nu pare deloc obosit de urcuşul rapid, nu gâfâie. Dracu’ să-l ia.

Mă îndrept spre un luminiş.

— Pun pariu că dacă o tăiem pe aici, ne vom apropia mai mult de râu.

Mă urmează prin iarbă. E greu să vedem încotro mergem şi mă întreb dacă nu cumva, ca o ironie a destinului, vom cădea de pe stâncă fără să ne propunem asta. Ca o glumă ultimă a universului: nu-ţi poţi plănui moartea, nici atunci când te străduieşti s-o faci.

Luminişul se transformă încet în pădure. Copaci cu trunchiuri groase şi negre încep să ne înconjoare, iar pantofii noştri calcă pe frunze şi crengi uscate. Aproape că

mă împiedic de o rădăcină uriaşă a unui copac, şi Roman mă prinde ca să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. Chestia la râul Ohio e că nu scoate niciun zgomot. Nu face spume, nu bolboroseşte. Dar, cu toate astea, îmi pot da seama când ne apropiem de el – pot simţi mirosul şi chiar gustul rece şi stătut al apei.

Sub picioarele noastre nu mai avem frunze şi crengi, ci pietriş. Ne apropiem de margine. Amândoi ne holbăm în neştire la râu. Singurul zgomot care se aude este ciripitul unor păsări.

— Nu pricep de ce nu vrei să-mi spui absolut nimic, zice el, într-un final.

— De ce eşti atât de curios? Chiar contează de ce vreau să mor?

— Într-un fel.

— De ce?

— Pentru că, dacă e un motiv stupid, o să încerc să te fac să te răzgândeşti.

Râd.

— Ba n-ai să faci asta.

— Ba da, aş face-o.

— N-ai face-o, pentru că apoi n-ar mai avea cine să te ducă cu maşina până aici, îţi aminteşti? Nu ai avea cum să fugi de Mămica Iubitoare. Şi nu mi-ai explicat chestia asta, apropo.

Face din nou gestul ăla: îşi acoperă ochii cu mâna şi priveşte spre cer. Stăm atât de aproape unul de celălalt, încât îi pot vedea găurile mici pe care le are în gulerul tricoului. Sub piele, i se vede clavicula; e mai slab decât mi-am imaginat până acum.

Mă surprinde că mă uit atentă la el şi face câţiva paşi în spate, lăsând puţin spaţiu între noi.

— După ce Maddie a murit, am fost trimis la terapie. Multă terapie. Medicii le-au sugerat părinţilor mei să nu mă mai lase să conduc, pentru că erau îngrijoraţi că nu voi putea sta concentrat în prezent, că mă voi întoarce mereu cu gândul în trecut, chiar şi când eram la volan. De

asemenea, le-au sugerat să nu mă lase singur, nesupravegheat. Aparent, singurătatea îi face pe oameni şi mai deprimaţi, însă, din ce-mi pot da eu seama, ceea ce simt faţă de moartea lui Maddie nu se schimbă nici când am oameni în jurul meu.

Ei bine, asta mă lămureşte în legătură cu terapia. Se pare că nu ajută cine ştie ce. Aşa că vezi, Laura, nu am nevoie de ajutor. Am nevoie doar să mor.

— Ce e? mă întreabă.

Probabil că m-am încruntat sau am făcut o faţă de om care le ştie pe toate.

— Nimic. O idioată de la mine de la muncă tocmai mi-a sugerat că ar trebui să merg la terapie, aşa că mi s-a părut amuzant că la tine n-a mers povestea asta.

— Amuzant?!

— Mă rog, nu amuzant. Ironic.

Se aşază pe marginea prăpastiei, apoi îşi lasă tot corpul pe spate. Îşi pune mâinile la ceafă şi se întinde pe stâncă. Mă aşez şi eu lângă el. Nu mă întind pe spate, ci îmi strâng genunchii sub bărbie.

— Vrei să mori înecat pentru că aşa a murit şi ea?

Îşi închide ochii şi încuviinţează uşor.

— Aşa mi se pare corect.

— Putem s-o facem aici, dacă aşa vrei. Sunt doar puţin îngrijorată că n-o să ne iasă cum trebuie.

Îmi întind mâna şi pipăi pietrele tari pe care stăm. Suprafaţa lor e dură, îmi zgârie palma.

— Sunt convins că e o reacţie firească. Să fii îngrijorată.

Expir zgomotos, pe gură.

— Nu-mi fac griji neapărat pentru actul în sine.

— Ah, eşti o tipă atât de dură, încât gândul că vei sări de pe o stâncă nu te sperie câtuşi de puţin?

Se întoarce pe o parte, ca să se uite mai bine la mine.

— Ok, bine, poate sunt puţin speriată. Dar ce mă sperie mai tare e ce va fi după.

Se aşază din nou confortabil pe spate.

— Vrei să zici, ce o să se întâmple cu noi după ce vom muri?

Iau nişte pietriş şi îl las să-mi curgă printre degete.

— Tu nu te gândeşti niciodată la asta? Dacă moartea nu e sfârşitul şi vom merge într-un loc şi mai nasol decât ăsta de aici?

Se ridică de jos şi apucă o piatră. O aruncă peste marginea prăpastiei. Pare că s-a evaporat înainte să atingă apa – prea mică şi uşoară ca să facă un zgomot.

— Orice loc ar fi mai bun decât ce avem acum.

— Dar crezi că e cu adevărat posibil să mori?

Faţa parcă i se împietreşte, maxilarul i se încordează, iar ochii îi lucesc de parcă se pregătesc să ia foc. Mă întreb dacă FrozenRobot arăta diferit pe vremea când Maddie trăia. Cu părul lui castaniu, pielea perfectă şi maxilarul puternic, e genul de tip cu o frumuseţe clasică. Genul care arată bine în mod evident, dincolo de orice discuţie. Genul de băiat căruia i se propune să joace în reclame pentru adolescenţi. Oriunde l-ai vedea, doar privindu-i faţa ţi-ai da seama că a fost popular în liceu. Mda, Roman e unul dintre oamenii ăia îngrozitori, pe care nu-i pot eu suferi.

Dar, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât încep să îmi dau seama că e ceva în plus la el faţă de Tyler Bowenii şi Dan Robertsonii şi Nate Connorşii lumii mele. Retrag ce am zis atunci când l-am văzut pentru prima oară – FrozenRobot chiar are ceva puternic şi rece, care nu se schimbă niciodată. Toate mişcările lui şi expresiile faciale au o anumită tensiune, ca şi cum ar fi fost sculptat în piatră şi apoi închis într-o cameră cu gheaţă, de unde abia de curând a fost readus la viaţă. Nu ştiu exact cum să descriu, dar, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mai bine văd durerea înfăşurată în jurul lui, ca o pereche de cătuşe pe care nu le poate scoate niciodată. Încerc să mi-l imaginez fără durerea lui, fără greutatea care-l apasă, fără îngheţarea asta, dar e greu să-l vezi ca pe altceva decât o

tristeţe adâncă. Da, arată ca cineva care fusese menit să ajungă popular şi să aibă succes, dar în acelaşi timp arată şi ca cineva care a fost construit să poarte amărăciune.

O poartă bine.

— Cum naiba poţi să întrebi asta?

Vocea lui mă aduce înapoi la realitate.

— Evident că e posibil să mori. Maddie a murit. E moartă. Nu mai e nicăieri.

Ridic din umeri, frecându-mi palmele una de cealaltă deasupra pietrişului.

Marginile ascuţite ale pietrelor mi-au făcut răni.

— M-am gândit mult la energia universului. Şi dacă energia nu poate fi niciodată creată sau distrusă, doar transferată, oare ce se întâmplă cu energia oamenilor atunci când mor?

Scutură din cap, apoi se ridică în picioare. Se îndepărtează de mine şi se apropie de margine. Îl urmez. Uitându-mă în jos la râu, încerc să-mi imaginez ce voi simţi când voi plonja în apa aia rece. Râul Ohio se mişcă încet, leneş, nu e câtuşi de puţin învolburat. Poate că apa mă va îmbrăţişa cu putere şi îmi va scoate tot aerul din plămâni. Poate că mă voi simţi ca şi cum aş fi legănată înainte să adorm, poate că voi fi trasă în adânc şi totul va deveni negru şi va fi ca şi cum visez. Poate.

— Sigur că poţi muri, repetă el. Maddie e moartă. Nu-i văd energia nicăieri.

— Doar pentru că nu o poţi vedea, nu înseamnă că energia a dispărut.

Cu mişcări rapide, apucă o altă piatră şi o aruncă peste marginea prăpastiei.

— Trebuie să încetezi să mai vorbeşti despre asta. Mă sperie ca dracu.

— Şi pe mine mă sperie, îi spun cu blândeţe.

— Am nevoie să cred că atunci când vom muri, chiar vom fi morţi. Nu vreau să mă gândesc la altceva.

— Bine, sunt eu de acord.

Sunt de acord să nu mai vorbesc despre asta, dar nu înseamnă că n-o să mă mai gândesc la ea.

Ne întoarcem să ne uităm în tăcere la râu. Ne imaginăm amândoi morţile noastre, acolo, în apă.

LUNI, 18 MARTIE
20 de zile rămase

Dimineaţa de luni, acasă la mine, e probabil partea cea mai rea a săptămânii. Nu mă pot bucura de încă un sfert de oră de somn, pentru că Georgia se apucă să răscolească prin tot dulapul şi să întoarcă lucrurile din cameră cu susu-n jos. Doamne fereşte să poarte o ţinută greşită! Aparent, lunea e cel mai important cum te îmbraci – potrivit Georgiei, ceea ce porţi luni stabileşte cum îţi va merge toată săptămâna. Gen, dacă te îmbraci drăguţ şi primeşti o mulţime de complimente, vei trece testul de algebră joi. Nu prea cred eu că polinomul are vreo legătură cu platformele şi cu blugii skinny, dar Georgia e complet convinsă de asta. E un lucru bun, înseamnă, că eu mă îmbrac aproximativ la fel în fiecare zi – tricou gri cu dungi, cu mânecă lungă, blugi negri, tenişi gri – pentru că nu sunt şanse ca lucrurile să devină şi mai dramatice pentru mine.

— Aysel! şuieră ea la mine. Aysel, scoală-te.

— Georgia, mormăi eu şi mă întorc pe o parte.

Îmi îngrop faţa şi mai tare în pernă, de parcă aş vrea să dispar cu totul acolo şi să n-o mai aud.

— Nu-mi pasă dacă porţi rochia pulover mov sau fusta creion roşie. Sunt sigură că toţi vor crede că arăţi minunat oricum.

Aud cum patul scârţâie, apoi ea începe să mă gâdile. Mă trag cât mai departe de soră-mea, cu picioarele captive încă printre cearşafuri.

— Georgia, ce mama dracu’?

— Scoală-te!

Sare din pat şi începe să ţopăie prin cameră.

— Uită-te pe geam!

Îmi masez tâmplele. Aveam de gând să mai dorm vreo cincisprezece minute, chiar douăzeci, dacă săream peste partea în care îmi pieptăn părul. Oftând, mă ridic din pat. Mă împleticesc până la fereastra micuţă a camerei noastre. Fereastra asta a fost dintotdeauna folosită de noi două ca o demarcaţie – partea camerei din stânga ei este a mea, cea din dreapta e a Georgiei.

Afară, văd că iarba e acoperită de o pătură de zăpadă. Clipesc, pentru că soarele e deja pe cer şi face ca întreaga noastră curte să sclipească. Un deluşor de zăpadă e îngrămădit la rădăcina stejarului şi, din ce văd, pare ca şi cum am avut zăpadă de vreo treizeci de centimetri.

— Nu e minunat? zice Georgia, bătând din palme în spatele meu. S-a închis şcoala!

— Nu ninge niciodată în martie, zic eu.

— A nins odată când eram mici, mai ţii minte?

Ţin minte. A fost o zi frumoasă. Nu aveam mai mult de nouă ani, Georgia trebuie să fi avut şapte, iar Mike avea doi. Mama ne făcuse prăjituri cu fulgi de ciocolată şi ne petrecusem întreaga zi înălţând oameni de zăpadă în curte şi dându-ne cu sania pe deal, pe Strada Viţei de Vie. Ne simţisem ca o familie adevărată în ziua aia – eu nu mă simţisem atunci ca o criminală.

Asta fusese cu mult timp în urmă.

Se lasă tăcerea pentru câteva clipe. Mă uit pe geam la zăpada proaspăt căzută, iar Georgia se uită la mine cum mă uit la zăpadă. Niciuna dintre noi nu mai ştie cum să-i vorbească celeilalte.

— Cred că mă duc să mă culc la loc, zic.

Asta e ceea ce o zi cu zăpadă înseamnă acum, nu prăjituri şi oameni de zăpadă, ci ore în plus de somn.

O aud pe Georgia scoţând pe nas echivalentul unui

încruntat – un pufnit nemulţumit.

— Încă mai eşti obosită după sâmbătă seara?

— Ce, mă?

— Ai fost ieşită în oraş până târziu, zice ea.

Mă arunc la loc în pat şi-mi trag plapuma peste cap. În mod clar, n-o să vorbesc despre Roman cu Georgia. Nici într-un milion de ani.

Se aşază din nou pe pat, pe partea mea.

— Cu cine ai fost? Ai un iubit acum sau ceva de genu'?

Nu mă pot abţine să nu râd. Dacă am un iubit, atunci numele lui e Moartea. Şi sunt convinsă că şi Roman s-a cam îndrăgostit de el. E ca un triunghi amoros foarte pervers. Sau poate că e un triunghi amoros perfect: amândoi vom avea parte de iubitul nostru pe 7 aprilie.

Se simte jignită că nu-i răspund. Simt patul mişcându-se când Georgia se ridică.

— Foarte bine. Doar încercam să vorbesc cu sora mea mai mare. Iartă-mă că am încercat.

Ah, acum vrei să *vorbeşti cu mine*? îmi vine să râd din nou. Ironia chestiei ăsteia. E interesată să vorbească cu mine numai când un strat gros de zăpadă o împiedică să stea cu amicii ei. Poate că nu sunt cea mai inteligentă, dar mai ştiu şi eu câte ceva. Îi aud mereu pe prietenii mei spunând chestii despre mine pe holul şcolii, şi ea nu protestează niciodată. Mda, nu participă propriu-zis la bârfe, dar nici nu-mi ia apărarea. Într-un fel, tăcerea ei e cel mai rău lucru. Într-un fel, mi-aş dori să mă vorbească de rău, ca să ştiu exact cum stă treaba.

— Soră vitregă, o corectez, şi pentru o clipă mă simt ca naiba că fac asta.

Apoi, limaxul negru vine în apărarea mea şi îmi înghite părerea de rău.

— Eşti imposibilă, îmi zice cu vocea ei pe un ton ridicat, încordată. Dacă vrei să ne onorezi cu prezenţa, mama face clătite.

Aud cum se trânteşte uşa camerei noastre, după ce Georgia iese. Câteva secunde mai târziu, se deschide iar.

— A, şi ca să ştii, Steve e la muncă. Fabrica nu s-a închis din cauza zăpezii.

Îi pronunţă numele aşa cum o fac şi eu, lung, ca şi cum ar fi o bucată elastică de cauciuc.

— Tatăl tău, vrei să spui. Tatăl tău e la muncă, o corectez încă o dată.

— Dap, tatăl meu. Ăla pe care îl urăşti fără vreun motiv real.

Asta e prea mult. Arunc plapuma de pe mine şi mă ridic în fund.

— Nu-l urăsc, Georgia.

— Da, cum să nu. Îţi petreci fiecare zi plângându-ţi de milă din cauza a ceea ce a făcut taică-tu. Ei bine, tu nu eşti taică-tu. Şi ar trebui să nu-i mai învinuieşti pe toţi ceilalţi pentru ce a făcut el. Şi nici pe tine.

Spune-le asta celorlalţi, mă gândesc. Mă strâmb la ea, sperând că mă va lăsa în pace şi va pleca, dar rămâne. Se uită la mine o vreme, cu mâinile lipite de coapse. Mă holbez şi eu la ea, încercând să-mi dau seama cum naiba de suntem surori, chiar şi vitrege. Cu pielea ei albă, părul de culoarea mierii şi nasul cârn, arată ca o câştigătoare tipică la concursurile de frumuseţe din Kentucky. Ea e soarele, eu sunt luna cea agitată şi aiurită. Singurul lucru pe care-l avem în comun sunt ochii. Amândouă avem ochii migdalaţi ai maică-mii, căprui închis.

Acum, părul ei e strâns în coadă şi poartă boxeri bărbăteşti, plus un tricou larg cu Kentucky Wildcats. Mă întreb dacă a renunţat la regula ei cu hainele de luni. Mă pregătesc să fac un comentariu în legătură cu asta, dar înainte să încep, ea zice:

— Îmi doresc doar să nu mai fii atât de tristă tot timpul, Aysel.

Şi eu, Georgia. Şi eu.

Trag adânc aer în piept şi mă dau jos din pat.

— Ne vedem jos, la clătite. Lasă-mă să mă spăl pe

dinţi şi vin.

Zâmbeşte fericită, ca şi cum tocmai i-aş fi spus că a luat notă maximă la testul de algebră, şi fuge din cameră. În ce mă priveşte, cred că n-am mai lipsit de la şcoală de când a nins ultima dată în martie.

Merg pe hol până la baie şi storc tubul de pastă de dinţi, punând puţină pe periuţă. Mă întorc cu periuţa în camera mea şi îmi periez dinţii în timp ce mă uit pe fereastră. Îi aud pe mama, Georgia şi Mike vorbind în bucătărie.

— O să coboare imediat, zice Georgia.

— Ce bine! zice mama.

Mirosul siropului de arţar umple toată casa. Îl aud pe Mike bătând cu pumnii în masa din bucătărie.

— Să adaugi mai mulţi fulgi de ciocolată, zice el. Lui Aysel îi plac la nebunie fulgii de ciocolată.

Inima îmi tresaltă şi aştept limaxul negru să-mi înghită şi sentimentul ăsta, dar n-o face. Îmi dă voie să-l păstrez. După ce-mi pun papucii în picioare şi o iau încet în jos pe scări, mă trezesc visând că fiecare zi ar putea fi la fel ca asta. Dacă fiecare zi ar fi aşa, nu cred că aş mai fi atât de nerăbdătoare să dispar.

Problema e că zilele cu zăpadă în luna martie sunt miracole. Nu poţi trăi doar pentru miracole.

MIERCURI, 20 MARTIE
17 zile rămase

Tyler Bowen e aşezat la masă în biblioteca şcolii. Mă aşteptam să-şi găsească o scuză şi să nu apară, dar uite că uneori mă pot înşela în legătură cu oamenii.

Biblioteca şcolii e mai puţin o bibliotecă clasică şi mai mult un centru media. E plasată chiar în mijlocul clădirii liceului, un spaţiu concav umplut cu computere, mese şi rafturi subţiri de plastic, minimaliste. De curând,

au atârnat şi acolo bannere cu Brian Jackson. Sunt aceleaşi pe care le-au expus şi la TIV. Se pare că nu pot scăpa nicăieri de ele.

— Bună, ciudato! mă întâmpină el, când mă aşez la masă.

— Ştii că ăsta nu e de fapt prenumele meu, nu?

Îmi desfac rucsacul şi îmi scot caietul de fizică.

Faţa lui Tyler se înroşeşte, făcându-i pistruii să îi iasă mai tare în evidenţă.

— Ce e? îl întreb.

Scot capacul pixului şi încep să-l lovesc uşor de masă.

— Nu ştiu cum să-ţi pronunţ numele real.

Încep să râd, iar faţa lui capătă o nuanţă şi mai aprinsă de roşu.

— Nu e amuzant. Ai un nume ciudat.

— Aysel, îi spun. Rimează cu Gazelle.

Ochii lui albaştri se măresc, aşa că adaug:

— Uh-zel.

— Am priceput, Aysel.

Îl pronunţă mult prea accentuat, dar e un punct de plecare.

— Pe bune, chiar nu ştiai cum să-mi spui numele?

Dă din cap, cu un zâmbet sincer.

Râd din nou. În tot timpul ăsta, am presupus că toţi colegii mei mă urau pentru că ştiau prea multe despre mine, dar se pare că în cazul lui Tyler e exact opusul: nu ştie nimic concret despre mine, iar asta îl sperie.

Se lasă pe spate cu scaunul şi le face cu mâna unor amici de-ai lui cu care joacă baschet. Îi strigă ceva unuia dintre ei şi bibliotecara îl priveşte aspru.

— Hei. Ai de gând să lucrăm la proiect sau nu?

— Mdap. Scuze, Aysel, îmi zice şi îmi face cu ochiul.

— Acum nu trebuie să-mi spui numele chiar tot timpul.

Bag mâna în ghiozdan şi scot şi manualul de fizică. Îl

las să cadă pe masă.

— Deci, ai vreo idee pentru tema proiectului?

— Temă? se miră el.

Simt nevoia să-l iau pe Tyler pe după umeri şi să-l scutur cu putere, îmi lasă senzaţia că a fost absent la fiecare oră de fizică, deşi a stat în clasă.

— Da, o temă. Domnul Scott a zis că toate fotografiile noastre trebuie să aibă o temă.

— Aaa, tema aia… Păi, de ce nu baschetul? zice şi îşi întinde picioarele lungi sub masă.

Mă uit la el consternată.

— Pe bune?

— Da, pe bune!, zice Tyler şi se apleacă pe deasupra mesei spre mine. Domnul Scott a dat-o drept exemplu, deci sigur îi va plăcea tema asta.

— Sau a dat-o fiindcă s-a mai făcut de o sută de ori înainte. Ar trebui să fim mai creativi.

Deşi, la urma urmei, nu înţeleg de ce îmi pasă atât de proiectul ăsta. Să mă întâlnesc cu Tyler e o pierdere de timp. Nu e ca şi cum nota la fizică ar mai conta pentru mine. Voi fi moartă înainte să apucăm să predăm proiectul.

Dar mi-aş dori să fac ceva drăguţ pentru domnul Scott. Chiar dacă nu voi mai fi prin preajmă ca să-i văd reacţia, mi-aş dori să ştie că i-am luat ora în serios. Aş vrea să aibă ceva concret cu care să mă ţină minte.

— Creativi?!

Tyler pronunţă cuvântul ca şi cum îi e la fel de străin ca numele Aysel.

— Da, creativi. Uite, de ce n-am merge la zoo sau ceva de genul?

Îşi scarpină nasul.

— La zoo? Aia e la mama naibii, tocmai în Louisville.

Nu ştiu cum să-i spun lui Tyler că mi-ar mai plăcea să merg la zoo o ultimă dată înainte să mor, iar acum pare ocazia perfectă să fac asta. Vreau să mai văd liliecii atârnând cu capul în jos în peşteră şi urşii polari plonjând

în piscina lor.

— Da, aşa-i, dar putem găsi o grămadă de idei pentru fotografii acolo. De exemplu, liliecii care atârnă cu capul în jos au energie potenţială, iar dacă putem prinde un leu mâncând carne crudă, asta ar ilustra perfect transferul de energie, spun, încercând să-i împachetez cât mai frumos ideea.

Tyler îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte.

— Te-ai gândit o grămadă la asta.

— Nu chiar o grămadă. Doar mai mult decât tine.

— Corect, Aysel la fel ca Gazelle. Ok, ne băgăm la tema cu zoo.

Îmi ia pixul din mână şi, înainte să apuc să protestez, îmi apucă şi caietul. Îl flutură în aer. Mă întind să i-l iau din mână, dar e prea târziu.

— Ce dracu' e asta?

Ochii i se lărgesc când citeşte problemele mele de fizică personalizate – cele care implică un corp spânzurat de tavan sau unul care se pregăteşte să sară de pe un pod. Se uită la mine şi observ un sentiment pe care nu l-am mai văzut la cineva de mult: mila.

— E o glumă, Tyler, spun, şi mă întind să-i iau caietul.

Îl ţin strâns în braţe, odată ce l-am luat.

— E un experiment ştiinţific.

Înghite cu greu şi îl simt că-şi caută cuvintele. L-am lăsat mut pe Tyler Bowen. E ceva ce nu mi-ar fi trecut prin cap că voi face vreodată. Bănuiesc că pot tăia şi asta de pe lista ultimelor mele dorinţe.

— Uite, ştii cum tu petreci mult timp gândindu-te la baschet?

Dă din cap.

— La fel fac şi eu cu fizica. Mă gândesc mult la asta. Sunt o tocilară ciudată, îţi aminteşti?

Tresare când mă aude insultându-mă singură. Ceva nu e cum trebuie. Ar fi trebuit să prindă ideea din mers şi să facă şi el haz.

— Mă simt de parcă ar trebui să-mi fac griji în legătură cu tine.

În mod straniu, îşi pune mâna în mijlocul mesei şi o întoarce cu palma în sus. Nu ştiu ce aşteaptă din partea mea, dar cu siguranţă n-o să-l apuc de mână.

— Poate ar trebui să mergi să vorbeşti cu doamna Prendergast.

Doamna Prendergast e psihologul şcolii. Chestia e că femeia aia nu ar fi în stare să-i dea cuiva sfaturi utile nici dacă viaţa ei ar depinde de asta. E bună la discutat schimbările de orar şi la a face comentarii legate de noile tunsori ale elevilor. Ceea ce se întâmplă cu mine o depăşeşte grav. De fapt, ce se întâmplă cu mine ar depăşi orice psiholog.

Îmi scutur capul şi îmi scrâşnesc dinţii, mişcându-mi buzele în sus, într-un gest care sper din suflet să fie luat drept un zâmbet.

— Doamna Prendergast, Tyler, pe bune? Adică, într-adevăr, mă deranjează că am educaţie fizică la finalul orarului, dar nu cred că mai poate face vreo schimbare atât de târziu în anul şcolar.

Îmi întoarce încercarea mea de zâmbet şi pare că răsuflă uşurat.

— Vreau doar să mă asigur că n-o să te sinucizi înainte să predăm proiectul. Aş fi complet în pom dacă ai face asta.

— Corect, îi zic. Păi, atunci, mai bine m-ai duce să văd urşii polari cât mai curând.

— Am auzit odată că peştii sunt cele mai potrivite animale de privit atunci când ai depresie şi din astea.

Îmi dă un ghiont uşor în umăr, ca şi cum am fi prieteni vechi.

— Aşa că neapărat ar trebui să ne oprim şi la acvariu.

Arunc o privire spre bannerul cu Brian Jackson. Tyler crede că mă prostesc. Asta îmi face stomacul să mi se simtă greu ca o piatră. Aştept să-mi treacă senzaţia, dar nu se întâmplă. Sunt ca o grenadă făcută din ceramică –

solidă, densă şi rece –, dar totuşi fragilă. Aş putea să explodez în orice moment. Nu vreau să explodez în faţa lui Tyler.

Cu cea mai lipsită de intonaţie voce, zic:

— Promit să te ajut să duci la capăt proiectul ăsta.

Şi chiar vorbesc serios. Dacă Tyler Bowen va merge cu mine la grădina zoologică înainte de 7 aprilie, o să mă asigur că proiectul va fi terminat. În orice caz, nu vreau să fiu ţinută minte drept Aysel Leyla Seran, Partener Îngrozitor de Proiect la Ştiinţe.

Mi-ar plăcea mai mult să fiu ţinută minte ca săritoare şi silitoare, în acelaşi timp. Problema e că, odată ce mori, nu mai poţi controla felul în care oamenii îşi amintesc de tine. Dar, pe bune, cam asta e şi ideea cu muritul: nimic nu mai e sub controlul tău.

De abia aştept ca nimic să nu mai fie sub controlul meu. Să scap.

— Putem să mergem la zoo sâmbătă, propune Tyler.

— Ziua?

Îşi strânge buzele într-un fel de mirare, iar ochii lui albaştri lucesc de parcă ar fi luat prin surprindere.

— De ce? Ai planuri pentru sâmbătă seara?

Vechiul Tyler Bowen şi-a revenit. Criza a fost depăşită cu succes.

— Poate că da. Ar fi aşa de şocant?

— Ar fi destul de şocant.

— Poate că ar trebui să te duci tu să discuţi cu doamna Prendergast despre cum te simţi, glumesc eu.

Fac tot ce pot ca să-l determin să uite ce a văzut în caietul meu.

Începe să râdă cu poftă.

— Amuzant. În fine, aş putea să te iau de acasă sâmbătă dimineaţa pe la 10. Sună bine?

— E ok.

Nu e nevoie să-i spun unde stau, a venit s-o ia de acasă pe soră-mea de câteva ori. Pariez că Georgia o să

facă un atac de cord când o să-l vadă pe Tyler Bowen în faţa casei noastre, aşteptându-mă pe mine. Gândul aproape că mă face să zâmbesc.

— Ce e? mă întreabă.

— Nimic, îi răspund, şi îmi întind şi eu mâinile pe masă, în faţa mea. Sunt doar bucuroasă că mergem la zoo.

JOI, 21 MARTIE
16 zile rămase

Astăzi, Mike împlineşte zece ani. Ne-am adunat cu toţii în camera de distracţii de la Laserplex-ul Piratul Jack. Piratul Jack este, aşa cum îi spune şi numele, o clădire dedicată jocurilor cu laser, pe teme cu piraţi. Are ferestre mici şi murdare şi o podea acoperită cu gresie, pătată în diferite culori.

Steve are mereu joia liberă, nu are tură, iar mama avea şi ea nevoie de o zi de vacanţă. Eu şi Georgia am venit direct de la şcoală, ca s-o ajutăm pe mama să decoreze încăperea cu panglici negre şi roşii, în stilul piraţilor, să împrăştiem pe acolo petice de acoperit câte un ochi şi monede strălucitoare, care le imită pe alea de aur din comoara piraţilor. Dacă îţi închizi ochii, îţi astupi urechile şi te învârţi repede de câteva ori, aproape că ai putea crede că eşti pe o corabie, nu eşuat în Langston, Kentucky. Aproape.

Momentan, stau în fundul camerei, singură la masă, plimbând cadoul pentru Mike de pe un picior pe altul şi ţinând în mâna stângă un pahar de plastic cu suc de portocale. Încerc să mă prefac că nu mă simt complet ridicol cu o pălărie de pirat, din hârtie, pe cap. Steve stă în partea opusă a camerei, cu amicii lui, şi goleşte doze de bere ieftină. Cu toţii aplaudă de fiecare dată când Mike deschide un cadou. Georgia, mama şi câteva dintre prietenele ei stau la masă, lângă Steve, şi bârfesc majoretele, plângându-se că Anna Beth Thomas i-a luat

faţa Sandrei Dewitt la concursul de frumuseţe de luna trecută.

Din când în când, mama întoarce capul în direcţia mea şi mă priveşte. Cum ziceam, ea, Georgia şi cu mine avem ochii la fel, dar mama are altfel pleoapele. Ale ei sunt grele, încărcate, ridate. Parcă poartă cu ele mereu o tristeţe. Să fiu sinceră, sunt puţin invidioasă pe pleoapele ei. O surprind că mă priveşte, aşa că îşi mută ochii în altă parte.

Mike a trecut ca un uragan prin pachetele pe care le-a primit. Le-a sfâşiat, le-a împrăştiat pe jos. Mă gândesc că acum e rândul meu. Mă întind şi pun cu grijă paharul de suc pe masă. Puţin suc portocaliu sare peste marginea paharului şi îmi curge pe mână. Mă şterg pe tricou şi apuc cadoul pentru Mike. Îl simt uşor, şi mi-aş dori să fie greu, consistent. Merg spre fratele meu.

Mike îmi smulge pachetul din mână.

— Bună, Aysel, zice, iar ochii verzi i se aprind de bucurie.

Mike seamănă foarte bine cu Steve, ca şi cum ar fi o versiune în miniatură a lui. Amândoi au păr blond ondulat, ochii mici şi rotunzi de un verde spre gri şi bărbii ascuţite.

— Bună, Mikey. La mulţi ani.

Oamenii care mai sunt în cameră au tăcut brusc. Ne urmăresc, atenţi. Am înfăşurat cadoul într-o hârtie pe care scrie E=MC2. Mike nu pare să observe. Sfâşie repede hârtia şi se uită plin de curiozitate la cadoul meu, ochii lui mici făcându-se brusc de dimensiunea unor mingi de baseball.

Mike chiuie şi ridică în aer cadoul, o carte de benzi desenate. Este o ediţie din *Uimitorul Om Păianjen*, de Stan Lee. O strânge la piept şi radiază de bucurie.

— Mulţumesc, Aysel! Eşti cea mai tare!

Pune cu grijă cartea pe masă, lângă el, apoi îşi întinde braţele larg şi mă strânge într-o îmbrăţişare.

Gura mi se usucă instantaneu şi stomacul mi se îngreunează de parcă s-ar fi preschimbat într-o bilă de

bowling. Îl îmbrăţişez şi eu uşor şi îmi trec degetele prin părul lui ondulat.

— Cu plăcere, amice. Sper să îţi placă s-o citeşti în anii care vor veni.

Mă priveşte chiorâş, ca şi cum ar şti că e ceva greşit la ceea ce tocmai am zis. Problema e că nu-i pot spune ceea ce mi-aş dori cu adevărat să-i pot spune. Aş vrea să-i spun că am cheltuit cincisprezece cecuri de alocaţie ca să-i cumpăr cartea aia de benzi desenate, pentru că vreau cu disperare să aibă ceva drăguţ din partea mea, ca să-mi păstreze o amintire frumoasă. Să se gândească la mine ca la o soră amabilă, de gaşcă şi căreia îi păsa. Nu ca la o nebună, urmaşă a unui criminal, o soră care s-a omorât pe când el avea nouă ani.

Vreau să-i rămân în amintire ca fiind mai mult decât asta. Ştiu că ar putea să nu se întâmple niciodată, dar am visul ăsta că, peste câţiva ani, când eu nu voi mai exista, iar lui Mike îi va fi dor de mine, să deschidă cartea de benzi desenate şi să o citească. Să se simtă mai bine. Să se simtă în siguranţă. Să ştie că poate lupta cu demonii, nu aşa ca mine, care am abandonat lupta.

— Auzi? zice o voce răguşită de lângă mine.

Mă desprind din îmbrăţişarea lui Mike şi mă întorc. E unul dintre amicii lui Steve. Are un păr şaten soios care îi cade pe umeri şi poartă o pălărie cu model de camuflaj.

— Auzi? repetă el. Chestiile astea sunt scumpe.

Arată spre cartea de benzi desenate, cu berea în mâna dreaptă.

— Sper că n-ai făcut rost de ea ilegal. N-am vrea să calci pe urmele tatălui tău, aşa e, dulceaţă?

Rânjeşte la mine, dezvelindu-şi dinţii galbeni şi încălecaţi.

O aud pe mama icnind. Mike mă trage de mâneca tricoului, şoptindu-mi:

— Aysel, nu te enerva. E în regulă.

Apucă cartea de pe masă şi o duce la piept.

— O ador. Mulţumesc mult de tot!

Dau din cap spre Mike, asigurându-l în felul ăsta că e totul ok. Că nu-i voi strica petrecerea de ziua lui. Mă uit la bărbatul cu dinţii încălecaţi, apoi mă uit la Steve. Steve îmi zâmbeşte strâmb, implorându-mă din priviri să nu fac o scenă. Ştie că nu are ce să spună. Am mai auzit toate discuţiile astea. Sunt multe chestii care nu-mi plac la Steve, dar capacitatea lui de a rămâne tăcut în momente ca acestea nu e una dintre ele. Am aflat, de-a lungul timpului, că rămânând tăcut e singurul fel în care poţi supravieţui. Din fericire, nu am nevoie să mai supravieţuiesc decât încă şaisprezece zile.

Toţi din cameră sunt din nou tăcuţi şi se uită curioşi la mine. Mă întorc la locul meu şi, în scurt timp, totul se termină. Cu toţii uită incidentul. Sau, cel puţin, se prefac că au uitat. Mama taie tortul de ciocolată. Are glazură moale, uşor topită. Ne atrage atenţia să mâncăm repede, pentru că în douăzeci de minute intrăm să ne jucăm lasertag.

În timp ce înghit tortul, prietenii lui Mike examinează cadourile. Când unul dintre ei se întinde spre cartea de benzi desenate, cu degetele pline de ciocolată, Mike dă cadoul la o parte.

— N-o murdări. E specială.

Se uită la mine şi inima mi se strânge şi am senzaţia că în orice clipă ar putea exploda. Ar putea să se spargă de la prea multă iubire şi de la lipsa ei totală, ambele în acelaşi timp. Uneori, mă întreb dacă inima mea e ca o gaură neagră – atât de densă încât nu este niciun pic de loc pentru lumină, dar asta nu înseamnă că nu mă poate absorbi complet înăuntru.

Îmi înfig furculiţa în felia mea de tort şi suspin. Mă ridic şi mă îndrept spre uşă. Mama vine după mine şi îmi pune o mână pe umăr.

— Unde te duci?

Pleoapele ei grele îi apasă ochii ca şi cum, în oricare secundă, i-ar putea închide ca să nu fie nevoie să mă mai privească.

— Până la baie.

— Ok, dar să vii înapoi repede. Nu vrei să pierzi bătaia cu laser.

Cuvintele îi sunt simple. Binevoitoare. Benigne. Dar ştiu că ceea ce vrea de fapt să spună e să nu fac nimic prostesc. E petrecerea de ziua lui Mike. N-ar fi corect faţă de el să stau îmbufnată. Şi chestia e că are dreptate. N-ar fi corect. Dar, din ce pot spune, nimic nu e corect în viaţă. Suntem cu toţii făcuţi din particule. Nu ne putem alege particulele. Eu am primit nişte particule de toată jena. Am pierdut la loteria universului.

Chiar dacă mama nu a participat până la capăt la un concurs de frumuseţe, tot a învăţat cum să se stăpânească în faţa oamenilor şi să nu se dea în spectacol. Ştie cum e treaba cu faţadele. Se pricepe să livreze un zâmbet de cinci stele atunci când de fapt ar vrea să plângă, şi să vorbească cu o voce calmă şi măsurată atunci când vrea să urle. Uneori, mi-aş dori să o văd plângând. Uneori, aş vrea să urle. Felul în care se poartă, ca şi cum mereu e totul în regulă, mă face să mă simt şi mai nebună decât sunt. Mă uit la pleoapele ei grele şi ridate, manifestarea fizică a tristeţii ei ascunse. Doar ele mă conving că nu sunt nebună.

Merg de-a lungul holului, uitându-mă la petele de murdărie împrăştiate pe gresia de pe jos. Deschid uşa şi ies afară. Îmi închid ochii şi las vântul rece să-mi biciuie faţa.

Mă aplec şi îmi afund degetele în zăpada murdară care încă nu s-a topit. Degetele îmi îngheaţă imediat.

Şaisprezece zile rămase.

VINERI, 22 MARTIE
15 zile rămase

— Nu pot să cred că mă laşi baltă mâine.

Stă aşezat pe saltea şi sare uşor, testându-i

rezistenţa. În ciuda înălţimii, uneori arată ca un copil. Cred că şi felul în care e îmbrăcat mă derutează. Nu mai e în hanoracul lui obişnuit şi în pantalonii sport. Maică-sa trebuie să-l fi obligat să poarte salopetă şi o cămaşă închisă până sus, pentru ocazia asta specială. Nu se simte confortabil în ele, e ca şi cum s-ar fi costumat pentru un bal.

— Te las baltă?

Mă plimb cu paşi mari prin camera lui Roman. E simplă, cam aşa cum mi-o imaginam; nu că aş fi petrecut prea mult timp imaginându-mi dormitorul lui, totuşi. Pereţii sunt cafenii şi acoperiţi de postere cu Wildcats, de la Universitatea din Kentucky, şi au la colţuri stinghii maronii din lemn. Ar putea fi camera oricărui alt licean. Doar obiectele din ea îi dezvăluie secretele. Pe noptieră, văd o fotografie cu o fetiţă ştirbă, cu gura larg deschisă într-un râset şi cu limba scoasă la fotograf. Are acelaşi păr bogat ca Roman, aceiaşi ochi de culoarea bronzului. Fetiţa trebuie să fie Madison.

Mama lui Roman e jos şi găteşte, e încercarea ei de a pregăti mâncare tradiţională turcească. Ar trebui să fie interesant. Tatăl lui e încă la muncă, dar se presupune că va veni la timp pentru Marele Eveniment. Într-un fel, mă surprinde că mama lui Roman e de acord să stăm singuri în dormitorul lui. Pare că şi-a dat seama că se coace ceva între mine şi Roman, dar poate că e mai inteligentă decât am crezut-o la început. Deşi i-a făcut cu ochiul fiului ei şi i-a spus să lase uşa dormitorului deschisă, aşa că e uşor de imaginat la ce se gândeşte.

— Auzi, îi spun şi mă întorc cu faţa spre el. De ce ai lăsat-o pe maică-ta să meargă până la capăt cu asta?

— Cu care asta?

Ridic din umeri.

— Cina asta falsă. Nu te simţi aiurea că ea se chinuie acolo să îi iasă bine mâncarea ca să mă impresioneze?

Se opreşte din sărit pe saltea şi se uită în pământ.

— Ba da, într-un fel. Dar trebuia să se întâmple.

E rândul meu să arăt confuză.

— Chiar am nevoie ca ea să creadă că devenim apropiaţi, spune el, încet. Pentru ca să mă lase singur cu tine pe 7 aprilie. Nu e ca şi cum m-ar lăsa să hălăduiesc cu o persoană străină în ziua în care se împlineşte un an de la moartea lui Maddie. E prea deşteaptă pentru asta.

Aşadar, sunt un pion în jocul tău. Bănuiesc că îmi dădusem deja seama de asta. E motivul pentru care are nevoie de un partener de sinucidere, până la urmă. Şi, acum pe bune, şi el este un pion pentru mine. Un mijloc ca să-mi ating scopul. Scopul final, marele final, care pune capăt la tot.

Limaxul negru se tot fâţâie în stomacul meu şi mi-aş dori să mănânce totul mai repede. Nu-mi place că îmi pare rău pentru mama lui Roman. Nu-mi place când îmi pare rău pentru oricine. Nu-mi place să simt nimic pentru nimeni.

Mă întorc la tras cu ochiul prin camera lui Roman. Are o minge de baseball cu autograf, care a fost plasată strategic într-o şapcă cu echipa Cincinnati Reds.

— Tata mi-a luat-o, îmi zice el. Am fost la un meci când eram mic.

Dau din cap şi continui să-i ating obiectele. Sunt curioasă dacă îl deranjează. Să scot la iveală toate secretele din camera asta, în timp ce el priveşte detaşat. Mă uit peste umăr la el. S-a dat jos din pat şi are bărbia îndreptată spre tavan. Dacă îl supără ce fac eu acum, n-o arată. Poate că e o consecinţă a faptului că ştii că vei muri: secretele tale nu mai contează. După ce nu vei mai fi, cineva tot le va descoperi, oricum. Vor fi inspectate atent şi analizate în amănunt de alţi oameni, iar tu nu vei mai putea face nimic.

Nu-mi place ideea că alţi oameni îmi vor inspecta secretele. Deşi nici nu sunt atât de sigură că am secrete. În afară de FrozenRobot. El, da, e un secret. Şi mai e şi secretul pe care îl ţin ascuns de el – ce a făcut taică-miu.

— Deci, te duci la zoo mâine?

— Mda, zic, răsfoind O călătorie spre centrul Pământului.

E cumva drăguţ că pare să aibă o obsesie pentru Jules Verne. O strecor la loc pe raft şi scot *Douăzeci de mii de leghe sub mări*.

— Îmi plăceau cărţile astea când eram mic.

— Aha.

Dau paginile, uitându-mă la ilustraţiile în alb şi negru. Este o ediţie bună a cărţii, genul pe care îl cumperi la un preţ ridicat. O ediţie de colecţie. O creatură înspăimântătoare a mării se uită la mine dintre pagini, cu ochii ei de mărimea unui grapefruit. Închid cartea cu zgomot.

Mă apropii de acvariul de sticlă în care trăieşte vestitul Căpitan Nemo. Acum, ţestoasa înoată în apa mică, dând din picioarele ei pline de solzi.

— I-ai pus numele după Jules Verne?

— Ţi-am mai zis, nu eu i-am pus numele.

Vocea lui Roman devine brusc mai aspră şi mai rece, echivalentul verbal al unei palme.

Mă scutur ca şi cum aş vrea să înlătur duritatea cu care m-a lovit.

— Cine i l-a pus?

— Maddie.

Abandonez discuţia şi încep din nou să mă uit la ţestoasă. Nu ştiu prea multe despre broaştele ţestoase, dar asta pare excepţional de bine îngrijită. Are un castron cu fructe proaspete, mingi roşii de ping-pong cu care să se joace şi o piatră mare, netedă, pe care să se întindă la soare. Mă întreb cum poate suporta Roman gândul că o va lăsa singură pe lume şi dacă are idee ce se va întâmpla cu biata ţestoasă când el nu va mai fi pe aici să aibă grijă de ea. Îmi muşc buzele – nu am destul curaj cât să-l întreb. Sau poate nici nu vreau să aflu răspunsul.

— Te-ai cuplat cu tipul ăla sau ceva de genu’? Tipul cu care mergi la zoo?

Încerc să nu râd şi îi ignor întrebarea prostească. În mod evident, nu e prea preocupat de soarta Căpitanului Nemo. Sau, dacă este, încearcă să nu se gândească la asta. Mă aplec să-i inspectez acum raftul cu trofee sportive. Le citesc inscripţiile. Cele mai multe sunt nu tocmai importante, de ligă minoră, dar este acolo şi o placă mare, argintie, care iese în evidenţă. Pe ea scrie Cupa de Baschet a Liceului Willis. O ridic şi mă uit la ea mai de aproape. E grea, de abia o pot ţine în mână.

— Deci, prietenii tăi aveau dreptate. Chiar erai bun la baschet. De ce eşti aşa modest când vine vorba de asta?

Ridică din umeri.

— Aşa, pur şi simplu.

— Aşa, de ce?

— Nu e vorba că eram bun. Încă sunt. Şi e ciudat să te lauzi cu chestiile la care încă te pricepi.

— Dar nu mai joci? îl întreb.

— Nu.

Se aruncă din nou pe saltea.

— Nu mai fac nimic de la un timp.

— În afară de a-mi reproşa mie că mă duc la zoo. Nu e ca şi cum noi doi ne-am fi făcut planuri. În plus, mi se pare mie sau începi să devii dependent de mine, FrozenRobot?

— Nu-mi spune aşa.

— Ok, ok.

Aruncă o pernă spre mine şi mă pocneşte peste faţă.

— Hei, ia vezi!, îi zic, masându-mi obrazul, ca şi cum perna chiar ar fi avut putere să-mi lase o urmă.

— Scuze, voiam doar să-ţi atrag atenţia, pentru că am o idee.

— Ia spune-mi.

Sare din pat şi se aşază pe podea, sprijinit de saltea. Îmi face semn să mă aşez şi eu pe jos, lângă el. Îl ascult. Bănuiesc că s-a săturat să-mi tot bag nasul prin trofeele lui. Îmi sprijin capul de marginea saltelei, care e

surprinzător de confortabilă.

— Mi-am dat seama că o să mor cu tine, dar nu ştiu nici măcar care e culoarea ta preferată.

Îmi pun mâna la gură şi dau din cap. *Bravo, ai făcut din nou ca totul să devină ciudat, FrozenRobot*. În timp ce mă gândesc la întrebarea lui, îmi iau mâna de la gură şi încep să trag de scamele de pe covor. E mai curat decât cel din camera mea şi a Georgiei. Nu are pe el firimituri de chipsuri, ascunse prin ţesătură.

— Ce-i? mă întreabă.

— Culoarea mea preferată n-o să-ţi spună prea multe despre cine sunt.

Se aşază mai aproape de mine, iar umărul i se sprijină pe al meu.

— Bine. Atunci spune-mi ceva despre tine, orice. Vreau să ştiu orice ai chef să-mi spui. Nu mi se pare corect să fii chiar o străină.

— O străină? Ştii chestii despre mine. La naiba, maică-ta îmi face mâncare chiar acum.

Se uită pierdut la mine, aşa că adaug:

— Mâncare turcească. Găteşte mâncare turcească pentru mine. Fiindcă eu sunt…

Îşi ridică mâna şi mă opreşte:

— Ştii ce vreau să zic. În afară de treburile astea superficiale.

Ochii i se măresc şi arată într-un fel ca un căţeluş. Un căţeluş trist.

— Vreau să ştiu ceva real. Ceva ce nu oricine de pe lumea asta ştie despre tine.

Faţa de căţeluş e tot acolo, colţurile buzelor s-au lăsat în jos.

— Nu pot adormi când am şosete în picioare, dar picioarele mele sunt mereu reci, aşa că e o problemă.

Îmi zâmbeşte strâmb. Se uită la tenişii mei Converse de culoare gri.

— Maddie ura să poarte şosete.

— Pe bune?

— Da. Mereu îmi spunea că atunci când le poartă are senzaţia că picioarele i se sufocă.

— O fată deşteaptă.

— Chiar era, zice el.

Apoi îşi lasă capul pe umărul meu şi habar n-am ce ar trebui să fac. Bănuiesc că aşteaptă o încurajare, dar nu am de unde să-i ofer. Îmi încrucişez braţele într-un fel ciudat şi încep să intonez *Simfonia a 24-a* de Mozart.

Dar pe el nu pare să-l deranjeze. Nu se mişcă din poziţia aia şi îi simt umerii ridicându-se şi coborând uşor în ritmul respiraţiei. De curând, am devenit mult mai atentă la lucrurile pe care le facem ca să rămânem în viaţă – inspiraţiile noastre, expiraţiile, bătăile inimii.

— Pot să te întreb ceva, dar să nu te superi?

— Orice, zice el.

— Ştiu că tu te învinovăţeşti pentru moartea lui Maddie, dar o fac şi părinţii tăi?

Corpul îi devine brusc rigid, dar tot nu-şi ridică capul de pe umărul meu. Ba dimpotrivă, devine şi mai greu, ca un buştean proptit de un perete.

— Nu vor să accepte ce s-a întâmplat. Însă o aud pe maică-mea plângând în fiecare noapte. Încearcă să pară curajoasă, dar ştiu că e distrusă pe dinăuntru. Şi e distrusă numai din vina mea. Aşa că, bănuiesc, nu mă învinovăţesc şi ei pe mine, cel puţin nu direct. Dar cred că numai din cauză că se tem să nu mă piardă şi pe mine.

Inima mi se strânge. Îmi închid ochii şi încerc să-mi scot din minte ceea ce tocmai mi-a spus Roman, dar imagini cu mama lui încep să-mi bântuie prin cap. O văd stând deasupra cadavrului fiului ei – hainele lui pline de apa din râu, faţa albastră şi rece, gura deschisă, cu salivă scurgându-i-se de-a lungul feţei.

Simt gust de vomă în gât şi mă trag mai departe de el.

Corpul lui răspunde brusc şi sare în picioare. Apoi se aşază din nou, de data asta în poziţia lui preferată, cea de

scaun de camping, cu picioarele strânse la piept. Oamenii sunt haioşi, într-un fel aparte. Cu cât stai mai mult în jurul lor, cu atât observi că fiecare face aceleaşi gesturi, iar şi iar. Cu toţii vrem să credem că fiecare zi e diferită, că în fiecare zi ne schimbăm, dar, pe bune acum, pare că anumite lucruri sunt întipărite în noi chiar de la început.

Gesturile noastre sunt un limbaj diferit. Nu le putem falsifica la fel de uşor cum o facem cu cuvintele noastre. Gesturile sunt limbajul energiei noastre – sunt verbalizarea concretă a energiei noastre potenţiale care îşi atinge climaxul şi explodează în energie cinetică, devine vie. De pildă, Georgia îşi pune întotdeauna mâinile pe coapse când vrea ceva şi mereu, dar mereu îşi suflă părul care îi cade pe faţă, cu gestul ăla cu care ar trimite o sărutare din palmă către tine. Energia ei potenţială îi spune: „Eşti cea mai tare”, „Eşti în control”, „Eşti frumoasă şi demnă de a fi iubită”. Apoi, energia ei devine cinetică şi reprezintă aceste gânduri sub forma unor acţiuni care se ridică la nivelul potenţialului.

Nu am idee dacă Roman a fost dintotdeauna acest băiat cu zâmbetul în formă de semilună, care se aşază ca un scaun de camping. Poate că astea s-au întâmplat după ce a murit Maddie. Dar un lucru e sigur: corpul lui e mereu în alertă, ca şi cum ar merge tot timpul pe sârmă, suspendat la mare înălţime deasupra pământului. Am senzaţia că energia lui potenţială îl apără de toată durerea din lume, spunându-i: „Zâmbeşte, totul se va termina curând” şi „Stai chircit, în felul ăsta o să simţi mai puţin”. Poate chiar şi după moarte, energia lui va continua să trăiască şi să facă aceste gesturi. Mă întreb dacă astea sunt lucrurile pe care mama lui şi le va aminti despre el. Sau dacă şi-l va imagina mai degrabă pe terenul de baschet, driblând, sau întins pe canapea, schimbând posturile la televizor, sau cu nasul într-un roman de Jules Verne.

Mă gândesc la ce va face energia mea după ce voi muri. Mă mai întreb dacă energia noastră chiar va trăi după noi.

Se întinde şi-mi atinge braţul.

— Aysel?

— Da?

— Păreai dusă departe.

— Nu, scuze.

— Ok, deci m-am gândit… zice.

— Da?

— Vreau şi eu să merg la grădina zoologică cu tine. Ar trebui să mă iei şi pe mine când te duci cu tipul ăla.

Înainte să-i pot răspunde, mama lui ne strigă.

— Copii, e gata cina! Haideţi joşi

Se ridică uşor şi îmi întinde mâna. O apuc, iar el mă trage în sus. Ştiu că aşteaptă să-i spun ceva în legătură cu dorinţa lui de-a veni la zoo, dar mă prefac că nu mi-a zis nimic. Se apleacă în faţa mea, ironic, invitându-mă să cobor scările înaintea lui.

Mama lui Roman ne aşteaptă în hol. Îmi apucă faţa în palme şi mă trage aproape de ea.

— Sunt aşa de bucuroasă că ai putut să vii! Sper să-ţi placă mâncarea.

Ştiu că ar trebui să-i spun că nu sunt vreo expertă în mâncarea turcească, că de fapt nu ştiu mai nimic despre bucătăria lor tradiţională, că ar fi putut să-mi pregătească un cheeseburger, iar mie să mi se pară foarte autentic. Dar într-un fel îmi place să fiu în centrul atenţiei. Încerc să înţeleg de ce Georgia se hrăneşte cu asta. E drăguţ să existe oameni care să-ţi aştepte cu sufletul la gură următoarea mişcare. Reţin sentimentul ăsta, îl împăturesc şi-l pun deoparte, să stea bine. Mă bucur că mi-a fost dat să-l am înainte de 7 aprilie.

— Aysel, spune ea, pronunţându-mi perfect numele. El este domnul Franklin.

Tatăl lui Roman este înalt ca fiul lui, aproape chel, cu o faţă lungă şi îngustă.

Întinde mâna spre mine, iar eu i-o strâng.

— Mă bucur să te întâlnesc, spune el, iar eu încerc

să-mi compun o faţă cât mai prietenoasă.

— Aysel şi Roman s-au cunoscut la vechiul teren de sport, îi spune ea domnului Franklin, agăţându-se de braţul lui.

Domnul Franklin se întoarce spre Roman.

— Jucai baschet acolo?

Îi simt surpriza din voce. Ochii mei se plimbă de la domnul Franklin la Roman, pe urmă la doamna Franklin, după care repetă acelaşi traseu. Mi-e teamă că domnul Franklin s-a prins că e ceva în neregulă la povestea noastră.

— Mor de foame, spun eu, sperând să evit în felul ăsta mai multe întrebări despre cum ne-am cunoscut eu şi Roman.

— Şi eu, zice tatăl. Haideţi să mâncăm.

Odată ce ne-am aşezat la masă, mama lui Roman ne cere să spunem o rugăciune. Eu nu-mi închid ochii, dar observ că Roman o face. Toată camera miroase a paprika şi a cimbru, iar capul mi se umple cu figura ridată a bunicii mele. Îmi ţinuse faţa în mâini, cam aşa cum făcuse şi doamna Franklin mai devreme, şi îmi şoptise ceva în turcă. Nu înţelesesem niciun cuvânt, aşa că îmi imaginasem că îmi zisese „Te iubesc, Aysel. Te iubesc, deşi el a făcut ceea ce a făcut. Te iubesc, chiar dacă îmi aminteşti de el”.

Ştiu acum că ea probabil nu-mi spusese asta. Dar tot e plăcut să-ţi imaginezi.

Doamna Franklin îmi întinde o caserolă caldă cu mâncare.

— Este kuzu guvec.

Mă priveşte cu atenţie, de parcă ar vrea să-i confirm că a pronunţat corect. Nu am nici cea mai vagă idee, aşa că dau din cap.

— E ca un fel de tocăniţă cu carne de miel, spune ea, şi eu dau încă o dată din cap.

Masa e încărcată cu multe alte feluri de mâncare – frunze de viţă de vie umplute cu carne, kebab de miel şi de pui, pilaf de orez şi sos de iaurt. Este şi o farfurioară plină

cu ardei iuţi, pentru Roman. Probabil că i-a luat ore bune să pregătească toate astea şi chiar arată fantastic, numai că atunci când îmi înfig furculiţa în carnea de miel, pregătită să iau o înghiţitură, simt cum apetitul îmi dispare. Mă uit la doamna Franklin, cu faţa ei zâmbitoare, plină de bunăvoinţă, şi ştiu că eu şi Roman îi vom frânge inima.

Toată cina, eforturile ei de-a pregăti mâncare turcească şi de a relaţiona cu mine, toate sunt mai mult decât a făcut vreodată mama mea. Doamna Franklin continuă să îmi zâmbească, vrând să ştie ce părere am despre ce a gătit. Ochii îi sunt strălucitori şi recunosc acea scânteie din ei. Speranţă. Crede că Roman se simte mai bine, că şi-a făcut o nouă prietenă, că este interesat de o fată.

Chiar îi vom frânge inima pe 7 aprilie. Îmi plimb fără rost furculiţa prin farfurie, împingând carnea de miel în orez.

— E chiar foarte bun, draga mea, zice domnul Franklin, ştergându-şi buzele cu un şerveţel. Trebuie să recunosc că aveam emoţii la început. Nu că aş fi crezut că n-ar fi bun, doar că n-am mai mâncat aşa ceva, încheie el şi mă priveşte.

Dau din cap, ca să-l asigur că nu mă simt ofensată de neîncrederea lui faţă de mâncarea tradiţională a ţării mele. Nu ştiu suficient de multe despre bucătăria turcească, ca să mă simt jignită dacă lui nu i-ar fi plăcut. Mă întreb cum ar fi chiar să ştiu mai multe despre locul din care provin părinţii mei.

Doamna Franklin e foarte bucuroasă că soţul ei a lăudat mâncarea.

— Îţi place şi ţie, Aysel?

— E delicioasă, spun eu, cu aerul unui expert.

— Ah, ce bine.

Îşi împreunează mâinile şi străluceşte de bucurie.

Chiar nu vreau să-i frâng inima.

SÂMBĂTĂ, 23 MARTIE
14 zile rămase

Eu şi Georgia stăm aşezate la masa din bucătărie, iar ea trage cu ochiul pe fereastră. Cred că speră să-l observe puţin pe Tyler, înainte să plecăm.

— Cine e bunăciunea aia? zice, lipindu-şi faţa de geam.

Iau o înghiţitură din cafeaua mea neagră. Încerc să mă educ să-mi placă cafeaua, dar, oricât aş încerca, nu pot trece de gustul ei amar.

— Păi, parcă îl ştiai pe Tyler.

— Ei, nu-ţi bate joc de mine. Tipul ăla nu e Tyler.

Aud soneria şi mă ridic să ajung la uşă, dar Georgia e mai rapidă ca mine. Deschide uşa de perete, îşi pune mâinile pe coapse şi spune, cu cea mai dulce voce:

— Hei, mă bucur să te întâlnesc.

— Ăăă, bună, zice Roman şi intră în hol.

Nu m-am simţit niciodată jenată de locuinţa mea, asta şi pentru că îmi petrec cea mai mare parte a timpului simţindu-mă jenată de tatăl meu, iar el evident e absent, dar în secunda în care Roman păşeşte înăuntru, încep să observ toate amănuntele care alcătuiesc un tablou greşit. Covorul e pătat, iar în chiuvetă sunt o grămadă de vase murdare. Nu seamănă deloc cu locuinţa lui imaculată, fără dezordine şi pete.

Nu e ca şi cum chiar ar trebui să-mi pese ce gândeşte. Adică, nu cred că va hotărî să nu mai sară de pe stânca de la Vârful Crestville pentru că locuinţa mea e un dezastru, numai că nu îmi place deloc ideea că lui i-ar fi milă de mine. Îmi doresc ca limaxul negru să-mi mănânce şi conştiinţa de sine, odată cu fericirea. La naiba, ar trebui să fac cumva să-i cresc un pic pofta de mâncare.

Întinde mâna să o salute pe Georgia, ca şi cum ar fi un politician în campanie electorală. Bănuiesc că

manierele sudiste nu mor niciodată. Îmi fac o notă în minte să renunţ la a mai folosi cuvântul moarte într-un mod ironic şi abstract.

— Eu sunt Roman. Sunt un prieten de-al surorii tale.

Sunt surprinsă că şi-a dat seama că Georgia e sora mea, ţinând cont cât de puţin semănăm.

— Soră vitregă, izbucnesc eu.

— De ce trebuie să zici mereu asta? mă întreabă Georgia şi mă priveşte cu atenţie.

Apoi continuă să-şi scuture coada de cal lucioasă şi să dea din gene în direcţia lui Roman. E clar pusă pe modulul de flirt.

— De unde o cunoşti pe sora mea?

Roman priveşte în podea şi îşi târşâie puţin picioarele.

— Păi, ne-am întâlnit în urmă cu câteva săptămâni la terenul de baschet din Willis.

Georgia se întoarce pe călcâie să mă privească:

— Ce căutai tu în Willis?

— Ce-ţi pasă ţie ce căutam?

Îi fac un semn lui Roman să ia un loc la masa din bucătărie.

— Vrei ceva de băut? îl întreb.

În timp ce-i urmăresc ochii inspectând camera, mi-aş dori să-mi aşez mâinile peste ei şi să-l conduc afară din casă înainte să mai apuce să vadă şi altceva.

— Maică-mea munceşte, spun, încercând să găsesc o scuză validă care să explice de ce casa noastră e un dezastru.

— Daaa, lucrează la Swift Mart, adaugă Georgia, strecurându-se şi ea în bucătărie. Şase zile pe săptămână, săraca femeie.

Săraca femeie? Sunt lucruri mult mai rele în viaţa maică-mii decât turele de la Swift Mart. De exemplu, primul ei soţ este un criminal condamnat. Sau fiica ei cea mai mare este o ciudată afectată de depresie.

— Nu ai treabă în altă parte? Repetiţie cu majoretele sau ceva? o întreb pe Georgia şi deschid frigiderul.

Roman nu mi-a răspuns dacă vrea ceva de băut, dar o să-i dau un suc de portocale, să fie. Îl torn în pahar şi pun paharul în faţa lui.

— Mulţumesc, zice el, absent.

Mintea lui pare că e în altă parte. Abia acum observ că paharul în care i-am turnat sucul e plin de praf. Ce scârbos. Uneori, e nevoie să te uiţi la cineva care observă felul în care trăieşti, ca să te prinzi şi tu că ceva e în neregulă cu felul în care trăieşti.

Georgia se aşază pe scaun, lângă el.

— Nu am repetiţie cu majoretele azi. Mă gândeam să vă întreb dacă aş putea veni cu voi.

Mă abţin să nu-mi pice falca de uimire. *La dracu', glumeşte sau ce*?

— Păi da, dar e o excursie pentru un proiect.

Se întoarce spre Roman.

— Lucrezi şi tu la proiectul ăsta?

Roman zâmbeşte uşor spre mine, apoi răspunde:

— Nu. Doar că îmi place la zoo. Simţul aventurii, animalele.

Georgia îşi propteşte coatele de masă şi rânjeşte la mine:

— Şi mie îmi place la zoo.

Aud soneria din nou şi mă duc să deschid uşa. Tyler Bowen stă pe trepte, cu mâinile îndesate în buzunare, cu o şapcă albă de baseball pe cap, care îi acoperă şi ochii.

— Neaţa, zice.

— Bună, vrei să intri o secundă?

Ridică din umeri.

— Sigur.

— Salut, Ty, zice Georgia şi sare imediat de pe scaun.

Aleargă la Tyler şi îl îmbrăţişează.

O îmbrăţişează şi el, strângând-o tare şi ridicând-o în braţe. Ea chicoteşte, iar eu şi Roman schimbăm o privire

care vrea să spună Ce-Mama-Dracului.

— Ce mai e nou? zice Tyler şi nu-mi dau seama dacă e o întrebare pentru tot grupul, dar în orice caz numai Georgia răspunde.

— Tocmai întrebam dacă aş putea veni şi eu la zoo cu voi.

Îi aruncă lui Tyler o privire imploratoare, de căţeluş, ca şi cum el ar putea avea votul decisiv, după *nu*-ul meu spus pe un ton categoric şi indiferenţa lui Roman.

— Nu ştiam că-ţi place să-ţi petreci timpul cu soră-ta, îi zice Tyler, pe un ton serios.

Acum mai că mi-aş dori şi eu să-l îmbrăţişez pe Tyler.

— Cred că ar trebui să vii, zice Roman.

Bravo, iar acum vreau să-i trag lui Roman un pumn în moacă. Aparent, şi-a modificat votul de la a fi indiferent la *da*. Să-l ia naiba.

— Io-s Tyler, apropo, zice Tyler, întinzându-i mâna lui Roman. Tu eşti…?

— Roman.

Strânge mâna întinsă de Tyler. Cu putere. Bravo, FrozenRobot.

— Sunt prieten cu Aysel.

Tyler încearcă să-şi ascundă şocul, dar e evident pentru toată lumea la ce se gândeşte. E acelaşi lucru pe care l-ar gândi oricine, dacă ne-ar vedea pe mine şi pe Roman scoşi din context – un tip arătos care joacă baschet şi o fată brunetă şi ciudată, cu bucle rebele şi cu sprâncene care îi ocupă jumătate din faţă. Cred că toată lumea ne vede scoşi din context, până la urmă.

— S-au cunoscut la un teren de sport din Willis, se oferă Georgia să-l lămurească şi îi zâmbeşte lui Roman.

— Înţeleg, zice Tyler. Păi, n-ar trebui s-o luăm din loc? Că animalele devin mai somnoroase după prânz. Şi trebuie să le facem poze în timp ce se mişcă, nu?

— Da, aşteaptă doar să-mi iau aparatul. Ne vedem afară?

— Conduci tu? îl întreabă Georgia pe Tyler.

— Dap, zice el, bălăngănind cheile în aer. Începem toţi.

— Vreau locul din faţă!, ţipă Georgia, ţopăind pe loc.

Urc scările în fugă până în camera mea şi scotocesc prin ghiozdan după aparatul de fotografiat pe care l-am împrumutat de la bibliotecă. Îl găsesc într-un final şi-l pun într-o poşetă pe care o iau din dulapul Georgiei. E albastru deschis, culoarea pentru bebeluşii de sex masculin, şi are formă de scoică. E din piele. Nu e ceva ce eu mi-aş cumpăra într-un milion de ani, dar aparatul încape perfect în ea, şi, în plus, cui îi pasă dacă culorile pudrate mai sunt la modă? Trendurile sunt ultima mea grijă în momentul ăsta.

Mă aşez pe podeaua dormitorului şi trag de câteva ori aer în piept, adânc, intonând *Recviemul* lui Mozart, pregătindu-mă mental pentru ce urmează să se întâmple. Chiar când sunt pe punctul să cobor, aud un târşâit în spatele meu.

— O să fie o zi interesantă, zice Roman.

Foarte politicos că ai venit în camera mea fără o invitaţie, FrozenRobot.

— Mie-mi spui… Nu pricep de ce ai vrut să vii şi tu, de fapt.

Îmi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic de jos.

— Fii sinceră, acum chiar te bucuri că am venit, altfel ar fi trebuit să înduri spectacolul Tyler-Georgia de una singură.

— Tu eşti cel care i-a zis că poate veni şi ea, mormăi în timp ce coborâm scările.

— E mai bine aşa, zice el şi îmi deschide uşa.

Îmi apuc jacheta din cuierul de pe hol, scot cheile din buzunar şi încui uşa.

— Mă îndoiesc.

— Chiar este. Ai încredere în mine, zice.

Aerul este proaspăt, cerul e senin şi poţi simţi o

umezeală specifică primăverii, un miros ca de flori. E o zi perfectă ca să mergi la grădina zoologică. Ne îndreptăm spre maşină şi îl observ atentă pe Roman. Nu ştiu dacă încredere e ceea ce simt faţă de el. Bănuiesc că ar trebui să am încredere că va sări şi el când o voi face eu, deşi nu ştiu cât mai contează asta, din moment ce voi muri oricum. Ştiu că e îngrozitor să gândeşti asta, dar e un argument pe care criticii sinuciderii chiar l-au priceput – este un gest egoist. E numai şi numai despre tine, ceea ce face ca toată treaba cu partenerul de sinucidere să fie atât de ciudată.

Ai nevoie de partenerul tău, până când nu mai ai.

SÂMBĂTĂ, 23 MARTIE
Mai târziu
14 zile rămase

Ajungem la grădina zoologică după două ore de condus. Drumul până acolo n-a fost atât de îngrozitor pe cât m-aş fi aşteptat – cu toţii am fost destul de tăcuţi, ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului ascultând-o pe Georgia îngânând cântecele de la radio. Din când în când, Tyler îi mai punea câte o întrebare, iar ea îi răspundea în felul ei specific, plin de entuziasm.

Îl interogase pe Roman, iar el se descurcase destul de bine. Din senin, l-a întrebat dacă suntem împreună, iar el a reuşit să-i dea un răspuns ambiguu, lăsând-o să-şi imagineze ce avea chef. După ce i-am cunoscut mama, mă gândesc că a dobândit multă experienţă la a răspunde la chestii care te iau pe neaşteptate, întrebări la foc continuu.

Tyler parchează maşina şi toţi patru ne îndreptăm spre intrarea de la zoo. Ne aşezăm la coadă ca să cumpărăm bilete. E şi un moment straniu în care sunt convinsă că Tyler vrea să-i plătească biletul Georgiei, dar asta ar însemna să se simtă obligat să-l plătească şi pe al meu, şi, să fim serioşi, Tyler Bowen nu vrea să-şi irosească

banii pe mine.

Roman trece în faţa mea şi îi întinde un teanc de bani femeii de la casă:

— Patru bilete pentru elevi, vă rog.

— Roman, nu e nevoie, se plânge pe un ton fals Georgia.

— Pe bune, frate. Pot să-mi plătesc biletul, nu e panică, zice Tyler.

— Nu-ţi face probleme, zice Roman şi îmi zâmbeşte.

Femeia de la ghişeu numără restul şi i-l dă. Observ că mâinile ei arată mult mai îmbătrânite decât faţa. Mă uit în jos, la ale mele, şi nu ştiu dacă să mă simt bucuroasă sau tristă că nu le voi vedea niciodată pline de riduri.

Odată ce suntem intraţi, îi şoptesc lui Roman:

— Ce-a fost asta?

El ridică din umeri.

— Nu-i poţi lua cu tine.

Aici are dreptate, cred. Eu am cheltuit aproape toţi banii pe care-i aveam puşi deoparte pe cadoul pentru Mike, iar poate că restul îi voi lăsa maică-mii. Măcar atât pot face ca să o recompensez că i-am nenorocit viaţa în ultimii şaisprezece ani.

Tyler îşi încreţeşte sprâncenele când mă vede şoptindu-i lui Roman la ureche.

— Nu ştiam că o să transformi proiectul nostru într-o întâlnire amoroasă, zice el.

Georgia se strecoară la braţul lui Tyler.

— De asta am venit şi eu, Ty. Ca să nu te simţi lăsat pe dinafară.

Îmi dau seama că Tyler se forţează să zâmbească, dar îi mângâie mâna ca şi cum ar fi în al nouălea cer că este agăţat de braţul unei creaturi numite Georgia.

— Grădina zoologică a fost ideea ta, Aysel. Unde ar trebui să mergem acum? întreabă el.

— De ce să nu începem cu peştera? Putem fotografia liliecii. Să surprindem cum atârnă cu capul în jos. Energia

potenţială.

— Aşa, da. Eşti obsedată de chestii care stau spânzurate, zice Tyler, cu o voce încordată.

Roman şi Georgia se uită la mine, iar eu mă prefac că nu am înţeles ce vrea colegul meu să spună.

— E pe aici! zic, şi o iau în fruntea grupului.

Practic, ştiu pe dinafară grădina zoologică din Louisville. Când eram mică, mama mă aducea foarte des aici, în weekenduri. Credea că e bine să petrecem noi două timp împreună. A renunţat însă pe când am împlinit opt ani. Îmi place să cred că asta s-a întâmplat din cauză că crescuse şi Georgia, iar Mike nu mai putea fi stăpânit la fel de uşor ca pe vremea când era bebeluş, dar în realitate cred că şi-a dat seama cât de mult încep să semăn cu tata şi asta a îngrozit-o.

N-o să pot uita niciodată acea dimineaţă când am coborât la micul dejun şi mama stătea aplecată la chiuveta din bucătărie, cojind o portocală, cu spatele la mine. Probabil că am făcut un zgomot şi ea s-a întors brusc. Când m-a văzut, a urlat şi a scăpat feliile de portocală pe jos. Nu pot uita cât de triste şi singuratice păreau feliile de portocală, jumulite în cădere, sângerând suc portocaliu.

După asta, zisese: „lartă-mă, scumpo. Mi-ai amintit de cineva şi m-am speriat un pic. Chestia e că, deşi aveam numai zece ani, mi-am dat seama de cine îi aminteam. Poate că eram mică, dar nu eram proastă.

Interiorul peşterii este exact aşa cum îl ştiam. E foarte întunecos şi miroase a fructe şi legume uşor stricate. O aud pe Georgia chicotind în spatele meu, ceea ce înseamnă că grupul nostru a reuşit să ţină pasul cu mine. Trec în fugă de cuştile oposumilor şi ratonilor şi găsesc expoziţia de lilieci vampir. Exact aşa cum îmi aminteam, stau atârnaţi de tavan, cu aripile lor negre, acoperite de piele, înfăşurate în jurul corpurilor mici.

Roman se strecoară pe la spatele meu şi îmi pune o mână pe umăr. Sar într-o parte, speriată.

— Sunt doar eu, zice.

— Ştiu.

Exact asta mă face nervoasă. Îmi scot aparatul foto din poşetă.

— Mersi că mi-ai cerut voie să împrumuţi poşeta mea, face Georgia.

— Ar trebui să vorbeşti mai încet. N-am vrea să speriem animalele, îi zic. Georgia se uită cumva urât la mine şi îşi încreţeşte buza de sus. Dinţii foarte albi îi strălucesc în camera întunecată.

— Asta chiar e amuzant. Tu să-i spui cuiva să nu fie înfricoşător.

— Georgia, o avertizează Tyler printre dinţi.

— Ei, ce e? zice Georgia şi îşi trage capul mai în spate.

Remarca ei cum că eu aş fi înfricoşătoare rămâne suspendată în aer ca un nor care aduce furtună.

— Aăă, zice Roman, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. N-ar fi mai bine s-o lăsăm pe Aysel să facă fotografia?

Aparatul îmi tremură în mână şi inspir adânc. Îl deschid şi încerc să încadrez cât mai bine. Fac câteva poze, pe urmă mă uit prin ele, să văd ce a ieşit.

— Uite, îi spun lui Tyler şi-i întind aparatul, cred că asta e bună.

Cât eu am pozat liliecii, Georgia a dat o fugă la cuşca câtorva tatu, despre care a spus că sunt *atât de drăguţi*, iar Roman a mers cu ea.

— Daaa, cred că domnului Scott o să-i placă poza asta, zice Tyler.

Păcat că eu nu voi mai fi prin preajmă ca să-i văd reacţia. Îndes aparatul la loc în poşetă.

— Mergem şi noi la tatu? îl întreb.

— Vrea doar să fie prietenă cu tine, să ştii, zice Tyler.

Trag fermoarul poşetei atât de puternic, încât aproape îl smulg.

— Eh. Nu prea cred.

— Ba da, chiar aşa este. De asta a venit azi cu noi.

— Da, sigur!

— Asta e ce mi-a spus în maşină. Înainte ca tu şi Roman să ieşiţi din casă, zice Tyler.

Mă uit la el cu o privire lipsită de orice expresie.

Mergem de-a lungul peşterii, în căutarea animalelor tatu, şi mă gândesc la ce a spus Tyler. Sunt convinsă că e o tâmpenie. Georgia a venit ca să încerce să se dea la Tyler. Dacă s-ar cupla oficial cu Tyler, statutul ei social ar exploda, ar ajunge în fruntea topului – majoreta boboacă se întâlneşte cu starul sexos al baschetului. E ca un film pentru adolescenţi, plin de clişee, îi spun asta şi lui Tyler, iar el îşi suge obrajii, ca şi cum meditează dacă e adevărat sau nu.

— Se poate, dar ştiu şi că îşi doreşte să fiţi prietene.

În timp ce ne apropiem de tatu, îi văd pe Roman şi Georgia stând foarte aproape unul de altul, lipiţi de geam. Se uită la animale şi râd, de parcă s-ar cunoaşte de când lumea.

— Nu sunt sigur că de mine este interesată, zice Tyler şi-mi dă un ghiont.

Îmi dau ochii peste cap.

— Îl poate avea pe Roman, dacă-l vrea, zic.

Dar multă baftă cu asta, din moment ce va fi mort în câteva săptămâni.

Roman zâmbeşte când ne vede.

— Unde mai mergem?

— La lei? sugerez eu. Cred că îi hrănesc pe la prânz. Dacă ne grăbim, îi putem fotografia când sunt la masă.

— Mi-e aşa sete, se plânge Georgia. Vrei să vii cu mine să ne luăm o limonadă? îl întreabă pe Roman.

Roman se uită la mine, iar eu ridic din umeri.

— Ne vedem la lei, atunci, îi zic.

— De fapt, şi mie îmi e sete. Vin eu cu tine, spune Tyler.

Georgia se încruntă:

— Ah. Bine.

— Atunci, merg eu cu Aysel, spune Roman şi vine lângă mine. Ne vedem mai încolo.

După ce Georgia şi Tyler dispar din peisaj, îi spun:

— Pfff, ai pierdut ocazia de a te săruta cu Georgia la standul de răcoritoare.

— Am crezut că mi-ai promis să nu mai faci glume proaste.

Îi arunc privirea de M-ai Prins, Ce Să Fac. Ieşim din peşteră şi ne îndreptăm spre cuşca leilor. Când ieşim afară, observ că cerul s-a întunecat şi soarele s-a ascuns în spatele unor nori care par să aducă ploaia în curând. Îmi bag mâinile în buzunarele gecii şi îmi trec degetele peste ţesătura moale.

— Nu era o glumă. Sunt convinsă că vrea pe bune să te cunoască mai bine.

— Voi două nu prea semănaţi. Care-i treaba?

Mă uit fix în faţă, evitându-i privirea.

— Nu avem acelaşi tată.

— Da, ai zis că e sora ta vitregă, dar chiar şi aşa. Tu eşti ca un leu şi ea e ca un… tatu.

— Un tatu?

Îmi atinge uşor umărul.

— Ştii ce vreau să spun.

— Tatăl meu este ceea ce ne diferenţiază. Nu mă aştept să înţelegi, dar *diferenţa* asta face toată diferenţa dintre noi.

Îl privesc aspru, sperând să lase baltă subiectul.

Ajungem la lei. Doar trei din ei sunt în zona în care îi putem vedea, dar nu par să mănânce. La naiba. Probabil că am întârziat şi am pierdut ora la care îi se dădea de mâncare. Masculul se odihneşte pe o piatră mare, iar cele două femele stau şi ele tolănite în colţul opus al spaţiului îngrădit. La un moment dat, masculul deschide gura şi cască, iar un copilaş de lângă noi începe să sară în sus şi-n jos, plin de entuziasm. Un alt copil, care nu pare la fel de

curajos, se ascunde în spatele maică-sii. Bag mâna după aparatul foto şi mă gândesc ce bine ar fi fost dacă aş fi reuşit să prind momentul de mai devreme.

— Unde e tatăl tău acum? mă întreabă Roman.

Răspunsul la întrebarea lui Roman este: închisoarea federală. Din ce ştiu eu, tata e încarcerat undeva departe, într-un orăşel de la capătul lumii, la mii de kilometri depărtare de mine.

— E departe. Foarte departe, îi răspund, şi încep să fac câteva poze leilor.

Poate că măcar una din ele va putea fi folosită la proiect.

— Oricum, las-o baltă, ok? Nu-mi cunosc tatăl. Nu l-am cunoscut niciodată.

Roman îmi atinge iarăşi umărul.

— Nu pricep cum cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată poate face toată diferenţa.

Mă retrag de sub atingerea lui, mă depărtez de cuşca leilor şi mă aşez pe o bancă. Roman vine după mine.

— Uite, îmi pare rău. Nu mai zic nimic.

Îmi las coatele pe genunchi şi stau aplecată, privind în pământ.

— Ştiu că e aiurea, dar e şi adevărat. Cineva pe care nu l-am întâlnit niciodată mi-a distrus întreaga viaţă.

Apoi, ceva în interiorul meu se mişcă. Nu-mi dau seama dacă e limaxul negru târându-se prin stomacul meu sau dacă nu cumva e ceva nou, ceva despre care nu ştiam că e acolo, dar simt ca şi cum un lucru explodează. Neaşteptat, ca artificiile în oricare altă lună decât iulie.

— Ar trebui să-l întâlnesc.

Cuvintele îmi ies pe negândite, înainte să-mi pot aminti că nu ar trebui să vorbesc despre subiectul ăsta cu Roman. Că Roman îl cunoaşte pe Brian Jackson. Că Roman mă va urî dacă ar şti ce a făcut taică-miu.

Roman îşi drege vocea:

— Ce?

— Vreau să-l întâlnesc înainte să mor. M-am hotărât.

Sar de pe bancă.

Roman nu se ridică şi el. Când reuşesc să-mi ridic ochii spre el, văd că mă priveşte cu dezaprobare.

— Tu nu mori de cancer, Aysel. Sau de SIDA, sau insuficienţă renală. Nu ai o boală mortală.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu ne facem liste cu ultimele noastre dorinţe. Toată chestia asta… nu e despre a face lucrurile pe care vrem să le facem înainte de moarte. Este şi a fost de la început doar despre moarte. Numai şi numai despre moarte.

Îşi târşâie picioarele şi mă priveşte atent:

— Ai de gând să mă laşi baltă?

Sângele mi se adună în obraji.

— Nu te las baltă. Vreau doar să-l cunosc pe nenorocit. Vreau să-l privesc în ochi şi…

Roman se ridică de pe bancă, în sfârşit. Îşi pune un braţ în jurul meu şi, de data asta, nu mai sar la atingerea lui de parcă aş fi curentată. Mă sprijin de corpul lui.

— Să-l priveşti în ochi şi să ce? Ce speri să găseşti? Mi se pare că îţi cauţi un motiv ca să trăieşti.

Gâtul mi se îngustează. Multe cuvinte se aliniază gata să fie rostite, dar limaxul negru le înghite cu poftă unul câte unul.

— Nu-i vorba de asta, reuşesc să spun, adunându-mi toate puterile.

— Atunci, ce e?

— Pur şi simplu, am nevoie să-l văd, Roman. Nu pot explica. Dar cred că, dacă l-aş vedea, aş avea curaj să sar de pe stânca aia. Nimic nu m-ar mai trage înapoi.

Îşi ridică ochii spre cer.

— Şi acum te opreşte ceva? Te trage înapoi?

Nu am idee cum să-i explic că e ca şi cum energia mea potenţială nu se poate transforma în energie cinetică şi apoi în nimic până ce nu am simţit cu adevărat toată

greutatea energiei mele potenţiale. Şi, începând de acum câteva minute, sunt convinsă că singura cheie pentru a simţi greutatea energiei mele potenţiale este să-l întâlnesc pe omul care a contribuit la crearea ei.

Mi se pare că la începutul vieţii tale aproape orice este posibil. Ţi se dă un set de posibilităţi, potenţialul tău, şi, pe măsură ce creşti, el tot scade şi scade, până ce ajungi să fii strivit de vid şi de absenţa posibilităţilor. Cred că eu sunt pur şi simplu strivită mai devreme decât alţii. Aşa că îmi doresc să-l întâlnesc pe bărbatul care mi-a determinat potenţialul şi apoi l-a distrus, strivindu-l.

Vreau să-l întâlnesc pe omul cu care sunt atât de speriată să nu semăn. Fiinţa care îmi este frică să nu devin. Omul ale cărui gene m-au făcut să-mi fie teamă de mine, de reflexia mea.

Roman nu mă face să zic nimic din toate astea, însă. Îşi coboară bărbia şi mă priveşte din nou.

— Putem merge să-l vezi pe tatăl tău. Când m-am băgat în asta, ştiam că vom fi o echipă. Dacă asta e ceea ce ai nevoie, o să te ajut.

O parte din mine mă îndeamnă să-mi arunc mâinile în jurul gâtului său, să-l trag spre mine şi să-mi îngrop faţa la pieptul lui, să-i mulţumesc, dar ştiu sigur că nu asta e chestia pe care o aşteaptă. Şi altă parte din mine e îngrozită că Roman vine cu mine. Nu e ca şi cum m-aş gândi că la închisoare se va anunţa în difuzor care este crima tatălui meu, dar pe măsură ce ne vom apropia de întâlnirea asta, cu atât vor creşte şansele ca Roman să afle ce a făcut el şi pentru ce este acolo. Mi-aş dori ca cineva să îi dea inimii mele un detector de minciuni. Continuă să mintă, să se sucească, să se răzgândească. Nu mă pot hotărî ce înseamnă mai mult pentru mine – Roman să fie acolo pentru mine, când îmi voi întâlni tatăl, sau Roman să nu descopere adevărul legat de istoria familiei mele.

În timp ce-l privesc uitându-se la mine, cu ochii lui verzi larg deschişi, un tremur îmi scutură corpul. Poate că sunt proastă, naivă, dar încep să cred că Roman ar putea

înţelege. Că nu m-ar trage la răspundere pentru ce a făcut tatăl meu. Poate că trebuie să-i dau o şansă să dovedească că într-adevăr e diferit de toţi ceilalţi.

Îi privesc cu atenţie chipul, căutând vreun semn că ştie deja. Numele meu nu apare menţionat în articolele de pe net despre tatăl meu (credeţi-mă, am verificat de o mie de ori), dar sunt convinsă că o căutare rapidă pe Google i-ar da un indiciu. Nu sunt prea mulţi turci în Langston, nici măcar în Kentucky. Dar, în timp ce îi inspectez ochii adânci, buzele arcuite, obrajii uşor înroşiţi de soare, nu găsesc niciun indiciu că ar şti. Tot ceea ce văd este o persoană căreia pare să-i pese şi care mă face să mă simt ciudat, apăsată de bănuiala că ar putea în orice moment să descopere adevărul despre tatăl meu şi crima pe care a făcut-o.

Poate că ar fi mai bine dacă i-aş spune eu totul, dacă ar afla de la mine, în loc să audă de la altcineva. Cuvintele mi se opresc în gât şi sunt pe cale să-i spun totul, când îşi întinde mâna şi o apucă pe a mea. O strânge şi îmi masează degetele cu ale lui.

— Serios acum, chiar este în regulă, Aysel. Îmi pare rău că am zbierat mai devreme. O să mergem împreună să-l vedem pe tatăl tău, ok?

— Bine.

E singurul cuvânt pe care reuşesc să-l rostesc. Îmi apăs limba de cerul gurii şi îmi promit că îi voi spune adevărul. Poate nu azi, dar cât mai curând.

Îmi strânge din nou mâna.

— Deci, unde mai mergem acum?

— Vrei să vezi urşii polari? Le-aş putea face nişte poze în timp ce înoată.

— Sigur.

Îmi aruncă celebrul lui zâmbet în formă de semilună.

— Ar fi drăguţ să văd urşii polari pentru ultima oară. Erau mereu preferaţii lui Maddie.

Atunci îmi dau seama că poate FrozenRobot are şi el o listă cu lucruri pe care vrea să le facă înainte să moară,

doar că poate n-o ştie încă.

Insă vreau s-o aflu eu.

Ies mai devreme de la muncă şi conduc spre casă cât de repede pot. Planul meu e să ajung acasă înaintea tuturor, pentru cină, astfel încât să am câteva minute în care să scotocesc prin birou. Ştiu că mama păstrează un dosar cu chestii despre taică-miu şi vreau să găsesc numele închisorii unde e deţinut, ca să pot da un telefon şi să stabilesc o vizită.

Parchez în faţa casei şi alerg spre uşă. Deschid uşa larg de perete, intru şi alerg direct spre birou.

— Cine e? îl aud pe Mike strigând.

— Mike, sunt eu, urlu şi eu la el, ca să se liniştească şi să-şi vadă de treabă, să se întoarcă la jocul lui video care de obicei îi captează toată atenţia.

— Ce avem la cină?

Vocea lui e atât de puternică, încât practic cutremură toată casa. A moştenit coardele vocale ale lui Steve, clar.

— Habar n-am, Mike. Mama o să ajungă curând. Poţi s-o întrebi pe ea.

— Bine, Aysel. Nu tre’ să fii aşa nesuferită.

Aud uşa camerei lui trântindu-se şi casa devine din nou liniştită. Încerc să mi-l scot din minte şi mă concentrez la a cotrobăi prin lucrurile mamei. Nici măcar nu fusesem nesuferită. Mike aparent nu înţelege ce înseamnă a fi nesuferit.

Mă urc în picioare pe scaunul de la calculator, ca să ajung la sertarul unde mama şi Steve ţin dosarele. Scaunul se clatină sub picioarele mele. Mă întind spre dosarele şi plicurile de pe raftul de sus, aşezate într-o cutie de carton fără capac.

Trag de cutie şi chiar atunci îmi pierd complet echilibrul, iar cutia cade cu zgomot pe podea. Reuşesc să mă las pe vine şi să mă prind de marginile scaunului, ca să nu mă răstorn şi eu. Mă întorc şi văd toate hârtiile împrăştiate pe covor.

— Aysel?

Abia atunci o văd pe mama stând în faţa mea.

La dracu’.

Sar de pe scaun şi încep să îndes hârtiile la loc în cutie.

— Îmi pare rău, îi zic.

Îşi îngustează ochii şi se uită la mine, apoi la harababură, apoi iarăşi la mine. Aproape de ea, îmi dau seama că pare mai scundă decât mine. Chiar cred că sunt mai înaltă cu câţiva centimetri, iar oasele ei par atât de micuţe şi fragile. Bănuiesc că am moştenit mai degrabă genele lui taică-miu şi că semăn cu el mai mult decât mi-am dat seama. Ce norocoasă. Faţa maică-mii e încreţită şi încruntată, de parcă ar fi o foaie de varză, şi mă întreb dacă şi ea se gândeşte la acelaşi lucru la care mă gândesc eu: tata.

— Ce căutai?

Vine lângă mine şi se lasă pe podea, în genunchi. Îmi pune o mână pe braţ, dar mă trag brusc la o parte.

Se încruntă şi mai mult.

— Aysel, ce se întâmplă cu tine?

Dau din cap şi continui să pun hârtiile la loc în cutie.

— Căutam carnetele mele vechi de note. Încerc să pun nişte chestii cap la cap pentru dosarul de admitere la facultate, o mint.

Mă apucă din nou de mână, dar de data asta nu mi-o mai smulg. Mâinile ei micuţe şi osoase sunt reci, dar strângerea lor este fermă.

— Draga mea, cred că profesorii te pot ajuta cu asta. Nu e nevoie să le copiezi tu pe toate.

Mă ridic, ţinând cutia în braţe.

— A, ştiu. Voiam doar să văd dacă am luat A sau B la biologie într-a noua.

Pare derutată, aşa că încerc s-o aburesc în continuare.

— Pentru că, ştii, toate notele astea stabilesc unde mă voi înscrie. Vreau doar să mă asigur că erau destul de

bune.

Îşi strânge buzele şi mă priveşte chiorâş, ca şi cum ar fi clar că nu mă crede, dar nu ştie cum să mă acuze direct că o mint cu neruşinare. Se ridică şi ea de jos şi dă să-mi ia cutia din mâini. Cutia se plimbă între noi două şi un dosar alunecă din ea.

— Aysel, spune ea.

Vocea îi e rece şi aspră, mă trimite cu gândul la vântul dintr-o noapte de ianuarie.

Îi împing cutia în braţe şi iau dosarul de pe jos. Un plic este ieşit pe jumătate din el – citesc adresa expeditorului: închisoarea McCreary.

Bingo. Deci acolo e tata.

Împing plicul la loc în dosar şi mă apropii de mama. Strecor dosarul de unde a ieşit. Locul plin cu chestii despre care nu se vorbeşte la noi în casă.

Apuc din nou cutia în braţe, încerc să o uşurez pe maică-mea de greutatea ei.

— Dă-mi-o să o pun de unde am luat-o.

O privesc direct în ochi, dar ea îmi evită privirea.

Mâinile îi devin moi, pe urmă, şi mă lasă să apuc obiectul.

— Ai grijă. Să nu cazi şi să-ţi spargi capul.

Vocea îi tremură când îmi dă instrucţiunile astea şi am o vagă bănuială că nu ar fi chiar cu totul dezamăgită dacă aş cădea şi mi-aş rupe gâtul.

Doar aşteaptă până pe 7 aprilie, mamă. O să se întâmple atunci.

MIERCURI, 27 MARTIE
10 zile rămase

Azi, la muncă, facem un maraton de apeluri, toate în cinstea iubitului oraş Langston. În fiecare an, la finalul lui martie, Langston organizează un carnaval în curtea unei

şcoli pentru a strânge bani, care vor fi donaţi şcolilor şi liceelor. (Cei mai mulţi se vor duce la bursele de baschet, deşi autorităţile susţin că sunt investiţi şi în departamentele de matematică şi fizică. Bănuiesc că a calcula scorul la baschet se pune tot ca fiind matematică. Corect.) Aduc câteva chestii din parcurile de distracţii, gen câteva ceşti uriaşe de ceai în care te poţi roti, şi o roată amărâtă, mai aranjează un chioşc cu vată de zahăr care ţi se lipeşte peste tot, pe degete, în păr şi pe haine, plus o tarabă cu sucuri, apoi echipa de majorete prezintă câteva dansuri clişeice în care fetele îşi expun noile costume. Moşnegii ciudaţi şi perverşi din Langston adoră mai ales partea asta de la Carnavalul de Primăvară.

Apuc receptorul şi formez noul număr de pe lista mea. John Gordon, care locuieşte pe Strada Dâmbului, numărul 415. Poate că John intră deja în categoria care va fi prezentă la carnaval, aşa că nici nu mai avea nevoie să i se reamintească de el. Sună de două ori, apoi răspunde. Mda, n-am avut noroc să nu fie acasă.

— Da, bună ziua, zice el, cu un accent clasic de Kentucky.

— Bună ziua, domnule Gordon. Numele meu este Aysel, şi vă sun din partea firmei TIV, din partea oraşului Langston.

— Da? zice.

Pare un pic nerăbdător, însă e mai puţin bădăran decât clientul obişnuit. Asta dacă îi poţi numi clienţi pe oamenii pe care îi agresăm cu telefoane nedorite de trei ori pe săptămână, în medie.

— După cum poate ştiţi, oraşul nostru organizează Carnavalul Primăverii, ediţia din acest an.

Îi livrez apoi discursul despre cum banii strânşi la acest carnaval vor fi donaţi şcolilor din Langston, îi povestesc despre spectacolul pe care-l vor oferi majoretele cu această ocazie, despre cât de amuzantă (şi sigură) este roata în care te poţi învârti acolo. Închei cu o replică pe care ne-am notat-o cu toţii, ca s-o folosim la finalul

convorbirilor:

— Este o petrecere minunată pentru oamenii de toate vârstele. Un eveniment la care să veniţi cu întreaga familie.

Evident, nu menţionez că majoretele vor purta bikini cu animal print şi vor dansa mai mult dezbrăcate afară, deşi temperatura va fi în jur de io grade.

La capătul celălalt al telefonului e linişte.

— Domnule Gordon?

— Da, ştiu Carnavalul Primăverii. Contaţi pe mine că vin, spune el.

— Vă mulţumesc, domnule Gordon.

Singurul lucru bun care se poate spune despre oamenii din Langston este că au tendinţa de a-şi susţine oraşul când e vorba de astfel de activităţi.

Azi, la muncă, sunt mai harnică decât de obicei. Vreau să-i sun pe toţi cei de pe lista mea. Pe bune, chiar vreau să mă ţin de treabă. Am observat de curând că dacă într-adevăr muncesc atunci când sunt la muncă, timpul trece mult mai uşor. După ce am sunat şase clienţi unul după altul, fără să fac nicio pauză, mă uit la Laura. Are cute pe frunte şi clipeşte des.

— Ce-i? o întreb şi mă întind să-l sun pe următorul de pe listă.

— Te poţi ciudat astăzi. E aproape ca şi cum ai fi fericită, zice, apoi se ridică şi merge la automatul de cafea.

Fericită? Mă gândesc că e trist că am ajuns să considerăm un ciudat pe cineva care chiar munceşte când e la job. În fine. Se pare că n-o pot scoate la capăt cu Laura. Sunt ciudată când muncesc, şi la fel de ciudată când frec menta pe diferite site-uri.

Cu două minute înainte să mi se termine programul, intru pe net. Nu am mai pierdut deloc vremea azi, aşa că am senzaţia că merit câteva minute doar pentru mine. Caut pe internet numărul de telefon al închisorii McCreary. Îmi ia un minut sau două, dar într-un final îl găsesc. Îl notez pe carneţelul de birou şi apoi rup foaia, o împăturesc

şi o bag în buzunar.

Mă ridic de pe scaun şi îmi pun rucsacul în spate. Pe drumul spre ieşire, îi fac cu mâna domnului Palmer. Mă priveşte de parcă tocmai s-ar pregăti să aibă un atac de cord.

— La revedere, Aysel, zice, cu voce de abia auzită.

Ştiu că par că aş fi într-o dispoziţie mai bună, dar nu sunt sigură dacă într-adevăr aşa stau lucrurile sau dacă nu este o festă pe care mi-o joacă mintea. Ca şi cum, ştiind că totul se va sfârşi curând, nu mă mai îngrijorez din aşa multe motive. Sunt mai nepăsătoare; am totul plănuit deja. Ştiu exact cum vreau să îmi petrec ultimele zile, iar siguranţa asta mă linişteşte.

Obişnuiam să fiu pur şi simplu devastată gândindu-mă la lungimea interminabilă a zilelor, la timpul care părea să se dilate la infinit, neiertător şi mereu neschimbat. Viaţa era atât de lipsită de scop şi atât de crudă. Şi, aşa cum spunea John Berryman, atât de plictisitoare. Dar, acum, ştiu exact cât timp mi-a mai rămas şi sunt pregătită să-i fac faţă. Mă întreb dacă aşa se simt şi alergătorii de la maraton, odată ce au intrat pe ultimii metri; ştiu că pot duce cursa la final, aşa că nu are rost să obosească sau să leşine tocmai acum.

Îmi arunc rucsacul pe locul de lângă mine şi mă urc la volan. Desfac buzunarul rucsacului şi îmi scot mobilul. Scot bucata de hârtie împăturită din buzunar. Inspir adânc, apoi formez numărul.

Sun oameni necunoscuţi toată ziua la muncă, aşa că n-ar trebui să am emoţii acum, dar îmi simt cu toate astea inima bătând nebuneşte, aşa că dau drumul radioului, încet, pe un post de muzică clasică. *Misa în B minor* a lui Bach curge din difuzoare şi, ascultând muzica, am senzaţia că cineva mi-a înfăşurat o pătură călduroasă şi moale pe umeri. Dau volumul încet, ca să nu se audă în telefon în caz că o persoană de la închisoarea McCreary decide într-un final să răspundă.

Dau din picioare neliniştită, apoi hotărăsc că e mai

bine să las scaunul cât mai pe spate, să stau întinsă. Intonez muzica de la radio, bătând cu degetele în tapiseria sfâşiată a scaunului, când sunt luată prin surprindere de o voce puternică care se aude în telefon.

— Aici Tom. Cu ce vă pot ajuta?

Mă ridic în fund.

— Sunteţi închisoarea McCreary?

— Da, zice el, scoţând un suspin de exasperare.

Răbdarea nu pare să fie punctul forte al lui Tom. Ţi-ai imagina ca o persoană care îşi petrece zilele uitându-se la condamnaţi cum îşi pierd timpul acolo ar deveni mai răbdător, dar cred că se întâmplă exact invers.

— Vă sun pentru că aş dori nişte informaţii despre cum aş putea să-mi vizitez tatăl.

— Ahă? zice Tom.

— Tatăl meu. Este un…

Îmi caut cuvintele.

— Este un deţinut acolo.

— Ah, zice Tom.

Se pare că este un om care preferă să folosească câte o silabă pe rând.

— Lasă-mă să te transfer la colegii de la Vizite.

Înainte să mai pot spune ceva, Tom dispare, şi revine muzica aia care te avertizează că vei avea puţin de aşteptat. Dau sonorul mai tare la radioul meu din maşină şi aştept.

Nu după mult timp, o voce mă întâmpină.

— Aici Bob, bună ziua.

Aparent, angajaţii închisorii ăsteia nu dau doar răspunsuri dintr-o silabă, dar au chiar şi nume tot dintr-o silabă.

— Salut, Bob, îi zic, încercând să par amabilă pentru ca el să mă ajute. Am sunat ca să aflu mai multe despre cum aş putea să-l vizitez pe tatăl meu.

— Tatăl tău este închis aici?

— Da, zic, încercând să pară că nu e mare lucru, ca şi

cum l-am mai vizitat sau ca şi cum m-aş pricepe la închisori şi la programul lor de vizite pentru deţinuţi.

— Eşti pe listă?

— Ce?

— Pe lista lui de vizitatori. Dacă eşti fiica lui, ar trebui să fii pe listă.

Înghit cu greu.

— Nu ştiu dacă sunt pe listă.

— Păi, dacă nu eşti pe listă, nu prea am cum să te ajut. Dar bănuiala mea e că eşti pe listă. Când oamenii sunt încarceraţi, obişnuiesc să-şi pună membrii familiei pe listă, din oficiu, în caz că oricare dintre aceştia ar vrea să-i viziteze la un moment dat.

— Ok, zic. Deci, pur şi simplu vin acolo?

Scoate un zgomot care sună a ceva între un râs şi un forăit pe nas.

— Păi, da. Să vii în timpul orelor de vizite. Aici e pe principiul cine ajunge primul, ăla intră primul. Dacă toate cabinele sunt pline când ajungi, trebuie să te treci pe lista de aşteptare. Acolo e mai complicat, n-ai nicio garanţie.

Atât de multe liste.

— Când sunt orele de vizite?

— Fato, zice Bob şi practic îl aud scuturând din cap. Toate informaţiile astea sunt pe site-ul nostru. Dar, fiindcă îmi place de tine, o să-ţi spun.

Iată că amabilitatea mea a dat în sfârşit roade.

— Mulţumesc mult, Bob.

— Deci, de marţi până sâmbătă avem program de vizite. Dimineaţa este între 10 şi 12. După-amiaza e între 12 jumate şi 5. Vrei să-ţi dau un sfat?

— Da, m-aş bucura să-mi dai un sfat, Bob.

— Încearcă să ajungi cât de devreme poţi. O să ai mai multe şanse aşa. Se face îmbulzeală spre sfârşitul zilei.

— Mulţumesc mult, apreciez. Ne vedem sâmbătă.

— Da, bine, zice Bob şi închide.

Îmi ridic la loc scaunul, ca să pot sta în fund, dar nu

plec din faţă de la TIV deocamdată. Capul mi se învârte, plin de prea multe gânduri. Înainte, eram norocoasă dacă aveam măcar cinci idei care nu erau „Tot ce-mi doresc e să mor”, şi acum de abia pot strecura gândurile despre moarte printre toate celelalte. Poate că aşa e pentru toată lumea la sfârşitul vieţii. Ai atât de multe la care să te gândeşti în afară de moarte, astfel încât moartea devine într-un fel irelevantă. Deşi, când stai pe bune să te gândeşti, moartea chiar e superstarul spectacolului.

Apuc mobilul din nou şi-l sun pe FrozenRobot. Ştiu că e o prostie, dar nu mă pot abţine. Vreau să-mi împărtăşesc gândurile cu cineva, iar el e singura persoană cu care pot vorbi. Bănuiesc că de asta îşi iau oamenii parteneri de sinucidere. Sunt multifuncţionali.

— Salut, zice Roman.

— Bună, ce faci?

Nu-mi răspunde.

— Pierzi vremea prin camera ta? încerc eu.

— Ce altceva aş putea să fac?

— Nu ştiu. Să joci baschet, îi zic.

Mi-l imaginez uitându-se fix la mine. Întins pe salteaua lui de bumbac, cu ochii verzi-aurii îngustându-i-se tot mai mult. Mi-l imaginez pe Căpitanul Nemo atrăgându-i atenţia să se calmeze, chestie care îl face şi mai nervos.

Încep să râd, aşa că Roman îmi zice:

— Te rog, termină.

— Ok, promit că nu mai fac, îi zic.

— Tot spui asta, dar nu te opreşti. Devine deja foarte enervant.

Îmi afund degetele în tapiseria sfâşiată a scaunului. Nu vreau să-l enervez pe FrozenRobot. Nu ar trebui să-mi pese prea tare ce crede despre mine. Dar o mică parte din mine îmi spune că asta contează, cum mă vede el. Îmi lovesc uşor stomacul ca să-mi exprim dezamăgirea faţă de lipsa de apetit a limaxului negru care pare că a adormit acolo, la datorie.

— Trebuie să te ridici la nivelul reputaţiei tale, ce dracu’, zic.

— Ce? zbiară Roman în telefon.

— Scuze, nu vorbeam cu tine.

— Da’ cu cine naiba vorbeai?

— Cu nimeni, mint eu. Lasă asta, pot veni să te iau de acasă?

— Ăăă, de ce?

Trag adânc aer în piept şi mă gândesc la un mod inteligent de a spune asta. Nu-mi vine nimic în minte, aşa că o spun pur şi simplu:

— Mă gândeam să mergem la Carnavalul Primăverii din Langston.

— Ai înnebunit?

— Ăsta e un da? îl aţâţ eu, apoi îmi revizuiesc tonul. Adică, tu eşti cel care a zis că îţi va fi mai uşor să ieşi pe 7 aprilie cu mine dacă maică-ta chiar ar crede că suntem prieteni buni.

— Asta aşa e, dar nu pricep de ce vrei să mergi la carnaval.

— Ajung în cinşpe minute, îi zic, apoi închid.

MIERCURI, 27 MARTIE
Mai târziu
10 zile rămase

Îi dau un mesaj când sunt în faţa casei lui şi câteva secunde mai târziu FrozenRobot se îndreaptă spre maşina mea. Gluga hanoracului albastru pe care-l poartă îi este trasă peste cap şi merge cu umerii aduşi în faţă, ca şi cum ar încerca să se fofileze pe lângă un duşman invizibil.

Odată intrat în maşină, când dau puţin cu spatele ca să ieşim de pe aleea lui de acces în stradă, mă întreabă:

— Deci, de ce mergem la carnaval?

— Am crezut că-ţi fac o favoare. Maică-ta va fi foarte

bucuroasă dacă vede că faci chestii de adolescenţi normali.

Îşi lasă capul pe spate şi îl loveşte uşor de speteaza scaunului.

— Da, ai zis asta şi la telefon. Dar te întreb de ce vrei TU să mergi la carnaval.

Îi arunc o privire. Maxilarul îi este încleştat şi ochii îi sunt îndreptaţi spre podea. Nu pare că are chef de discuţii prosteşti.

— Ok, bine. O să fiu sinceră, atunci. Am sunat la închisoarea McCreary.

Fac o pauză.

— Acolo e închis taică-miu, apropo. Acolo îşi ispăşeşte sentinţa. Oricum, voiam să-ţi spun ce am aflat despre posibilitatea de a-l vizita.

Îşi ridică bărbia şi priveşte drept în faţă, la ştergătoarele de parbriz. Nu pare să aibă vreo reacţie vizavi de mărturisirea mea cum că taică-miu este închis într-o închisoare federală. E ca şi cum i-aş fi spus că taică-miu face clătite la un restaurant de prin zonă.

— M-ai auzit? Tatăl meu este un deţinut la închisoarea McCreary.

Roman tot nu mă priveşte. Se uită mai departe la ştergătoare.

— Nu puteai să-mi spui asta la telefon şi atât?

Ridic din umeri, deşi ştiu că nu se uită la mine. E interesant cum facem anumite gesturi, deşi nimeni nu ne priveşte.

— M-am gândit că ar fi amuzant să mergem la carnaval.

— „Amuzant”?!

Scuipă cuvântul printre dinţi, la fel cum a scuipat şi „prieteni”, în prima zi când ne-am întâlnit. În sfârşit, se întoarce şi se uită la mine.

— Cine naiba eşti?

Iau o gură mare de aer şi apăs piciorul pe acceleraţie. Luăm viteză serioasă.

— Nu ştiu.

Şi este adevărat. Chiar nu ştiu. Ajunşi la carnaval, parchez maşina în noroiul de vizavi de Şcoala Generală Langston.

Mergem unul lângă altul până la intrare şi cumpăr bilete pentru amândoi. Măcar atât pot face, ţinând cont că l-am făcut să vină cu mine. Şi, aşa cum mi-a zis la zoo, nu poţi lua banii cu tine în mormânt.

Deasupra porţilor care dau în curtea mare, cineva a atârnat cinci bannere uriaşe, toate cu Brian Jackson. Strecor o privire spre Roman şi-l surprind studiind fotografiile. Gura îmi este uscată, dar mă forţez să-l întreb:

— Când aţi vorbit voi doi ultima oară?

Ridică din umeri.

— Acu' ceva vreme. Nu prea-l mai ştiu pe tipul ăsta.

Poate că sunt puţin paranoică, de fapt ştiu că sunt paranoică, şi nu doar puţin, dar am senzaţia că se ascunde ceva în spatele vocii lui Roman. Ca şi cum ar şti ceva ce nu vrea ca eu să-mi dau seama că ştie.

— Chiar erai la fel de rapid ca el?

Îmi amintesc ziua în care ne-am cunoscut, când amicii lui, Lance şi Travis, îi tot lăudau performanţele sportive.

Roman râde sarcastic.

— Nu. Bri a fost mereu mai rapid.

Îşi întoarce privirea de la banner la mine, cu un rânjet şmecheresc pe faţă.

— Dar puteam să-i iau mingea destul de uşor, când nu era atent.

Un val larg de uşurare îmi scaldă stomacul. Poate ceea ce detectasem în vocea lui Roman nu era o judecată despre tatăl meu. Poate că încă n-are nicio idee. Poate că era doar invidie, poate că îşi amintise cât de mult i s-a schimbat viaţa de când a murit Maddie. Sunt pregătită să pun mai multe întrebări, dar Roman îmi face semn în direcţia carnavalului.

— Deci, mergem sau nu?

Îi întind biletul luat pentru el.

— Da. Hai!

La carnaval este deja aglomeraţie. Copii mici trec în fugă pe lângă noi, alergându-se unii pe alţii, cu mâinile lipicioase de la vata de zahăr şi cu buzele albastru închis de la sucul de afine cu mult colorant. Inima mi se scufundă în stomac. Mi-e dor să mai am vârsta aia. Vârsta de dinainte să-mi dau seama cine e tatăl meu, ce a făcut şi ce simte mama când se gândeşte la mine.

Mi-e dor să merg la carnaval doar pentru că vreau s-o fac.

Roman îşi pune o mână pe spatele meu. Nu prea reuşesc să-l descifrez pe FrozenRobot până la capăt. Pentru cineva care e atât de rece, mi se pare tulburător de priceput în atingeri.

— Eşti ok?

— Doar nişte amintiri.

Pământul e moale sub picioarele mele şi tenişii mi se scufundă în noroi. Peste tot în jur miroase a popcorn şi mâncare prăjită, plus praf – o combinaţie apetisantă.

El încuviinţează şi îşi ia mâna de pe spatele meu.

— Lui Maddie îi plăcea tare mult carnavalul.

Nu am idee ce să spun, aşa că vin cu o sugestie penibilă:

— Vrei să ne dăm în roată?

— Sigur, de ce nu?

Ne aşezăm la coadă. Văd câţiva colegi de la mine din clasă. Mă întreb dacă au venit să vadă spectacolul pe care-l va oferi soră-mea, împreună cu majoretele. Probabil ar trebui să merg şi eu s-o văd. Deşi cred că prezenţa mea mai degrabă ar deranja decât ar ajuta. Mereu se întâmplă aşa.

O văd pe Stacy Jenkins arătându-mă cu degetul şi şoptindu-i ceva lui Nate Connors. El râde, cu râsul ăla al lui nesuferit, de cal. Uneori aud râsul ăla seara, înainte să

adorm. E acelaşi râs pe care l-am auzit după ce a aruncat în mine cu pungi pline de ketchup în clasa a şaptea şi acelaşi pe care l-am auzit după ce mi-a pus piedică în sala de mese în clasa a noua.

Roman se uită lung la mine.

— Cumva, ăia de colo râd de…

I-o tai repede.

— Nu e nimic nou.

Se întoarce şi le aruncă o privire războinică, care doar îi face pe Stacy şi Nate să râdă şi mai tare. Îmi pun braţele la piept şi încerc să las totul să se îndepărteze de mine. Intonez în minte *Recviemul* lui Mozart, mişcându-mă uşor în faţă şi în spate pe călcâie. Nu îmi doresc ca Roman să intre într-o discuţie cu colegii mei despre mine. Dacă vor începe să vorbească, cu siguranţă îşi va da seama cine este taică-miu. Nici nu mă pot gândi la un mod mai îngrozitor în care să afle chestia asta.

Ajungem în faţă şi un bărbat care mai are doar o parte de dinţi în gură ne face semn să ne urcăm în următoarea maşină. Sărim înăuntru şi începem uşor să ne ridicăm în aer.

— Chiar crezi că te va ajuta să-l întâlneşti pe tatăl tău? mă întreabă Roman.

Se uită la mine în loc să se uite în jos, pierzând tot farmecul datului în roată.

— Nu ştiu dacă va ajuta. Dar am nevoie să ştiu câteva lucruri.

Mă uit la standurile cu sucuri şi la cabinele cu jocuri, care devin din ce în ce mai mici. Mă întreb dacă la fel e şi când mori. Totul în mintea ta devine din ce în ce mai mic, până ce dispare.

— Ce fel de lucruri? insistă Roman. Ai spus că întâlnirea cu el n-o să te facă să te răzgândeşti în legătură cu… ştii tu.

Şi-a pus mâinile în poală. Mă gândesc să-i spun că ar trebui să se simtă împăcat cu decizia lui, în aşa fel încât să poată folosi cuvântul „moarte”, dar o las baltă. Ultimul

lucru pe care mi-l doresc e să pornesc o altă ceartă cu el.

— Uite, îi spun, şi abia după ce îmi iese cuvântul îmi dau seama că tonul îmi este mai ridicat decât aş fi vrut. Taică-miu a fost o persoană oribilă, înţelegi? A făcut o chestie îngrozitoare, teribilă. Vreau doar să aflu de ce a făcut-o.

Inspir adânc, apoi şoptesc:

— Am nevoie să ştiu de ce a făcut-o.

— Dar de ce? Dacă oricum nu-ţi va schimba hotărârea, de ce ai nevoie să ştii?

Vocea îi este blândă şi calmă. Nu are în ea niciun fel de presiune. Nicio judecată.

Sunt copleşită de tentaţia de a-l îmbrăţişa pe FrozenRobot. Ador faptul că întrebarea lui nu a fost ce a făcut tatăl meu. Nu e interesat de detaliile picante. Mă uit la umerii lui laţi şi-mi imaginez cum ar fi să-mi apăs faţa la pieptul lui. Nu îmi pot da voie să mă gândesc la asta, aşa că îmi îndrept ochii spre pământ. Observ standul cu covrigi calzi, cu multe arome. Mama îmi lua mie unul cu scorţişoară, iar Georgiei unul cu brânză şi ceapă. Toate trei ne plimbam dintr-un capăt în altul al festivalului, cu covrigii în mână, strălucind de bucurie.

— Hei, trezirea, zice Roman.

Îmi atinge umărul şi îşi flutură degetele în faţa mea.

— Scuze, cred că mă luase valul, îmi place să mă uit în jos la obiecte, să le văd cum devin tot mai mici.

— Da, e mişto.

Dar, totuşi, se uită mai degrabă la mine, şi nu în jur. Se pare că lui FrozenRobot nu-i place aşa mult în roată.

— Însă nu mi-ai răspuns la întrebare, zice.

De data asta, tonul vocii îi este mai grăbit, ca şi cum ar fi un miner care se pregăteşte să intre într-un tunel nou, necunoscut. E nerăbdător să ajungă, dar speriat de ceea ce ar putea găsi acolo.

Îmi sprijin umărul de peretele metalic rece al maşinuţei cu care ne dăm în roată.

— Am nevoie să ştiu dacă sunt şi eu ca el. Dacă a făcut ceea ce a făcut pentru că era mereu trist, aşa cum sunt eu, sau dacă a făcut-o pentru că era un om rău.

— Vreau să pricep, Aysel, chiar vreau. Însă pe bune că nu pot. Dacă vei sări cu mine pe 7 aprilie, ce mai contează de ce a făcut tatăl tău ce a făcut?

Ai crede şi tu că are rost, dacă ai şti ce a făcut, mă gândesc şi îmi scrâşnesc dinţii. Îmi muşc degetul mare.

— Bănuiesc că vreau pur şi simplu să-l întâlnesc pe tipul care mi-a distrus viaţa.

Nu am idee cum aş putea să-l fac pe Roman să înţeleagă că am nevoie să ştiu dacă şi tata avea limaxul negru în interior. Dacă limaxul negru în cele din urmă îi îndeamnă pe oameni să facă chestii oribile, dacă eu sunt cu adevărat o bombă cu ceas. Nu ştiu cum să-i explic asta, fără să-l fac să se teamă de mine.

Nu aş putea suporta gândul că Roman m-ar putea privi şi el cu la fel de multă ură cu cât mă privesc toţi ceilalţi.

Maşina noastră se opreşte când ajunge jos, şi sărim uşor din ea. Roman îşi pune braţul pe după umerii mei şi mă trage mai aproape de el:

— E în regulă, atâta timp cât nu devii un fulguleţ.

— Ţi-am spus, n-o să fac asta.

— Asta e Aysel pe care o ştiu!

Mă împinge spre mini-terenul de baschet, îi dă femeii de acolo câteva bancnote mototolite şi primeşte în schimbul lor o minge. Nu o recunosc pe femeie, dar probabil e mama unuia dintre colegii mei. Mă priveşte ca şi cum ar şti prea bine cine sunt, dar nu spune nimic.

Roman ţine mingea în mâini şi priveşte atent coşul. În minte, îmi scriu ecuaţia pe care am învăţat-o la fizică, încercând să calculez energia potenţială a mingii. Îl văd dintr-o dată că lasă mingea jos şi se uită la mine.

— Faci din nou chestia aia, nu?

— Ce anume?

Îmi încrucişez mâinile pe piept. Femeia de la ghişeu mă priveşte atentă, cu sprâncenele ridicate. Sunt convinsă că e una din mamele care au ca singură pasiune pe lume să asiste la dramele adolescenţilor. Una care are orgasm când doi îndrăgostiţi se ceartă. Minunat.

— Chestia aia de tocilară. Mereu te gândeşti la fizică, zice el.

Obrajii îmi ard.

— Cum ţi-ai dat seama?

Faţa i se luminează de zâmbetul lui specific, pe care i l-am învăţat deja atât de bine, ăla în formă de semilună.

— Ai făcut aceeaşi faţă pe care ai avut-o când ai fotografiat animalele la zoo. Ca şi cum te gândeşti adânc la ceva.

Se întoarce din nou spre coş şi aruncă mingea. Woosh. Trece prin plasă fără niciun efort. FrozenRobot încă le mai are cu baschetul.

Femeia de la ghişeu ridică un deget scheletic ca să ne arate că a marcat un punct. Mulţumim mult. Putem şi noi să numărăm până la unu. Suntem obsedaţi de sinucidere, nu retardaţi. Dau din cap spre ea, să-i arăt că am înţeles.

Roman bate mingea, de parcă nu ar vrea să se despartă aşa repede de ea.

— Îmi place, totuşi. Privirea aia de om care se gândeşte adânc. E dulce.

Nu mă pot abţine să nu râd. Cred că nimeni, de-a lungul istoriei, de-a lungul vieţii mele, nu s-a referit la mine ca fiind dulce. Nici măcar atunci când eram mică. Mereu se spunea despre mine că sunt „unică” – un eufemism pentru „nu arată ca restul oamenilor din Langston”, sau „drăgălaşă” – eufemism pentru „tăcută şi retrasă”. Niciodată „dulce”.

— Ce e? mă întreabă.

Aruncă din nou la coş. Mingea ţopăie pe margine, dar într-un final tot cade prin plasă. Ridic două degete spre femeie şi ea îmi zâmbeşte forţat.

— Da, se aude vocea ei înfundată de la ghişeu, cu un puternic accent sudist. A marcat două şi mai are două încercări.

Roman studiază animalele de pluş care se pot câştiga ca premiu. Sunt mulţi panda roz şi tigri în culori fosforescente, portocalii şi verzi. Văd chiar şi vreo două balene albastre.

— Ce pot câştiga? întreabă el.

Femeia se bâţâie pe scaun şi îşi îndreaptă spatele. Îmi dau seama că se bucură mult că este băgată în seamă. N-o poţi învinui pentru asta. Îşi face datoria de gazdă şi îşi întinde mâinile de-o parte şi de alta, cuprinzând elefanţii, urşii panda şi tigrii de pluş.

— Dacă marchezi toate cele patru puncte, poţi alege orice doreşti.

— Chiar şi leul ăla uriaş? întreabă Roman, lăsându-şi capul pe spate ca să se poată uita mai bine la leul aşezat sus de tot.

Coama lui pare genul de material care face să te mănânce pielea, dacă ţi-l apropii de faţă, dar arată impresionant, în orice caz.

— Chiar şi leul. Momentan, cu două puncte înscrise, poţi lua orice animal de aici, ne arată ea rândul chiar de sub tigri. Dacă faci trei, îţi poţi alege şi din secţiunea asta. Iar la patru puncte poţi lua acasă orice animal.

Femeia îmi zâmbeşte mie.

— Chiar şi leul. Pe ăla îl vrei? mă întreabă.

Sunt luată prin surprindere.

— Eu?

— Mda. Pentru tine vrea să câştige premiul, drăguţă, nu-i aşa?

Scoate un cloncănit, de parcă ar fi o găină. N-am înţeles niciodată de ce femeile din Langston adoră să scoată zgomotul ăla. Bănuiesc că e vorba de afinitatea pe care o simt cu populaţia avicolă de prin cuibare.

— Nu cred, îi răspund şi îmi strecor mâinile în

buzunare.

Îmi trec greutatea de pe un picior pe altul. Roman se preface că nu i-a auzit comentariul. Se pregăteşte să arunce din nou. În timp ce-l studiez cu atenţie pe Roman – faţa lui concentrată, ochii verzi mari şi nerăbdători, muşchii braţelor tensionaţi – mă întreb dacă şi el vede ceva asemănător atunci când se uită la mine, iar eu mă gândesc la fizică.

Sigur, încă mai are ceva dintr-un puşti deprimat, mai aduce un pic a FrozenRobot. Dar mai e şi altceva acolo, cam ca umbrele care se strecoară uneori pe neaşteptate într-o fotografie. O parte din mine vrea să apuce acel ceva şi să tragă de el, să-l scoată în prim-plan.

Dintr-o dată, îmi dau seama exact despre ce e vorba. Este bucuria. FrozenRobot adoră baschetul. Adoră să joace. Oricât de tare se luptă să-şi alunge acea bucurie, ea e tot acolo. Mă întreb dacă şi bucuria are energie potenţială. Sau dacă există energie potenţială care dă naştere bucuriei, ca un ser al fericirii care se găseşte în stomacul oamenilor şi se ridică uşor la suprafaţă, creând senzaţia pe care o identificăm de obicei drept bucurie.

Dacă aşa stau lucrurile, mie limaxul negru îmi înghite tot acest ser. La naiba cu asta… aproape tot serul. Să-l urmăresc pe FrozenRobot jucând baschet aproape că m-a făcut şi pe mine să zâmbesc. Cuvântul cheie: aproape.

Înscrie şi a treia oară, şi a patra oară. De abia am putut fi atentă la aruncările la coş. Îmi place mai mult procesul prin care se pregăteşte pentru ele, nu aruncările propriu-zise. Momentul înscrierii în sine oricum trece prea repede, e aproape imposibil de prins.

— Deci, ce să fie? întreabă femeia.

Observ acum că are rujul de culoarea murelor întins şi pe dinţii din faţă.

— Orice doreşte domnişoara, spune Roman cu un aer glumeţ, iar eu sunt prinsă pe picior greşit.

Femeia cu rujul întins pe dinţi se întoarce spre mine:

— Deci, rămâne leul?

Toate cuvintele pe care le-aş fi putut spune mi-au rămas în gât. FrozenRobot n-ar trebui să câştige pentru mine animale de pluş la carnaval. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am şi mai multe chestii de lăsat în urma mea. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă simt şi mai confuză. Dau din cap spre femeie:

— Nu vreau nimic.

Femeia se încruntă şi faţa îi devine întunecată, iar Roman îşi loveşte în glumă umărul de al meu.

— Hai, Aysel. Trebuie să alegi una din ele. Am câştigat.

— Ştiu, scuip eu cuvintele. Am doar o altă rugăminte.

Femeia se uită şi mai urât la mine.

— Niciun animal de pluş nu e destul de bun pentru tine, prinţeso?

Dau din cap din nou, mai repede, de data asta:

— Nu, nu. Sunt super. Doar că aş vrea să i-l daţi pe al meu cuiva care are nevoie de el.

Femeia mă priveşte complet derutată, cu ochii holbaţi la mine, de parcă ar fi o broască.

Îmi dau toată silinţa să-i explic ceea ce vreau:

— De exemplu, dacă un alt copil vine să arunce la coş, dar nu nimereşte deloc, îi puteţi da premiul, oricum?

O privesc cu o faţă rugătoare, iar ea îşi pune mâinile în şold.

— Dar de unde să ştiu cărui copil să i-l dau?

Ridic din umeri.

— Daţi-i acelui copil care pare că are mai multă nevoie de el.

Îşi încreţeşte nasul, gândindu-se la cerinţa mea ciudată, apoi zâmbeşte.

— Bine, drăguţă. Cum vrei tu. O să faci un copil foarte fericit.

— Leul cel uriaş va face pe cineva foarte fericit, îmi spun, şi apoi îmi şoptesc mie însămi: sau, cel puţin, aşa sper.

Ne îndepărtăm de mini-terenul de baschet, iar Roman îmi întinde mâna. O apuc, şi el îşi împleteşte degetele cu ale mele. Nu spun nimic. Ştiu că nu e ceea ce pare. E un alt fel de a ne ţine de mână. Cel mai probabil e felul în care ne vom ţine de mână pe 7 aprilie.

Dar, deşi ştiu bine toate astea, o căldură plăcută mi se întinde de-a lungul pielii. Sper ca şi el să-şi dea seama. Poate va crede că aşa am eu, în mod normal, palmele transpirate.

— Ce tare a fost asta, zice el, legănându-ne mâinile în sus şi-n jos.

Îl las să-mi legene mâna înlănţuită de a lui, ca şi cum am fi o singură entitate.

— Şcoala a fost de căcat pentru tine, aşa e? Toţi s-au purtat aiurea?

— Crezi? zic şi îmi încreţesc nasul. Nu, serios, nu mai e chiar aşa rău acuma. Mai mult chestii neînsemnate. Şoapte răuvoitoare şi glume retardate. În generală a fost mai nasol. Îmi scriau chestii oribile pe dulap, gen „Feriţi-vă de odrasla criminalului” sau „Mergi în iad, monstrule”.

Mărturisirea îmi iese din gură înainte să-mi dau seama ce fac. Mă holbez la moaca lui Roman, aşteptând reacţia lui la aflarea veştii că taică-miu este un criminal.

În lumina de afară, ochii îi sunt de un verde gălbui, ca iarba când este în lumina soarelui de vară. Nu pare nici speriat, nici supărat, şi nu-mi dă drumul la mână. Mă întreb dacă ar simţi cu totul altceva pentru mine dacă ar şti toate detaliile. Dacă ar şti despre Timothy Jackson, dacă ar şti despre incendiu, despre visurile pe care tatăl meu le-a curmat.

Întinde mâna liberă şi-mi îndepărtează o şuviţă de păr de pe frunte.

— Nu meritai toate astea, Aysel. Nu meriţi aşa ceva.

Mi se pune un nod în gât.

Ba da, le merit. Şi tu ai crede asta, dacă ai şti adevărul. Mă uit insistent la noroiul de pe jos. O cutie goală de popcorn stă lângă o doză lucioasă de suc. Lovesc

doza goală cu vârful unuia din tenişii mei.

— Spune-mi mai multe, îmi cere Roman.

— De ce?

— Vreau să înţeleg. Îmi place să te înţeleg. Nu înţeleg prea mulţi oameni, dar cred că încep să mă descurc cu tine.

Gaura neagră care este în locul inimii mele se opreşte pentru o secundă, aspirând tot aerul din plămâni. Genunchii încep să-mi tremure şi îmi sprijin umărul de al lui, pentru că am senzaţia că o să mă prăbuşesc. Sunt pe cale să mă revolt împotriva cerinţei lui, dar el îmi strânge mâna din nou, aşa că cedez. Îi povestesc despre cum ajunsesem să mă împrietenesc foarte bine cu omul de serviciu din şcoala generală, domnul Leon, pentru că întotdeauna trebuia să-mi şteargă dulapul, să înlăture scrisul colegilor, şi niciodată n-o să pot uita imaginea lui, cu un burete în mână, plin de detergent, spunându-mi să ignor răutăţile copiilor. Că habar nu au ce fac şi ce spun. Că întotdeauna cei unici sunt hărţuiţi şi puşi la colţ. Ştiu că domnul Leon voia să mă ajute, dar lucrurile pe care mi le spunea nu mă ajutau prea mult. Era la fel ca profesorii care ne învăţau cântecelul ăla stupid: „Beţele şi pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată”. Însă chestia e că şi cuvintele pot răni. Pot răni mult mai rău decât o fac beţele şi pietrele.

Totuşi, mă bucuram mult că există domnul Leon. Era singurul meu prieten. La naiba, era singurul om din viaţa mea care se putea uita la mine fără să chicotească sau să se strâmbe de dezgust. Între noi fie vorba, preferam chicotitul. Privitul cu dezgust era cel mai rău. Mai ales când venea din partea maică-mii.

Ochii lui lucesc şi se măresc pe măsură ce spun povestea. Am reuşit să-l captivez. Lui FrozenRobot îi place să audă despre trauma mea. Îmi mestec interiorul obrazului şi mă opresc din vorbit. Nu ştiam nici măcar că pot spune atâtea cuvinte, într-o ordine consecutivă. Trebuie însă să mă opresc din a-i dezvălui toate secretele

mele lui FrozenRobot. Da, da. Ştiu că e persoana alături de care voi muri, dar totuşi şi secretele au valoarea şi frumuseţea lor. Trebuie să ţin minte asta.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Leon? mă întreabă Roman.

E ca şi cum nici nu se oboseşte să-mi arate empatie. Poate vrea să-şi ia revanşa pentru când m-am purtat ca o nesimţită, atunci când el mi-a spus propria lui poveste.

— A făcut un infarct şi a murit.

Roman râde şi dă uşor din cap.

— Sigur că da. Viaţa nu e făcută pentru noi, aşa-i, Aysel?

Se opreşte din mers şi mă trage de mână, în aşa fel încât să fiu cu faţa la el. Ajung cu bărbia la pieptul lui. Mă ţine în continuare de mână, iar pe cealaltă o pune pe ceafa mea. Palma lui e caldă şi umedă. Poate că şi el este confuz şi agitat, la fel ca mine.

— Mi-aş fi dorit ca lucrurile să nu fi fost aşa pentru tine, îmi spune.

— Şi eu, şoptesc.

Mă priveşte atent.

— Nu, pe bune, chiar mi-aş fi dorit ca lucrurile să fi fost altfel.

— Ştiu, îi răspund, de data asta uşor mai rigid.

— Într-un alt univers, probabil că am fi fericiţi.

O gaşcă de copii de generală aleargă pe lângă noi şi scot ahh-uri şi ohh-uri, imaginându-şi că ne pregătim să ne sărutăm. Obrajii lui Roman se înroşesc, dar tot nu-mi dă drumul la mână. Simt că şi eu încep să roşesc.

— Ăştia mici. Sunt nişte puşlamale, zice.

Încuviinţez, dar nu observă.

— Ştii, ai dreptate, îi zic.

— Cu ce?

— Că, într-un alt univers, probabil că am fi fericiţi.

— Tu eşti tocilara aia obsedată de fizică. Deci, spune-mi, crezi că există şi un alt univers?

Ridic din umeri şi îmi desprind mâna din a lui.

— Nu mă ajută să mă gândesc la asta.

— Păi, de ce?

— Mă ameţeşte.

— Şi tot rahatul ăla al tău cu energia potenţială nu te ameţeşte?

Îmi simt obrajii îmbujorându-se din nou.

— Nu ştiu.

Încerc să găsesc ceva inteligent de spus. Ceva care să-l facă să priceapă de ce teoria mea despre energia potenţială e mai mult ştiinţifică şi mai puţin fantezie. Dar, înainte să găsesc ceva, el spune:

— Ştii ce mă ameţeşte şi mă derutează pe mine?

Îmi aţintesc ochii asupra lui şi-l aştept să continue.

— Să te văd atât de fericită când vorbeşti despre ştiinţă. Mă face şi pe mine fericit, iar asta e derutant.

Simt un nod formându-mi-se în gât şi ştiu că ar trebui să zic ceva despre ce am simţit când el arunca la coş, dar nu o fac. Mă gândesc la limaxul meu negru, plutind prin stomacul meu, înghiţindu-mi toată energia potenţială doar pentru că îi e poftă. Îmi apăs o mână pe burtă şi îmi bag unghiile în materialul tricoului. Niciodată nu am mai fost atât de tentată să-mi smulg limaxul cu degetele goale, să-l scot afară din mine şi să-l arunc în noroi.

Degetele lui Roman le ating pe ale mele şi mă opresc din zgâriat tricoul.

— Dar cel mai derutant este că să fiu fericit fiindcă eşti tu fericită nu schimbă nimic.

Îşi coboară vocea, ca numai eu să-l pot auzi.

— Tot mai vreau să mor pe 7 aprilie. Şi tot mai am nevoie s-o faci şi tu cu mine.

Mă uit în ochii lui.

— N-o să te las baltă.

Îmi strânge mâna atât de tare, încât nu o mai pot simţi.

Mi-aş dori ca cineva să facă asta şi cu inima mea.

VINERI, 29 MARTIE
8 zile rămase

Mă strecor în bancă chiar în secunda în care sună clopoţelul de intrare şi îmi arunc rucsacul sub pupitru. Tyler dă din cap spre mine, a salut. Tot face asta de câteva zile, ca şi cum dacă am fost la zoo împreună suntem acum prieteni buni sau ceva. Mă întreb dacă Stacy Jenkins are ceva de spus despre asta.

Domnul Scott a scris Einstein pe tablă, cu litere albastre şi lăbărţate. Bate cu o cretă neîncepută în tablă, aşteptând să ne aşezăm şi să ne liniştim.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa.

Câţiva copii mormăie un răspuns. Eu tac.

— Astăzi, aş vrea să luăm o pauză de la matematică şi ecuaţii şi să ne dedicăm timpul unei discuţii despre teorie. O s-o numim Vinerea veselă.

Clasa mormăie, iar domnul Scott se întoarce cu faţa la tablă şi scrie: *Teoria specială a relativităţii*.

— Să ridice mâna cei care au mai auzit până acum de teoria asta.

Bate din nou cu creta în tablă, şi câţiva copii ridică mâna.

Evident, am mai auzit şi eu de ea înainte. Toată lumea ştie câte ceva despre Einstein. Pun pariu că până şi Mike ar putea recunoaşte faţa lui Einstein de pe un tricou sau un obiect decorativ. Dar n-am nicio idee ce susţine de fapt teoria şi nu vreau să ies în faţă.

Proful arată spre Melanie Taylor. Nu cred că ea ridicase mâna, însă.

— Vrei să le-o explici şi celorlalţi?

Obrajii ei rotunzi devin rozalii.

— Ă, păi, adică… nu ştiu mare lucru nici eu.

Se joacă nervoasă cu nasturii puloverului în culori

ţipătoare pe care-l poartă.

— Dar de Einstein am auzit. Ca toată lumea, cred. Era tipul ăla, un geniu, cu părul ciufulit ca naiba.

Poftim. Toată lumea îl ştie pe Einstein. Chiar şi Melanie Taylor.

— Bine, zice domnul Scott, încet. Altcineva?

Inspectează clasa dintr-o privire şi apoi arată spre mine. Dar n-am ridicat mâna. Nu ştiu ce încearcă să facă.

— Aysel, tu ştii ceva despre teorie?

Ridic din umeri şi scutur din cap. Este o combinaţie de mişcări care mă face vag să par că dansez – dansul numit Chiar-nu-ştiu şi Vă-rog-vă-rog-nu-mă-obligaţi-să-răspund.

— Hai, Aysel. Sigur ştii tu ceva. Ţinând cont de nota de la ultimul test, fizica pare să fie unul dintre domeniile de interes firesc pentru tine.

Câţiva din clasă fluieră şi fac zgomote retardate, ca şi cum ar suspina, exasperaţi.

N-am înţeles niciodată de ce profesorii cred că a scoate în evidenţă faptul că ai note bune te va face mai popular printre colegi. În afară de asta, ultimele mele note arată doar că am fost în stare să învăţ ceea ce ne-a predat domnul Scott, nu şi că aş şti ceva în plus faţă de asta. Deşi e adevărat că uneori stau trează noaptea şi citesc la lumina unei lanterne manualele de fizică, în pat, sub plapumă. Mă ajută să adorm mai repede. Dar el nu are de unde să ştie asta.

— Hai, Aysel, mă îndeamnă el. Fă o încercare.

Aş face o încercare să-ți dau una-n cap, mă gândesc cu amărăciune, şi bat uşor cu degetele în bancă. Tot e bine că n-am zis-o cu voce tare. Stacy şi minionii ei atât ar fi aşteptat, ar fi fost peste măsură de entuziasmaţi. Chiar şi gândul că aş putea fi agresivă cu domnul Scott mă descumpăneşte un pic, aş vrea să mă întorc în timp şi să nu-l fi avut.

— Aysel, mă grăbeşte el, şi simt o disperare în vocea lui.

Aproape că-mi pare rău pentru domnul Scott. Viaţa lui trebuie să fie groaznică, dacă eu sunt singura elevă de care depinde, singura lui speranţă. Mi-aş dori să-i pot spune că ar trebui deja să parieze pe altcineva, că eu sunt un bilet necâştigător. Mă întreb care ar fi termenul din fizică pentru asta. Sigur, sunt stele care mor. Dar, cel puţin, înainte să moară, au fost stele. Şi moartea lor a fost o supernovă. Sunt convinsă că moartea mea nu se va ridica la înălţimea unei supernove. Aş fi norocoasă dacă măcar eu mi-aş auzi gâtul frângându-mi-se, de ceilalţi nici nu se pune problema să audă sau să simtă ceva.

Nimeni nu va fi prin preajmă, să-mi vadă energia părăsindu-mi corpul. Mă rog, cu excepţia lui Roman, dar nu cred că îi va acorda atenţie, va fi prins cu altele.

— Aysel, îmi repetă încă o dată numele.

Ca şi cum ar crede că e un cuvânt magic care îmi va dezlega mintea şi aş putea găsi acolo răspunsul pe care-l aşteaptă el de la mine. Ca şi cum aş putea deveni brusc fata cu răspunsurile.

Eu şi domnul Scott începem un concurs de uitat unul la altul. El nu clipeşte.

Într-un final, zic:

— Nu are legătură cu felul în care percepem lucrurile, care nu întotdeauna e cel corect şi credibil? De exemplu, cum mintea umană e prea înceată pentru a înţelege complet lucrurile care sunt într-o mişcare rapidă?

— Lucrurile care sunt într-o mişcare rapidă? întreabă el şi-mi face semn să continui.

— Cum ar fi viteza luminii. Are legătură cu viteza luminii, nu? Teoria specială a relativităţii e despre lumină, şi apoi mai are el o teorie…

— Teoria generală a relativităţii, completează domnul Scott.

— Da. Şi cea de-a doua aduce şi gravitaţia în ecuaţie.

— Perfect!

Domnul Scott face cel mai penibil gest, ridicând degetul mare în sus, un gest stângaci pentru el, şi eu îmi

doresc să mă evapor în eter. În momente ca ăsta, am mereu senzaţia că pielea îmi este prea subţire, că toţi pot vedea înăuntrul meu, că mi se poate vedea prin piele interiorul gol, întunecat şi imposibil de greu, în acelaşi timp.

— Răspunsul tău e foarte corect, Aysel, bravo.

Rânjeşte la mine, ca şi cum n-ar avea deloc idee cât de penibilă este situaţia.

Trag de mâneca lungă a tricoului meu în dungi şi mă uit fix la tablă. Domnul Scott merge mai departe şi ne explică cum Einstein a revoluţionat tot domeniul fizicii de până atunci cu teoria lui. Ne explică în cel mai simplu mod posibil Teoria specială a relativităţii. Ne explică cum nimic nu se mişcă dintr-un loc în altul mai repede decât lumina şi cum lumina e măsurată întotdeauna la aceeaşi viteză, indiferent cât de repede te mişti tu sau în ce direcţie o faci. Cum ar veni, viteza luminii e constantă. Niciodată nu ne vom putea deplasa mai repede decât lumina şi nu avem nicio modalitate de a o încetini.

Iar timpul nu este constant. Cel puţin, nu conceptul de timp pe care îl folosesc oamenii. Einstein a spus că, pe măsură ce ne deplasăm mai repede, cu atât percepem timpul că ar trece mai încet. Ceasurile, însă, vor măsura timpul la fel, indiferent de mişcarea noastră – dar totul ţine de fapt de percepţia celui care observă.

Bănuiesc că aproape totul în viaţă depinde de percepţia celui care observă.

Domnul Scott zice:

— Şi ştiţi că Einstein are o zicală celebră despre relativitate. Ştie cineva care e ea?

În clasă se lasă liniştea, de poţi auzi musca.

Domnul Scott apucă din nou creta uscată şi începe să scrie pe tablă. După ce termină, citeşte cu voce tare ce a scris.

— Pune-ţi mâna pe o sobă încinsă pentru un minut, şi ţi se va părea o oră. Stai lângă o fată frumoasă o oră, şi ţi se va părea un minut. Asta e relativitatea.

Îmi place citatul, aşa că mi-l notez şi eu în caiet. Se pare că Einstein a fost un tip destul de deştept. Cine s-ar fi gândit? Îmi fac şi eu propria versiune a ideii lui Einstein. „Stai în birou cu mama, care se teme de tine, timp de un minut, şi ţi se va părea o oră. Mergi la carnaval cu un băiat care te înţelege, pentru o oră, şi ţi se va părea un minut. Viaţa-i categoric o curvă.”

Îmi apăs creionul în hârtia caietului, făcând mici pete de grafit cu model incert. Mă întreb dacă e ceva de capul teoriei lui Einstein. De când l-am întâlnit pe Roman şi ne-am făcut planul să sărim de pe Vârful Crestville, ultimele două săptămâni au trecut pe nesimţite – nu-mi amintesc niciodată să mai fi simţit că timpul trece atât de repede. Înainte, zilele păreau că se târăsc fără vlagă, se chinuie să curgă cum face cafeaua dintr-un aparat stricat de espresso.

Obişnuiam să-mi doresc şi iar să-mi doresc ca cineva să vină şi să repare aparatul universului, să grăbească puţin lucrurile, şi acum se pare că mi-a fost îndeplinită dorinţa. Vreau să cred că schimbarea nu are deloc de-a face cu Roman. Că timpul poate curge mai repede spre sfârşit. Asta ar avea sens, cumva. Ştiu că totul mai are puţin şi dispare, aşa că dorinţa mea de a grăbi lucrurile e ceva mai mică.

De fapt, parcă fac totul ceva mai în tihnă, în ultima vreme. Îmi mestec cerealele încet, ca să savurez aroma de ciocolată. Îmi plimb sucul de portocale prin gură, înainte să-l înghit, ca să mă asigur că simt gustul care e atât acru, cât şi dulce. Poate că Einstein avea dreptate. Poate din cauză că eu mă mişc mai lent acum, timpul zboară mai repede. Poate e doar felul în care se desfăşoară universul şi nu are nimic, chiar nimic de-a face cu Roman.

Dar, sincer, nu ştiu dacă e aşa. Chiar nu ştiu.

Sună de ieşire în timp ce domnul Scott ne spune că nu ne va da nicio temă peste weekend. Clasa izbucneşte în aplauze, iar eu încerc să-mi maschez dezamăgirea. Îmi place să rezolv probleme de fizică. Îmi dau ceva de făcut

când este ora 2 dimineaţa, iar în casă e linişte şi întuneric, iar Georgia e lângă mine în pat, înfăşurată în pătură, sforăind uşor. Temele la fizică mă fac să mă simt mai puţin singură. E amuzant cum să afli forţa gravitaţională a unui obiect oarecare te face să te simţi mai cu picioarele pe pământ.

Mă ridic din bancă şi îmi îndes caietul de fizică în rucsac. Sunt pe cale să o şterg din clasă, când îl văd pe domnul Scott îndreptându-se spre mine.

— Aysel. Stai o clipă, îmi zice.

Mă aşez la loc în bancă şi îl privesc.

Îmi pune o broşură colorată şi lucioasă în faţă.

— Universitatea din Kentucky oferă o tabără de două săptămâni, cu costurile acoperite, pentru elevii pasionaţi de fizică.

Se aşază în banca din faţa mea, ca să mă privească atent. Deschide broşura şi îmi arată un text de pe a treia pagină.

— Au un program special pentru fizică. Cred că ţi-ar plăcea.

Trag adânc aer în piept. Nu-i pot spune direct domnului Scott că nu aş avea cum să particip la tabăra aia, pentru că nu voi mai fi în viaţă.

— Trebuie să muncesc în vara asta.

Buzele lui formează un zâmbet compătimitor. N-am observat până acum ce ochi blânzi şi închişi la culoare are proful. Parcă ar fi ai unui cal. Poate că m-am înşelat în ce-l priveşte pe domnul Scott. Poate că dintotdeauna şi-a dorit să fie profesor. Poate că e unul dintre acei oameni care au fost construiţi în aşa fel încât să le pese de ceilalţi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji legate de bani, dacă obţii locul. Îţi vor da o bursă. Plus mâncare, şi cazare pentru două săptămâni.

Împinge broşura şi mai înspre mine.

— Cred că ar fi o experienţă minunată pentru tine, Aysel.

Iau broşura şi o îndes bine în rucsac, îi spun că o să mă gândesc dacă să mă înscriu şi îi mulţumesc că s-a gândit la mine. Apoi, la ora de mate, scot broşura şi îmi trec degetele peste fotografiile lucioase. Mă gândesc la toate aşa-zisele experienţe minunate pe care o să le ratez. Mă gândesc la relativitatea minunăţiei.

SÂMBĂTĂ, 30 MARTIE
7 zile rămase

Ajung acasă la Roman puţin după 7 jumate dimineaţa. Tocmai mă pregătesc să-i dau un mesaj să iasă, când uşa se deschide larg. Doamna Franklin păşeşte afară pe peluză în halatul ei de culoarea îngheţatei de fistic şi în papucii roz pufoşi. Îmi face cu mâna, şi mă forţez să-i fac şi eu.

Vine spre mine, aşa că mă dau jos din maşină.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, Aysel.

Se întinde şi mă îmbrăţişează. Mă strânge în braţe şi îi pot simţi mirosul pastei de dinţi mentolate. Îmi dă drumul din îmbrăţişare, dar îşi lasă mâinile pe umerii mei.

— Aşadar, te bucuri că mergeţi cu cortul?

Cu *cortul*? Bănuiesc că Roman i-a spus că vom merge într-o excursie, ca să-i motiveze de ce vom lipsi atât de mult. Uitasem că maică-sii chiar îi pasă unde merge el şi cum îşi petrece timpul. Eu i-am zis maică-mii doar că voi lucra până târziu în weekend, aşa că să nu mă aştepte. Deşi sunt convinsă că aş putea face o călătorie până în Antarctica înainte ca cei din casă să înceapă să se îngrijoreze că lipsesc.

— O, da. N-am mai fost cu cortul de o veşnicie, îi spun doamnei Franklin, iar ea îşi ia mâinile de pe umerii mei şi începe să se învârtă în jurul maşinii, trăgând cu ochiul la ce am pe bancheta din spate.

În cazul ăsta, „de o veşnicie” e un eufemism pentru „niciodată”.

Cred că şi-a dat seama că sunt începătoare într-ale campingului, pentru că mă întreabă:

— Nu ţi-ai luat un sac de dormit?

— A, ba da, e în portbagaj, o mint eu.

Eu şi Roman am plănuit să petrecem noaptea undeva în apropierea închisorii McCreary, ca eu să nu fiu nevoită să conduc tot drumul dus şi întors în aceeaşi zi. În afară de asta, cine ştie cât va trebui să aştept până să apuc să-l văd pe taică-miu. În loc de mers cu cortul, planul era să luăm o cameră pe la vreun motel de acolo. Eu aş dormi în pat, iar el pe canapeaua desfăcută, dar mă gândesc că acum o fi aranjat o ieşire cu cortul, de-adevăratelea. Sau, dacă nu, aşa a lăsat-o pe mama lui să creadă.

— Bravo, bravo. Chiar ai nevoie de un sac de dormit pe vremea asta, zice. În orice caz, Roman mai întârzie puţin. Nu e prea bun când e vorba să se trezească devreme. Practic, a trebuit să-l trag eu jos din pat. Acum e la duş, dar va ieşi imediat. Vrei să intri şi să serveşti micul dejun?

— Am mâncat deja, mint eu din nou, şi-l înjur pe Roman în gând că nu este gata.

Exact situaţia asta încercam s-o evit. Nu vreau să-i cunosc şi mai bine mama, e suficient.

— Ah, cel puţin intră să bei o cafea.

Fac o faţă din care pare să fie evident că nu sunt fană a cafelei.

— Atunci, o ciocolată caldă? Nu trebuie să aştepţi aici, în drum.

Se îndreaptă spre casă şi îmi face cu mâna, cerându-mi s-o urmez.

Scot un mormăit de nemulţumire în timp ce merg în spatele ei, pe aleea pietruită şi bine îngrijită. Odată intrate înăuntru, mă aşază pe un scaun la masa din bucătărie. Umple ibricul cu apă şi-l pune pe aragaz.

— Imediat va fi gata.

Dau din cap spre ea, ca şi cum nu mi-aş dori nimic pe lume mai mult decât o ciocolată caldă. Mă uit în jur, prin bucătăria familiei Franklin. Pereţii sunt vopsiţi într-un galben canar, iar dulapurile sunt din lemn de cireş. Pe blatul alb, stă o fotografie cu Roman şi Madison. Madison îşi ţine braţele în jurul gâtului fratelui ei, iar ochii lui Roman sunt alungiţi, pentru că râde. Îmi las ochii în jos, spre podeaua acoperită de gresie. Nu mă pot uita la poza aia.

Nu ştiu cum domnul şi doamna Franklin pot să se uite la ea zi de zi.

Doamna Franklin îmi pune o cană în faţă şi se aşază şi ea la masă.

— Aşa, spune-mi unde veţi merge. Eu ador să merg cu cortul. Mergeam des, toată familia, la camping. Tot încerc să-i conving pe Jim şi Roman să planificăm o vacanţă împreună vara asta. Ştii, Roman era genul de copil care stătea numai pe afară. Adora orice fel de aventură.

Iau o înghiţitură din ciocolata caldă. Îmi arde vârful limbii şi tresar.

— Ah! Ai grijă, e fierbinte.

— Nu ştiu unde vom merge, îi zic. Roman e cel care a sugerat să ieşim cu cortul.

Faţa mamei lui se întunecă puţin.

— Ah, da. Cum ziceam, lui îi place să iasă în natură. O să-i facă bine.

Mă priveşte direct în ochi.

— Sunt atât de bucuroasă că te-a întâlnit, Aysel.

Palmele îmi transpiră şi le lipesc de cană. Aburul ciocolatei calde se ridică şi îmi gâdilă faţa.

— Salut, îl aud pe Roman, care intră în bucătărie.

Părul lui şaten e încă ud după duş. Are un rucsac aruncat pe un umăr.

— Scuză-mă. Am pus ceasul să sune, dar nu l-am auzit.

Ridic din umeri, ca şi cum mi-ar fi indiferent, deşi am

de gând să mă iau serios de el în secunda în care vom rămâne singuri în maşină. Sunt convinsă că nu există un manual de bune maniere pentru partenerii de sinucidere, dar ar trebui să fie. Dacă n-aş muri în şapte zile, aş scrie eu unul. Regula numărul unu ar fi: nu te trezi târziu în ziua în care ţi-ai făcut planuri cu partenerul tău. Regula numărul doi: nu-ţi forţa partenerul să ia micul dejun împreună cu mama ta.

— Mă duc să iau cortul din garaj, zice. Poţi să-mi dai cheile maşinii? Îl pun în portbagaj.

— Ah, Roman? face doamna Franklin.

— Da, mamă?

— Am pus câteva băuturi în cutia frigorifică şi ţi-am dus-o în garaj. Mă gândeam că ar trebui s-o iei. Am mai aruncat şi câţiva hotdogs acolo. E uşor să-i frigi un pic pe foc. Am împachetat şi un coş cu gustări, e tot în cutie. Ar trebui să opreşti la supermarket, să iei nişte chifle pentru crenvurşti. Mă tem că nu am aici să-ţi dau.

Îmi zâmbeşte, parcă ar vrea să se scuze.

— Nu mai aveam nimic în dulapul pentru pâine. Roman nu mi-a spus până aseară că aveţi de gând să mergeţi într-o excursie cu cortul. Aş fi fost mai pregătită, dacă aş fi ştiut din timp.

Îşi şterge uşor mâinile pe halatul de casă.

— Sună bine, mamă. Nu-ţi face griji. O să oprim la magazin şi o să mai luăm tot ce ne trebuie.

— Ar trebui să iei ce-ţi trebuie ca să faceţi bezele.

Îşi duce o mână la inimă şi suspină:

— Bezelele sunt cireaşa de pe tort când vine vorba de excursii cu cortul.

— Bine, mama. O să mă ocup. Nu te mai preocupa atât, zice el.

— Da, intervin şi eu. Mulţumim pentru tot, oricum.

Îi arunc lui Roman cheile, iar el se îndreaptă spre garaj.

Doamna Franklin se ridică de la masă şi deschide

cămara.

— O să-i fac repede un sandviş cu unt de arahide şi gem ca să-l mănânce pe drum, să nu vă mai reţin şi să întârziaţi.

— A, nu. Poate lua micul dejun aici, dacă vrea.

Se întoarce ca să se uite la mine, cu un zâmbet mare pe faţă. Este prima dată când o văd pe mama lui Roman nemachiată. Deşi zâmbeşte, cercurile mari şi întunecate din jurul ochilor o dau de gol. Poate că ceea ce a spus FrozenRobot e adevărat. Poate chiar îşi petrece fiecare noapte plângând. Trebuie să fie aiurea pentru ea – să plângă pe ascuns noaptea, şi să fie o gospodină voioasă ziua. Eu una nu cred că aş putea face asta. Să-mi separ viaţa în două părţi care se bat cap în cap. Dar poate că asta e ceea ce faci pentru oamenii pe care-i iubeşti.

Mă încrunt şi mă întristez când mă gândesc ce mult trebuie să-l iubească pe Roman. Mă vede că mă încrunt şi îmi spune:

— A, scumpo, chiar n-o să vă mai reţin.

— Nu, nu, mă împleticesc eu în cuvinte. Nu mă gândeam la asta.

Plimbă un prosop de vase în mâini şi apoi îl agaţă într-un cui.

— Păi, nu are rost să faci faţa asta tristă. O să aveţi o excursie grozavă. Cu cortul, în natură, o să vă relaxaţi.

Dacă ar şti ea că excursia asta nu e despre mers cu cortul. Nu e despre bezele, şi hotdogs şi saci de dormit. E despre tatăl meu. Nu e nimic relaxant la asta.

— Oricum, trebuie s-o luaţi din loc. Roman poate mânca pe drum.

Se întoarce la sandvişul pe care-l face pentru el, iar eu reîncep să mă holbez la cana mea cu ciocolată caldă. Nu-mi pot vedea reflexia în ea, dar mă prefac că o văd. Nu-mi place fata de acolo. Fata care i-ar face aşa ceva doamnei Franklin, care nu ar avertiza-o legat de ce e pe cale să se întâmple.

Mă întreb dacă există mai multe feluri în care poţi

ucide pe cineva. Poate că tatăl meu nu l-a omorât doar pe Timothy Jackson – poate că a ucis-o şi pe mama lui, fiindcă i-a frânt inima. A ucis toată familia lui Timothy, i-a nenorocit definitiv. Mă gândesc că de asta şi este atât de motivat Brian Jackson să ajungă la Olimpiadă. Are nevoie să repare răul făcut de tatăl meu.

Dar tatăl meu nu a distrus doar familia Jackson; a ucis-o şi pe maică-mea şi pe mine, de asemenea. Ne-a sfâşiat inimile. E posibil să-ţi fie sfâşiată inima încă dinainte să te naşti? În orice caz, nu vreau să-i fac asta doamnei Franklin. Învârt cana în mână. Palmele îmi transpiră şi mai tare. Într-un final, iau o înghiţitură. Apoi una şi mai mare. Îmi beau reflexia din ciocolată. O fac pe fata aia să dispară.

Când Roman vine înapoi, îi dă sandvişul şi îl îmbrăţişează strâns.

— Ai găsit totul?

— Da, mamă. Am împachetat. Mersi din nou.

Femeia străluceşte de bucurie şi-l trage mai aproape.

— Aaa, mamă?

— Da, puiule?

— O să ai tu grijă să-l hrăneşti pe Căpitanul Nemo?

Doamna Franklin îi pune mâinile pe umeri, cum a făcut şi cu mine mai devreme, şi se ridică spre faţa lui ca să-l privească în ochi.

— Sigur că da, iubitule. O să mă uit tot timpul să văd ce face. O să te ţin la curent.

Roman se desprinde din îmbrăţişarea ei. Faţa i se înroşeşte, iar pistruii de pe nas îi devin mai evidenţi. Se simte jenat.

— Doar să-i dai să mănânce, atâta, ok? îi zice el, repede.

Doamna Franklin nu e deranjată de atitudinea lui, care bate în retragere. Se întinde să-l mai îmbrăţişeze o dată.

— Cum zici tu, dragule.

Se uită spre mine, peste umărul lui.

— Dar voi, copii, chiar ar trebui s-o luaţi din loc. Să aveţi grijă pe drum şi să mă suni când aţi ajuns unde o să puneţi cortul.

Mă mănâncă pielea şi ştiu că nu mă voi mai putea uita la încă o îmbrăţişare a lor. N-o mai pot asculta spunându-i să aibă grijă de el. Îi fac cu mâna şi ţâşnesc pe uşă.

— Mă bucur că ne-am revăzut, doamna Franklin.

— Distracţie plăcută! strigă în urma mea.

Intru în maşină şi îmi lovesc mâinile repetitiv de volan, aşteptând să apară şi Roman. Mă uit prin parbriz. Pare că zăpada a afectat destul de tare răsadurile mamei lui Roman. Pământul e noroios, fiindcă zăpada de abia s-a topit. Unul dintre arbuşti e maroniu, cu crengile încă dezgolite. Nu-mi dau seama dacă, din cauza ninsorii venite pe neaşteptate, florile vor înflori mai târziu anul ăsta. Sper totuşi să înflorească mai devreme pentru ea. Va avea nevoie de ele.

În sfârşit, Roman iese din casă şi se îndreaptă spre maşină. Părul îi este încă ud şi pare mai închis, iar culoarea asta îi face faţa să arate mai albă. Mai îngheţată. Totuşi, parcă îşi ţine spatele mai drept. Păşeşte mai uşor, nu mai are acea împleticire derutată. Poate că doamna Franklin avea dreptate – lui FrozenRobot îi place campingul.

Vine pe partea şoferului şi îmi bate în geam. Îl las în jos.

— Ce e?

— Mi-am uitat mobilul în garaj. Vin într-un minut.

— Grăbeşte-te, mormăi la el şi îl văd cum aleargă spre garajul din spatele casei.

Arată mai mult ca o magazie pentru unelte, cu acoperişul lui ruginit şi cu vopseaua pe alocuri jupuită, de culoarea afinelor. Se întoarce repede, agitând telefonul în aer, ca să mă asigure că l-a recuperat.

— Ce dracu’, îi spun, imediat cum intră în maşină.

Întreaga maşină se umple de mirosul gelului lui de duş cu miros de brad. Îmi duc mâna la gură şi tuşesc uşor.

— Ce e?

— Ai comis două infracţiuni, îi spun, în timp ce ies de pe aleea de acces.

— Ce, mă?

Se freacă la ochi şi cască. Aparent, FrozenRobot nu funcţionează prea bine dimineţile. Nu sunt sigură la ce oră vom merge să ne sinucidem, dar îmi notez în minte să nu care cumva să sărim de pe stâncă mai devreme de 9 dimineaţa.

— Infracţiunea unu: te-ai dat cu prea mult deodorant.

Se afundă în scaun, lăsându-şi capul pe spătar.

— Nu m-am dat deloc cu deodorant.

— Mă rog, cu ce te-oi fi dat. Miroşi ca un brad de Crăciun.

Îşi miroase tricoul, trăgând de el.

— În fine… şi a doua infracţiune?

Strâng volanul mai tare.

— A doua. Asta e mai gravă.

— De asta mergem noi acuma la închisoare? Câţi ani am primit ca sentinţă? îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu cred că voi mai fi mult prin preajmă ca s-o ispăşesc…

Ignor sarcasmul lui.

— M-ai făcut să am o întâlnire plină de sentimentalisme cu maică-ta. La naiba. Încă o întâlnire din asta, de parcă primele nu au fost de ajuns. În mod clar, ar trebui să faci închisoare pentru asta.

— Sentimentalisme?

Roman se întoarce să mă privească. Nu sunt obişnuită să mai am pe cineva în maşină. Mereu uit cât de micuţă este, cât de mică pare când cineva de pe scaunul pasagerului se apleacă spre tine, când conduci. Dacă mi-aş întoarce şi eu obrazul, ne-am atinge feţele. Mă trag cât pot mai departe de el şi îmi sucesc gâtul să privesc pe geamul meu.

— Da, sentimentalisme.

Îmi îndrept spatele, ca să pot să mă uit la drum, în faţă. Nu e ca şi cum aş putea conduce până la închisoare ţinând capul îndreptat în partea opusă celei în care stă el.

— Şi nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc. Mi se frânge inima să fiu în preajma ei. E atât de amabilă.

Pufneşte pe nas şi scutură din cap.

— Chiar nu o ştii pe maică-mea.

— Ah, pe bune?

— Da, pe bune.

Îşi scoate sandvişul din punga de plastic, îi dă la o parte crusta de pe margini şi muşcă din el.

— Dar am putea, te rog, să nu mai vorbim despre maică-mea? Ce se întâmplă cu ea nu e treaba ta.

— Foarte bine. Atunci nu o face să fie treaba mea.

Ies din cartierul lui şi mă îndrept spre dealuri, ca să ajung la intrarea pe autostradă. Dealurile lasă loc bazinului râului, un teren noroios. Evit să mă uit la râul Ohio. Nu mă simt deloc confortabil acum să-l privesc; e ca şi cum îmi ştie toate secretele. Uneori mi se pare că mă judecă, că este dezamăgit de mine. Ştiu că e doar în capul meu, dar e un sentiment greu de ignorat.

Îmi întorc din nou atenţia asupra lui Roman. Am abandonat discuţia despre maică-sa pe durata a cinci secunde întregi.

— Totuşi, nu-mi vine să cred că ne-a lăsat să plecăm singuri în excursia asta. Pare ceva cu care nu ar fi de acord în mod normal.

Buzele lui Roman se întind într-un soi de rânjet. Unul calculat, nu ca ăla strâmb pe care am ajuns să i-l cunosc.

— Înainte să se întâmple ce s-a întâmplat cu Maddie, nu ar fi fost de acord cu asta. Dar ţinând cont că mi-am petrecut ultimul an de zile închis în camera mea, e încântată că în sfârşit simt nevoia să ies afară.

Înainte să-i pot da o replică, îşi desface rucsacul şi scoate de acolo o hartă împăturită şi jupuită.

— Uite, am găsit drumul cel mai scurt spre McCreary.

Îmi dă indicaţii, în timp ce eu mă încadrez pe autostradă. Dau drumul radioului pe postul de muzică clasică şi el scoate un pufăit de protest.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce-ţi place muzica asta plictisitoare?

— M-ai mai întrebat.

— Ştiu. Dar nu mi-ai dat un răspuns pertinent.

Ridic din umeri.

— Aşa cum ţi-am mai spus, mă ajută să gândesc.

— Dar nu are personalitate.

— Nu e adevărat. Are o personalitate care nu ţi se bagă cu sila sub ochi. E ceva mai adânc. Cere mai multe de la ascultător. De asta îmi place. Nu e uşoară, la îndemână.

— Mă rog. Cum spui tu.

Îşi reazemă capul de geamul maşinii.

— Şi, eşti pregătită pentru asta?

Bat cu degetele pe volan, intonând în acelaşi timp cu radioul.

Nu ştiu dacă sunt pregătită. Noaptea trecută nu am putut dormi. Am stat trează până dimineaţa, făcându-mi tot felul de scenarii în cap, dar de fiecare dată când m-am văzut stând în faţa geamului, cu telefonul portocaliu în mână, nu am reuşit să văd cine era de partea cealaltă a geamului. Era blurat şi, oricât aş fi stat în viziunea aia, tot nu-l puteam vedea pe tata.

Apoi, am aţipit pentru scurt timp şi am avut un coşmar. Stăteam pe stânca de la Crestville, aşteptându-l pe Roman, dar el nu mai venea. Am aşteptat la nesfârşit, până ce genunchii au început să-mi sângereze, apăsaţi în nisip. Apoi, Roman a apărut, dar era cu Brian Jackson şi amândoi au început să râdă de mine. Râsete reci şi crude, din cele care rămân să te bântuie mult timp. Râsul unei haite de lupi, care te urmăreşte şi te doboară. Au continuat să strige şi să râdă, spunându-mi să sar, iar eu m-am apropiat

tot mai mult de margine, dar am împietrit acolo, la un moment dat.

— Aysel? mă trezeşte el.

Nu-i pot spune despre vis. Nu-i pot spune că nu sunt pregătită deloc pentru călătoria asta – că mi-e teamă că ea va spulbera tot ce este acum între noi. Călătoria asta îi va arăta lui Roman că nu am spus întregul adevăr.

Întinde mâna şi închide radioul.

— Aysel, uită-te la mine.

— Credeam că ai zis că vrei să nu-mi mai iau ochii de la drum.

— Da, da, dar lasă acum asta.

Mă întorc şi mă uit la el.

— Ce?

— Eşti pregătită?

— Da, sunt pregătită, îl mint. Adică, aşa cred, că sunt.

— Ar trebui să fii mai sigură.

Problema e că nu-s deloc sigură în legătură cu asta. De fapt, în legătură cu nimic.

Se întinde din nou şi deschide radioul pe postul cu hiturile pop. E rândul meu să protestez.

Dă din cap, ca şi cum s-ar scuza.

— Îmi place pentru că e simplă. Uşoară. Te face să-ţi fie greu să gândeşti. Nu ştiu de ce îţi place ţie să rămâi singură cu gândurile tale. Eu urăsc să rămân cu ale mele pe cap.

Dau sonorul mai tare. Poate că are dreptate. Poate că ar trebui să încerc să-mi alung gândurile. Dar, în timp ce basul îmi face capul să vâjâie, nu-mi simt gândurile dispărând. Mă uit la Roman. Stă proptit cu un umăr de portieră, cu capul dat pe spate. Pare relaxat, liniştit. În largul lui.

Închid radioul. Nu pare momentul potrivit pentru ca vreunul din nou să se simtă în largul lui. Nu face niciun comentariu, iar eu privesc doar în faţă şi încep să număr

kilometrii care ne despart de închisoarea McCreary, care mă despart de tatăl meu.

SÂMBĂTĂ, 30 MARTIE
Mai târziu
7 zile rămase

Ajungem la închisoarea McCreary cam în miezul după-amiezii. Soarele îmi arde faţa când ne îndreptăm spre intrare. Locul arată mai puţin ameninţător decât mi-am imaginat. Este o clădire din cărămidă cu un singur etaj. Sigur, e înconjurată de terenuri virane care arată cam dezolant, şi gardurile sunt decorate cu sârmă electrică, dar, dacă nu ar fi fost chiar acele terminaţii de sârmă încolăcite pe garduri, nu aş fi pariat neapărat că este o închisoare.

Roman mă apucă de mână:

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Îi strâng mâna, apoi i-o desprind de a mea, încercând să-i transmit semnalul că sunt bine. Dar gura îmi este uscată şi răspunsul cel mai sincer e că nu ştiu dacă vreau asta, dacă pot face asta. Am devenit atât de obsedată de gândul ăsta – ideea că am nevoie să-mi întâlnesc tatăl, măcar o dată, înainte să mă sinucid –, însă acum nu ştiu exact la ce m-am gândit. Mai bine spus, de ce mi-am dat voie să mă gândesc la asta. De ce am ajuns să fiu convinsă că aceasta e soluţia. Nu ştiu ce speram să găsesc aici, la McCreary din Kentucky, dar, cu cât mă uit mai mult la clădirea din faţa mea, cu atât cred mai puţin că ceea ce caut eu se află aici. Asta dacă într-adevăr caut ceva. Poate că Roman avea dreptate. Poate că doar îmi caut scuze ca să rămân în viaţă.

Închisoarea McCreary nu este locul unde o să-mi găsesc eu o scuză pentru a rămâne în viaţă.

Închisoarea McCreary cu siguranţă nu a dat naştere energiei mele potenţiale. Nu pare ca şi cum ar avea aşa

ceva. Dar poate tocmai asta e şi ideea, în definitiv. Poate.

Roman îmi deschide uşa şi păşim amândoi înăuntru. Un detector de metale şi patru gardieni ne întâmpină. Trecem de primul sistem de securitate fără probleme. Merg spre ghişeul din faţă.

— Nu prea arăţi ca şi cum ai avea ce căuta aici, spune bărbatul de la ghişeu.

Poartă o uniformă, dar a personalizat-o adăugând o şapcă de baseball cu Kentucky Wildcats. Pe ecusonul prins de uniformă scrie Jacob Wilson.

— Vreau să-l văd pe tatăl meu, spun şi cotrobăi în poşetă căutându-mi portofelul; scot carnetul de şofer, îl pun pe tejghea şi i-l împing. Numele lui este Omer Seran. Am sunat acum câteva zile şi mi s-a spus că aveţi program de vizite sâmbăta până la ora 5 după-amiaza. Cred că ar trebui să fiu pe lista lui de vizitatori. Sunt fiica.

Nu am nicio idee cine e pe lista lui, dar pare lucrul corect de spus. Mă uit la telefon, să văd cât e ceasul. 2:17. Programul de vizite nu s-a terminat. Pare că mai am destul timp să-l întâlnesc pe omul responsabil cu cel puţin jumătate din energia mea potenţială.

Jacob Wilson tastează ceva la calculatorul lui. Are unul mare, model vechi, cum avem şi noi la TIV. Jacob mai dă câteva click-uri şi se încruntă. Îşi freacă bărbia şi zice: „oh, oh”.

Mă pregătesc să mi se spună că nu sunt pe lista aia mitologică cu vizitatorii aprobaţi. Grozav. Nu l-am întâlnit niciodată pe taică-miu, şi deja m-a refuzat, înainte să pot spune ceva, Roman intervine:

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău nu mai e aici, îmi spune Jacob, omul de la ghişeu.

— Ceee?

Probabil că mă comport ca o nebună, dar nu pot pricepe ce îmi spune. Dau din mâini, mă bâlbâi, clipesc necontrolat.

— A fost eliberat anul trecut.

Clipesc repede, apoi îmi strâng mâinile de-o parte şi de alta a corpului, încercând să mă controlez. Scopul excursiei ăsteia nu e să ajung eu să fiu reţinută pe aici, pe motiv de nebunie agresivă.

— Dar cum e posibil?

Îşi întinde mâinile, cu palmele în sus, şi ridică din umeri.

— O fi făcut vreo înţelegere. Se întâmplă mereu.

— Ce înţelegere?! izbucnesc.

Nimic din asta nu are sens. Taică-miu nu are cum să fi ieşit din închisoare. Să fie în libertate. Nu după ce a făcut.

— Poate că a avut ceva informaţii despre vreun alt deţinut de la noi. Ceva care să-i fi ajutat pe poliţişti cu o investigaţie în desfăşurare. Sau poate că a fost eliberat pentru bună purtare. Nu e ceva care să nu se mai fi întâmplat.

Jacob, care probabil e strigat de apropiaţi pe un nume mai puţin formal, ca Jake, ridică din nou din umeri.

— Chiar nu ştiu, dulceaţă.

Roman se apropie de ghişeu. Îşi pune mâinile pe suprafaţa plată şi se apleacă spre individ.

— Dar nu ar trebui să informaţi familia înainte să eliberaţi un deţinut?

— Uşor, uşor, băiete. Lasă mai jos vocea.

— Scuze, zice Roman şi face doi paşi în spate.

— Dar ai dreptate, băiete. Chiar trimitem o înştiinţare familiei.

Se uită la ecranul calculatorului, aplecându-se în scaun. Apoi se uită din nou la mine.

— Zice aici că i s-a telefonat unei doamne pe nume Melda Underwood. Şi i-a fost trimisă şi o scrisoare.

Se încruntă şi se uită încă o dată la ecran.

— Underwood?...

— Da, e mama.

Bărbatul ridică o sprânceană, şi eu completez:

— S-a recăsătorit.

Îşi ridică buza într-un fel de rânjet. Pariez că Jacob face o faţă asemănătoare când cineva îl calcă pe picior sau îi dă un ghiont în stomac.

— Eh, li se întâmplă des băieţilor închişi aici. O pauză prea mare.

Nu aş descrie nimic din viaţa lui taică-miu ca fiind o pauză prea mare. Poate doar viaţa lui, în general. Dar, din perspectiva mea, o pauză prea mare a fost pentru ceilalţi, nu pentru el.

— Aşadar, unde e acum? întreb.

Încerc să mi-l imaginez pe tatăl meu în libertate. Lucrând într-o fabrică la câţiva kilometri, poate, de Langston. Punând deoparte banii câştigaţi cu greu şi aşteptând momentul potrivit să revină în vieţile noastre. Dar, când încerc să-mi imaginez asta, nu pot vedea nimic. Nimic clar. Doar pete şi linii drepte.

— La naiba dacă ştiu, spune Jacob. Ar putea fi oriunde.

— Nu se referă dacă ştii tu, personal, intervine iarăşi Roman. Nu le ţineţi evidenţa deţinuţilor?

Nu ştiu de ce crede Roman că e datoria lui să conducă discuţia, dar îi sunt în mod ciudat foarte recunoscătoare. În mod obişnuit, aş fi deranjată, dar acum de abia pot vedea ceva în faţa ochilor. Îmi ţiuie aiurea urechile şi închid ochii pentru o clipă, inspirând şi expirând adânc.

Când îi deschid, îl văd pe domnul Jacob Wilson dând negativ din cap ca răspuns la întrebarea lui Roman.

— Nu, mă tem că n-o facem. Odată ce sunt puşi în libertate, apăi chiar sunt liberi. Poliţistul lui supraveghetor ar putea şti adresa lui actuală, dar nu ştiu în responsabilitatea cui a fost încredinţat.

Pieptul mi se strânge şi îmi apăs degetele în palmă, unghiile rănindu-mi pielea.

— Şi nu aveţi cum să aflaţi?

Îmi zâmbeşte trist. Probabil că are de-a face cu fete

disperate ca mine tot timpul. Fete care nu ştiu nimic despre taţii lor, nişte criminali nenorociţi. Fete ale căror taţi sunt eliberaţi, dar nu se obosesc să le găsească, îi pot simţi privirea, aşa că îmi las ochii în podea. Nu vreau mila lui.

Într-un final, zice:

— Dat fiind că eşti pe lista omului şi eşti fiică-sa, o să dau câteva telefoane.

Rupe o bucată de hârtie dintr-un caiet de pe birou şi îl împinge spre mine. Îmi întinde şi un pix.

— Uite. Scrie-ţi numele aici. O să văd ce pot afla despre tăticul tău şi, dacă descopăr ceva folositor, o să te sun.

Îmi notez numărul cu degete care îmi tremură. O fac cât pot de repede. Hârtia e aurie şi lucioasă. Pare o culoare nepotrivită cu situaţia de faţă. Cine le aduce consumabile angajaţilor închisorii ar trebui să aibă în vedere chestiile astea. Un gri impersonal ar fi fost mai potrivit.

Îi întind hârtia cu numărul meu.

— Mulţumesc mult.

— Măcar atât pot face. E urât că maică-ta a ţinut secret.

Îşi dă şapca pe spate şi mă priveşte în ochi.

— Ar trebui să ai o discuţie cu ea despre asta.

— Chiar am de gând. Serios că am de gând.

Îl apuc pe Roman de tricou şi îl trag afară din incinta închisorii.

Odată ieşiţi afară, Roman îşi pune o mână la frunte şi priveşte în urmă ca şi cum s-ar uita admirativ la Marele Canion şi nu la o curte pustie a unei închisori.

— Auzi, dar credeam că ai sunat.

— Am sunat. Am întrebat despre programul de vizite.

— Şi nu te-ai gândit să întrebi dacă tatăl tău mai era aici?

Îmi mestec uşor pielea de pe interiorul obrazului.

— Nu aveam motive să cred că nu ar fi.

Mă opresc şi mă uit la el. Nu se întoarce să se uite la mine – priveşte tot în zare.

— Stai aşa, mă acuzi de ceva? îl întreb.

Îşi târşâie picioarele pe ciment. Soarele îi străluceşte în păr, făcându-l să pară mai puţin castaniu şi mai mult blond. Aerul pare mai dens, ca aburii care se adună un baie când faci un duş fierbinte. Nu mai pare că am fi în martie. Poate chiar a venit primăvara. Poate florile doamnei Franklin vor înflori curând.

— Nu ştiu, Aysel. Pare doar că eşti în căutare de motive ca s-o amâni, zice el, scărpinându-şi ceafa.

— Să amân ce?

— Nu mai contează.

Îmi încrucişez mâinile pe piept.

— Nu. Spune-o.

Se întoarce să mă privească atent. Ochii îi sunt largi, dar goi.

— Dacă nu apuci să vorbeşti cu taică-tu până pe 7 aprilie, tot o să mai sari cu mine, da?

Îi spun că da, dar nu-l privesc în ochi. Nu pot.

SÂMBĂTĂ, 30 MARTIE
Şi mai târziu
7 zile rămase

Parchez în faţa locului amenajat special pentru corturi. Vorba vine amenajat, văd că e doar un teren viran plin de noroi. Nu sunt expertă în campinguri, dar ăsta pare să ofere doar strictul necesar. Singurele facilităţi pe care le are sunt un cerc în care pare că s-a mai făcut focul – mai sunt acolo buşteni pe jumătate arşi şi multă cenuşă, un stejar mare şi un tomberon ruginit.

Roman iese din maşină şi merge la portbagaj, ca să scoată cortul. În depărtare, văd nişte stânci care

mărginesc albia râului. Poate că totuşi nu va fi o experienţă neplăcută să înnoptăm aici. Poate că ne va da timp ca să vorbim. Poate că în sfârşit voi găsi cuvintele ca să-i explic ce se întâmplă cu mine.

Îmi iau rucsacul de pe bancheta din spate şi îl urmez pe Roman în camping. Când desface punga cu cortul, observ că a ascuns două sticle de vin în ea.

— Elegant, zic.

— Poţi bea vinul roşu chiar şi cald. Berea caldă, în schimb, e scârboasă. Am făcut alegerea care mi se părea cea mai potrivită.

— Ai fi putut pune berea în cutia frigorifică.

Ignor că îmi vorbeşte ca şi cum aş fi o fraieră care nu a mai băut alcool în viaţa ei. Deşi, dacă e să fim corecţi, chiar sunt o fraieră care nu a mai băut alcool în viaţa ei. Doar dacă nu pui la socoteală cele câteva înghiţituri din berea lui Steve pe când aveam şapte ani şi încă nu-mi dădusem seama că Steve mă urăşte. Acum, mi-ar fi frică să beau orice mi-ar oferi Steve.

— Da, dar mama a umblat cu aia. Ar fi descoperit berea.

— Puteai să strecori berea mai târziu.

— Iisuse, chiar vrei aşa mult bere? Pot da o fugă până în oraş.

Îmi îndes mâinile în buzunarele blugilor şi merg spre râu.

— Nu, e în regulă. Doar te tachinam.

Scoate cortul din punga lui şi îşi face de lucru cu el. De câteva ori îmi trece prin cap să-i ofer ajutorul, dar nu ştiu chiar nimic despre corturi. Îl aud înjurând, fiindcă ceva nu se potriveşte, şi hotărăsc să fac o plimbare până la apă.

— Vin imediat, îi spun, dar el nu-mi răspunde.

Merg încet spre dealuri. Tenişii mi se scufundă în iarba umedă. Când mă apropii de râu, văd o rampă pustie. Nu e nimeni în jur. Undiţe rupte plutesc la suprafaţa apei, şi încerc să-mi imaginez locul ăsta plin de oameni, familii

care se distrează împreună şi pescari nerăbdători să prindă ceva peşte. Totuşi, nu pare un loc care ar fi vreodată aglomerat. Pare un loc menit să rămână mereu pustiu. Aud nişte păsări ciripind şi motorul unei bărci în depărtare, dar nu mă pot concentra decât la ţiuitul din capul meu. Îmi pun mâinile la urechi şi încep să intonez. *Misa în B minor* a lui Bach îmi umple mintea.

Mă aplec pe lemnele ude chiar de lângă apă şi o pală de vânt îmi atinge faţa. Uneori, am senzaţia că vântul are mâini, că are degete. Uneori, mă întreb dacă m-aş putea întinde şi l-aş putea apuca de mână. Dacă mi-ar prinde şi el mâna, mi-ar strânge degetele şi m-ar lua pe sus cu el, forţând energia mea potenţială să devină energie cinetică. Mă întreb dacă oare şi Roman se gândeşte vreodată la lucrurile astea, dacă un alt om se gândeşte vreodată.

Mă uit în spatele meu şi îmi dau seama că nici nu mai văd campingul. Mă întorc spre apă şi continui să mă uit la ea. Fundul plin de stânci al râului este acoperit cu alge alunecoase şi cu cârlige ruginite de undiţă. Ştiu că dacă aş sări, n-aş face decât să mă ud şi să mă murdăresc. N-aş reuşi să mă omor.

Nu e la fel ca săritul de pe Vârful Crestville. Săritura aia mă va ucide. Îl va ucide pe Roman.

Mă întorc spre camping. Paşii mei sunt grei, împleticiţi. Nu mă grăbesc deloc să dau din nou ochii cu Roman, cu mini-frigiderul lui fără bere, cu întrebările despre lipsa mea de curaj, despre teama lui că nu voi sări cu el. Îl văd înainte să mă vadă el pe mine. Observ că a reuşit cât de cât să ridice cortul – un acoperământ albastru, care flutură în vânt. Stă cu spatele la mine, aplecat peste vatra focului, aprinzând un chibrit.

Când ajung în spatele lui, văd doi buşteni că se aprind. Focul trosneşte şi eu mă aşez pe pământ, lângă Roman.

— Ai găsit ce căutai? mă întreabă.

— Cum?

— Am crezut că ai plecat să cauţi ceva.

— Nup, îi zic, şi mă aşez cu picioarele încrucişate, ca pentru yoga. Totul e la fel.

— Mă bucur să aud asta, zice şi îşi freacă mâinile una de cealaltă înainte să se ridice. Ţi-e foame?

Ridic din umeri, iar el ia răspunsul drept un *da*. Se duce la cutia frigorifică şi scoate pachetul cu hotdogs pe care maică-sa i-a pregătit pentru noi. Arată trişti şi subţiri, în punga lor de plastic. Îmi întinde mie punga, apoi scoate două furculiţe de inox din rucsac.

Înfig unul din crenvurşti în furculiţă şi aud zgomotul pe care-l fac dinţii ei când rup membrana care îl înveleşte. Întind furculiţa mea cu hotdog-ul deasupra flăcărilor, şi Roman face la fel cu al lui. Îl întorc de pe o parte pe alta, dar, să fiu sinceră, habar n-am ce fac. Familia mea nu merge niciodată cu cortul.

— Cred că e gata, zice Roman, arătând spre hotdog-ul meu.

— Bine.

Îl trag de pe foc.

— Am uitat să iau chifle. Mama ar fi oripilată.

Îmi aruncă un rânjet şi se trânteşte pe jos. Îşi strânge genunchii la piept, scoate hotdog-ul din furculiţă şi începe să sufle peste el.

Fac tot ce pot ca să-l imit, deşi sunt convinsă că arăt ca o puştoaică de cinci ani care nu reuşeşte cum trebuie să sufle în lumânările de ziua ei. Rup o bucată din crenvurst şi îmi arde degetele. Îl îndes în gură şi mestec. Are gust de ars la exterior, dar înăuntru e încă rece. Reuşesc să-l înghit.

Îşi pune crenvurstul jos, pe o bucată de ziar, şi se ridică să ia două pahare de plastic. Desface una din sticlele de vin. Plimbă sticla dintr-o mână într-alta şi zice:

— Ai avut dreptate. Chiar e elegant. Crenvurşti şi vin.

Ştiu că face mişto, dar e prima dată când beau vin şi nu pot să nu fiu puţin entuziasmată. Acum o lună, aş fi zis că nu mai e nimic pe lume care să mă entuziasmeze. Cine s-ar fi gândit ce ceva atât de banal ca vinul ar putea face

asta? Încerc să-mi păstrez o moacă relaxată, să nu mă dau de gol. Toarnă în două pahare şi mi-l întinde pe al meu.

— Mersi.

Pun paharul pe jos, lângă mine, reuşind cu greu să nu scap din mână crenvurstul pe jumătate făcut. Mă gândesc că singurul lucru mai nasol decât un crenvurst făcut pe jumătate e unul făcut pe jumătate şi apoi tăvălit prin noroi.

— Cred că ar fi trebuit să luăm nişte şerveţele, zice el, printre înghiţituri.

— Probabil.

Îşi termină repede hotdog-ul. Poate că şi al lui era cam nefăcut. Mă forţez să-l înghit şi eu pe al meu şi apoi iau o înghiţitură de vin. E acru şi mă strâmb.

Roman râde.

— Nu prea eşti băutoare, aşa-i?

— Cred că nu.

Îşi ridică paharul şi-l atinge pe al meu.

— Pentru Aysel, partenera mea de sinucidere.

Lovesc şi eu paharul lui.

— Pentru cei care nu sunt fulguleţi.

Asta îl face să zâmbească. Dă restul vinului din pahar pe gât şi se duce să-şi mai toarne.

Soarele începe să apună, şi nu am idee cât este ceasul. Mă gândesc să-mi scot telefonul din buzunar, să mă uit, dar apoi îmi dau seama că nu contează. Tot ceea ce contează e că ziua asta a părut mult mai scurtă ca altele. Zilele cu Roman mereu par prea scurte, cele mai scurte.

Mă întind pe jos, pe burtă. Roman se întinde şi el lângă mine, pe spate, cu ochii lipiţi de cer.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să-l găsim pe tatăl tău, zice.

Îmi trec limba peste dinţi. Mi-a rămas în gură un gust acrişor, de la vin.

— Poate o să mă sune tipul ăla.

— Poate.

Roman îmi pune o mână pe spate.

— Dar poate n-o s-o facă. O să fii în regulă dacă n-o face, da?

Câteva păsări ciripesc, apoi zboară pe deasupra noastră, spre râu. Fluturatul lor din aripi mă sperie puţin şi mă ridic în fund. Te-ai gândi că, pe măsură ce te apropii de moarte, nimic nu te mai sperie, nimic nu te mai face să tresari. Însă se pare că e exact invers.

— Îmi pare rău, zice el, luându-şi mâna de pe spatele meu şi băgând-o în buzunarul pantalonilor.

— Nu, zic. Nu tu m-ai speriat.

Îşi ridică o sprânceană.

— Te-ai speriat de păsările alea?

Vreau să-i spun că totul mă sperie acum. Dar rămân tăcută şi îl las să bată câmpii despre păsările care sunt inofensive. Bea tot mai mult vin şi eu încerc să ţin pasul cu el, dar sunt ameţită şi pleoapele încep să mi se îngreuneze.

Mă întorc pe o parte, să mă uit la el. Focul se ridică tot mai sus, iar fumul îi aruncă umbră pe obrajii supţi. A băut vin în tăcere şi ştiu că ar trebui să-i spun ceva care să-l facă să priceapă cum mă simt, dar deja parcă stau pe nisipuri mişcătoare şi nu vreau să stric lucrurile şi mai mult.

— Şi eu sunt speriat, ştii, zice el într-un final.

Pot simţi mirosul vinului în respiraţia lui, când se apropie de mine.

— Dar şi nerăbdător, într-un fel.

Îmi închid ochii. Creierul meu parcă înoată într-o apă liniştită.

— Ai auzit de teoria relativităţii a lui Einstein?

Mai ia o înghiţitură de vin.

— Iar începi cu fizica. Chiar eşti o tocilară, nu?

— Cred că trebuie să fii inteligent ca să fii tocilar.

Îşi uneşte sprâncenele şi mă priveşte cu interes.

— Tu pari destul de deşteaptă, îmi flutur genele.

— Nu, doar joc bine teatru.

Mă ridic şi-mi mai torn vin.

— Păi, spune-mi ce-i cu ea.

— Teoria?

Vinul nu mi se mai pare chiar aşa de acru. Nu ştiu dacă asta se întâmplă pentru că m-am obişnuit cu gustul sau pentru că papilele mele de pe limbă s-au îmbătat. Chiar n-am idee dacă papilele gustative se pot îmbăta.

— Dap, teoria lui Einstein. Teoria ta de tocilari.

Cuvintele lui sunt greoaie şi par cumva că nu au pauză între ele. Ar fi ceva drăguţ, dacă nu ar fi puţin înfricoşător.

— Ştii că a avut două teorii, nu? Teoria specială a relativităţii şi teoria generală a relativităţii.

Roman scutură din cap.

— Nu ştiu niciun căcat despre Einstein. Şi, sincer, dacă nu ai fi tu, nu mi-ar păsa prea tare de tipul ăsta.

— Eu te fac să-ţi pese de Einstein?

Muşc marginea paharului meu de plastic.

Îmi face din nou zâmbetul ăla al lui, strâmb şi dulce.

— Nu pot să mă abţin să îmi pese de chestii de care îţi pasă ţie. Mă simt de parcă am fi conectaţi într-un fel, acum.

Mă trezesc că zâmbesc şi eu. Muşchii feţei mele se simt diferit – sunt ca o cameră care n-a mai văzut lumina de ani buni, şi deodată i se dau toate draperiile la o parte şi soarele intră cu toată puterea şi luminează. Şi nu mă pot opri, zâmbetul meu se lăţeşte tot mai mult. E cea mai drăguţă chestie pe care mi-a zis-o Roman vreodată. La dracu’, e cea mai drăguţă chestie pe care cineva mi-a zis-o vreodată.

— Te-am făcut fericită, spune, iar cuvintele îi ies greu şi sunt încâlcite.

— Da, m-ai făcut fericită.

Dă din cap nemulţumit şi închide ochii. Se leagănă în faţă şi în spate, ca acele jucării pe care le pui pe bordul maşinii.

— Ce e? îl întreb şi îi ating umărul.

— Nu trebuie să te fac fericită. Nu ne putem da voie să ne facem fericiţi unul pe altul.

Îmi ia câteva secunde să-i descâlcesc propoziţiile. Mă aplec mai mult spre el.

— Ar fi chiar atât de rău?

Îşi deschide ochii. Sunt luminoşi, dar trişti în acelaşi timp, clari, dar şi apoşi.

— Ar distruge totul.

Îmi ia o clipă să-mi recapăt echilibrul. Apuc un băţ şi încep să trag cu el linii în iarbă.

— Dar mi-ai spus la carnaval că atunci când vorbesc despre fizică te fac şi pe tine fericit, şi poate că…

Îşi ridică mâna în aer, făcându-mi semn să mă opresc.

— Nu contează.

Arată cu degetul la mine, apoi la el.

— Asta nu poate să conteze. Asta e doar ceva provizoriu.

Observ că ochii i s-au făcut roşii. Prea mult vin pentru FrozenRobot.

— Uite, Aysel.

Se întinde şi îmi ia ambele mâini în mâna lui.

— Ştiu că e derutant. Suntem într-o situaţie ciudată şi nenorocită şi nu trebuie să ne lăsăm păcăliţi.

Încerc să-mi trag mâinile, dar el nu le dă drumul. Degetele lui îmi mângâie pielea.

— Situaţie?

— Faptul că suntem parteneri de sinucidere. Avem această intimitate şi da, sigur, avem ceva chimie.

— Chimie? întreb şi nu mă pot abţine să nu râd.

— Bine, bine. Te las pe tine cu ştiinţele exacte.

Se apleacă spre mine, nasul i se ciocneşte de al meu şi îi pot simţi genele gâdilându-mi pielea. Îmi ridic bărbia, iar buzele noastre se întâlnesc. E neîndemânatic, dar perfect. Nu mă pot opri din a mă gândi obsesiv: *ne sărutăm*, *îl sărut pe FrozenRobot*, *ne sărutăm*. Îmi sună în

urechi ca mantrele alea penibile.

Îi răspund la sărut şi încerc să nu mă gândesc dacă ceea ce fac e bine sau greşit. Inima îmi bate repede, ceea ce se înseamnă că îmi place, şi sper că şi lui îi bate inima la fel de repede. Ştiu că oamenii se tot sărută de când e lumea şi pământul, dar acum, în acest moment, pare că sărutul nostru e un secret pe care îl împărţim doar eu şi Roman.

După o perioadă care pare doar o secundă, dar în acelaşi timp şi o sută de ani, se retrage uşor şi îmi dă la o parte o şuviţă care îmi cădea pe faţă.

— Chiar avem chimie, zice.

Îi zâmbesc din nou. E al doilea zâmbet. N-ar trebui să-mi fac un obicei din a-i zâmbi. Nici nu m-aş mai recunoaşte dacă într-o bună zi aş deveni o persoană care zâmbeşte tot timpul.

— Cred că avem.

Trag aer în piept şi remarc că aerul şi-a schimbat mirosul, a trecut de la fum la o aromă de vanilie, şi mai e zgomotul ăsta uşor din capul meu pe care nu-l recunosc exact, dar care îmi aminteşte de monezile pe care le arunci în fântână. Cele care însoţesc dorinţe, dorinţe disperate.

Îşi îngroapă capul în curbura gâtului meu şi încerc să-mi relaxez corpul şi să mă prefac că asta e ceva absolut firesc. Apoi îşi pune mâinile pe talia mea şi mă trage pe iarbă, în braţele lui. Stăm aşa în întuneric, în tăcere, la câţiva paşi de cort, spatele meu lipit de stomacul lui. N-am fost niciodată atât de conştientă că sunt făcută din oase şi piele, şi practic îmi simt corpul tânjind să fie cât mai aproape de al lui.

De undeva de nicăieri, îmi şopteşte:

— Dar asta nu trebuie să schimbe nimic.

Mă mişc în aşa fel încât să mă lipesc şi mai mult de el. Îi pot simţi inima bătând – este în viaţă, violent de vie. Simt o căldură în stomac şi de data asta nu are deloc de-a face cu limaxul meu negru, ăla care îmi molfăie fericirea. E o uşoară efervescenţă acolo unde obişnuia să fie doar

greutate insuportabilă, şi mă întreb dacă energia mea potenţială e acum în schimbare. Îmi imaginez un grafic al procesului, pe care un om de ştiinţă l-ar face ca parte a unui experiment de laborator.

Întreaga mea viaţă începe să pară un experiment.

— Aysel, zice el, ţinându-mă strâns, cu buzele lipite de părul meu. Ştii că asta nu poate schimba nimic, da? Chestia asta, noi, e doar ceva de moment. Genul ăsta de fericire e fals, e o chestie care zboară imediat. Trebuie să ne amintim de ce vrem să murim. Trebuie să mi-o amintesc pe Maddie. Şi tu trebuie să-ţi aduci aminte de motivele tale.

Motivele mele. Sună atât de vag. Dar bănuiesc că încă nu i-am spus care sunt ele, de teamă faţă de cum va reacţiona când va afla cine e tatăl meu şi ce a făcut mai exact. Sigur, ştie că tata e un criminal, dar mă întreb dacă şi-ar schimba sentimentele pentru mine dacă ar şti întregul adevăr.

Şi poate tocmai de asta nu i-am spus. Nu pentru că mi-e teamă că n-ar mai vrea să moară cu mine, ci pentru că mi-e teamă că încă îşi va mai dori să moară cu mine. Că va fi de acord că eu ar trebui să mor. Poate că, deşi vreau să sar pe de Vârful Crestville împreună cu Roman, undeva în adâncul sufletului aş vrea ca el să nu-şi dorească să sar.

Bănuiesc că are dreptate: chiar sunt un fulguleţ, o încurcă-lume. Dar pe măsură ce mă gândesc la motivele mele – cuvintele răuvoitoare ale colegilor, care mă rănesc, teama maică-mii atunci când mă vede, demonii tatălui meu –, mă întreb dacă toate astea ar putea fi puse în umbră de apropierea pe care o simt faţă de Roman.

N-am avut niciodată o persoană care să mă facă fericită. Poate chiar mai important, n-am avut niciodată o fiinţă pe care să încerc s-o fac eu fericită. În marea schemă a lucrurilor, poate că toată tristeţea, ura şi frica care sunt direcţionale spre mine ar putea fi anihilate de iubirea altei persoane. Poate că tot ce-mi doream era un scop, care să pună capăt pendulării absurde. Şi Roman e pe cale să

devină acest scop. Poate că John Berryman avea dreptate, dar şi greşea în acelaşi timp. Poate că viaţa e plictisitoare, până ce nu mai e aşa.

Poate că totul e relativ. Nu doar lumina şi timpul, ca în teoria lui Einstein, ci totul. Totul pare oribil şi ireparabil până ce universul se roteşte puţin şi punctul meu de observaţie e uşor diferit. Şi apoi, dintr-o dată, totul devine suportabil. Poate că inima mea nu e o gaură atât de neagră şi adâncă – poate că mai e acolo puţin loc şi pentru lumină. Nu am de unde să ştiu sigur asta, însă potenţialul pare a fi acolo. Şi poate că Roman are dreptate. Poate că ce avem eu şi cu el este ceva care zboară. Dar dacă aşa ceva este totuşi posibil pentru mine, poate că nu ar trebui să mă dau bătută încă.

Poate că totul se reduce până la urmă la potenţial. Poate golul meu interior şi greutatea au şi ele potenţial. Poate.

— Ştii, nu? insistă el. Noi, făcând ceea ce facem acum, devenind ceea ce devenim. Nu schimbă nimic. Nu poate s-o facă.

Gesturile lui nu se potrivesc cuvintelor. În timp ce vorbeşte, mă trage şi mai strâns în braţele lui.

— Ştiu, îi şoptesc.

Dar, în adâncul sufletului, ceea ce ştiu sigur e asta: trebuie să schimbe totul.

DUMINICĂ, 31 MARTIE
6 zile rămase

Sunt trezită de lumina soarelui. Braţele lui Roman sunt încă strânse în jurul meu şi mă desfac din îmbrăţişarea lui. Am adormit la câţiva paşi de cort şi tricoul şi blugii îmi sunt pătate de la iarba plină de noroi.

Îmi scot telefonul din buzunar şi văd că am un mesaj vocal de la un număr necunoscut. Mă îndepărtez de locul unde Roman încă mai doarme, dar mă opresc când îl aud

mormăind în direcţia mea.

— Unde te duci?

Se ridică de jos şi se freacă la ochi.

— Cât e ceasul?

— Aproape 7.

— Ahh.

Se trânteşte la loc pe spate şi îşi închide ochii.

— E prea devreme şi prea multă lumină.

— Cineva a băut prea mult vin, zic cu o voce pe cât de firească pot.

Ştiu că el a spus că noaptea trecută nu schimbă nimic, dar nu ştiu cum să mă comport ca şi cum lucrurile nu s-ar fi schimbat. Nu mai e FrozenRobot, partenerul meu de sinucidere găsit pe internet. E Roman, băiatul care m-a sărutat aproape de râu şi care m-a ţinut în braţe toată noaptea. Pentru mine, este o diferenţă. O diferenţă uriaşă.

Nu mai e persoana cu care vreau să mor: e persoana alături de care vreau să trăiesc.

— Mă întorc imediat, îi spun, şi o iau spre râu.

Merg pe acelaşi drum pe care am mers şi ieri, când am ajuns aici. Mă uit din nou la ecranul mobilului. E un apel pierdut de la ora 7, aseară. Probabil că băusem prea mult vin ca să mai observ că telefonul îmi vibrează.

Îmi apăs urechea pe telefon şi ascult mesajul. Este de la Jacob, tipul de la închisoare, care mă sună cu informaţii proaspete despre tatăl meu. Respiraţia îmi devine agitată şi ascult încă o dată mesajul. Jacob l-a localizat pe poliţistul care ţine legătura cu taică-miu, un oarecare pe nume Lemule Woodfin. Vocea lui Jacob e aspră, distantă, ca şi cum mi-ar da o veste proastă. Poate că ce ştie acest Lemule despre taică-miu nu e prea grozav. Ce surpriză. Pun mesajul încă o dată şi mă uit la telefon. Jacob mi-a trimis şi numărul lui Lemule, dar mă gândesc că ora 7 dimineaţa e cam nepotrivită să-l sun, aşa că o să mai aştept un pic.

Când ajung la camping, îl găsesc pe Roman în

aceeaşi poziţie în care l-am lăsat. Stă întins pe spate, cu ochii închişi, strânşi, cu faţa împietrită într-o încruntare care pare dureroasă. Îngenunchez lângă el şi-l scutur de un umăr.

— Haide, ar trebui să mergem. Vino să strângem cortul.

— De ce trebuie să plecăm aşa devreme?

Cuvintele îi sunt în continuare greoaie. După ce le spune, se întoarce pe o parte.

Mă duc până la cort şi încerc să-mi dau seama cum să-l dau jos fără să-l rup. Îmi bat capul mult cu ce aş putea face cu beţele, până când observ că se pot scoate şi chiar se pliază. O mai fi şi un alt mod de a strânge cortul, dar Roman e prea rupt ca să stea să mă certe, şi oricum, dacă totul merge conform planului stabilit, nu e ca şi când va mai avea ocazia să-l folosească.

Gândul îmi face din nou inima să se îngreuneze şi fac tot posibilul să mă concentrez doar pe strângerea cortului. *Stai ocupată. Nu te duce acolo.* Odată ce cortul e la pământ, îndes toate părţile componente în punga în care fusese împachetat. Le pun alandala, dar sunt convinsă că doamna Franklin va face ordine când Roman va ajunge cu el acasă. Mă duc la cutia frigorifică şi scot o sticlă de apă. Mă întorc la Roman, mă aşez pe jos lângă el şi îi pun sticla rece pe frunte.

— Au! ţipă el, surprins.

— M-am gândit că o să te facă să te simţi mai bine.

— Chiar da, mersi. Doar că m-a speriat un pic.

Îmi ia sticla din mână şi se întoarce pe o parte ca să bea din ea, după care o duce înapoi la frunte.

— O să pun toate chestiile în maşină şi pe urmă o putem lua din loc, e ok?

Chiar când să mă ridic, mă apucă de mână şi mă trage lângă el.

— N-am fost atât de beat cât să nu mai ţin minte noaptea trecută, Aysel.

Mă uit la el lipsită de expresie. Nu pot spune ceea ce

mi-aş dori să spun, şi mă gândesc că tăcerea e mai potrivită decât cuvintele pe care nu vrea să le audă.

Dă din cap şi mai bea din sticla cu apă.

— Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc, zice.

Mă desfac din braţele lui şi simt o căldură urcându-mi de-a lungul spatelui şi apoi concentrându-se în piept. Nu vreau să fiu supărată sau furioasă. Nu am mai fost cu adevărat supărată de ani buni. Chestia asta, să-mi pese de chestii, e mai acaparatoare decât îmi aminteam.

— Aysel, spune şi se întinde din nou să mă apuce de mână.

Mă aşez lângă el, dar îmi trag mâna. Nu vreau să-l ating în momentul ăsta.

— Sigur că ştiu despre ce vorbeşti. Doar că nu ştiu ce vrei să-ţi spun. Mi-ai spus să nu las asta să schimbe nimic, şi încerc să-mi dau seama cum ar putea să nu schimbe totul.

Vorbesc mai repede decât mi-aş dori, dar nu mă pot opri. Cuvintele îmi curg din gură ca o cascadă.

— Noaptea trecută a schimbat totul pentru mine, Roman. Am trecut de la a fi ce naiba eram la… asta.

Problema e că nu ştiu nici eu ce e „asta”. Problema şi mai mare e că mi-aş dori să aflu ce este exact. Vreau să-i aflu potenţialul. Vreau să-l văd cum se transformă în energie cinetică. Vreau să o văd urmându-şi cursul. Vreau să ne văd pe noi în plină mişcare.

— Uite, ştiam că e o idee proastă. Numai că tu eşti… eşti… eşti atât de… se bâlbâie el ca motorul unei maşini care refuză să pornească.

— Sunt cum?

— Eşti tu. Înţelegi ce vreau să zic. Înţelegi tot ce e cu mine. Şi eşti tristă ca mine şi, oricât de pervers ar suna, asta e ceva atât de frumos.

Pe când eram mică, mi-am petrecut atât de multe ore dorindu-mi ca universul să mă facă frumoasă. Ca, dintr-o dată, toate componentele fiinţei mele să fie ajustate, genele primite de la tatăl meu să fie şterse, iar eu să fiu

refăcută, recreată într-o fiinţă frumoasă. În cineva ca Georgia. În cineva demn de a fi iubit. În cineva care să n-o mai sperie atât de tare pe mama.

Dar niciodată nu mi-am dorit ca cineva să mă vadă frumoasă doar pentru că sunt tristă. FrozenRobot, mai mult decât oricine, ar trebui să ştie că nu e nimic frumos sau elegant în a fi trist. Tristeţea e pur şi simplu urâtă şi oricine crede altceva despre ea nu o înţelege. Cred că ceea ce vrea de fapt să spună este că el şi cu mine suntem urâţi într-un fel asemănător, şi asta înseamnă familiaritate, obişnuinţă. Dar familiaritatea e diferită de frumuseţe.

Nu îmi doresc să mai fim urâţi într-un mod asemănător. Mă uit în altă parte, nu-l privesc, pentru că nu vreau să vadă că mă încrunt. După câteva minute de tăcere, mă ridic şi mă scutur de praf.

— Ştii ceva? Hai s-o lăsăm baltă.

— Ăăă, mormăie el şi se ridică în fund, după care îşi strânge genunchii la piept.

„Ăăă” să rămână, atunci.

DUMINICĂ, 31 MARTIE
Mai târziu
6 zile rămase

Conduc deja cam de o oră când ies de pe autostradă şi opresc la un restaurant micuţ, al cărui nume îl văzusem mai devreme într-o reclamă, la o ieşire spre benzinărie. Roman a dormit tot drumul şi dă semne că se trezeşte abia când parchez maşina.

Se freacă la ochi.

— Unde suntem?

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine să mănânci ceva înainte să te las acasă.

Îmi arată zâmbetul lui în formă de semilună şi mă simt de parcă cineva îmi sugrumă inima. Nu-i mai pot privi

zâmbetul. Mă uit afară, prin parbriz. Plouă încet, iar undeva în depărtare se aude un tunet.

— Îmi place cum gândeşti. Ai dreptate, maică-mea s-ar criza rău dacă m-ai aduce acasă în starea asta, zice şi iese din maşină. Ţi-ai pierde aura de Sfânta Aysel.

Sunt aproape sigură că mi-o voi pierde oricum după ce ne vom sinucide împreună sărind de pe Vârful Crestville. Îmi muşc buza de jos şi tac. Roman pare că nu se sinchiseşte de ploaie. Ne udă părul, feţele, hainele.

Intrăm încet în restaurant şi ne aşezăm într-un separeu în spate. Roman se uită prin meniu, iar eu mă trezesc că mă holbez la el. Mă surprinde făcând asta, aşa că îmi las privirea în jos, citind pagina cu omlete iar şi iar. Mă prefac că sunt foarte captivată de diferenţele dintre ouă florentine şi cele preparate după reţeta sudistă.

Când sunt sigură că şi-a luat ochii de la mine, îi strecor o altă privire. Tricoul lui este ud de la ploaie, părul e îmbibat şi picături de apă i se scurg pe frunte. Îl fac să arate mai tânăr, mai plin de viaţă. Obrajii îi par mai roşii, iar pielea mai strălucitoare. Încerc să-mi imaginez cum va arăta după ce vom sări de pe stâncă, cum va arăta după înec. Buzele lui vor deveni, dintr-un roz palid, un albastru rece, pielea îi va fi palidă, dincolo de orice imaginaţie. Mă întreb dacă noi mai putem simţi aceste transformări, energia cinetică evaporându-se în neant. Mă întreb dacă o vom putea auzi sfârşindu-se, dacă va suna ca o simfonie sau mai degrabă ca un ţipăt. Nu ştiu răspunsul la niciuna dintre întrebările astea. Şi nici nu-mi mai doresc la fel de mult să le aflu. Nu-mi doresc să le afle nici Roman.

Mă întorc la răsfoitul meniului. Nu mă pot gândi la nimic din toate astea acum. Chelneriţa vine la masa noastră să ne ia comanda – ouă ochiuri, şuncă, caşcaval pane, ardei iuţi pentru el şi ouă florentine pentru mine. E cam de vârsta maică-mii, însă mâinile îi sunt mai ridate şi faţa îi este mai cărnoasă. Părul şi l-a vopsit blond, dar rădăcinile sunt crescute, spicate şi nu tocmai curate.

— Nişte alegeri foarte bune, zice ea zâmbind şi

notează comanda.

Ne priveşte pe deasupra carneţelului, cu zâmbetul din ce în ce mai larg.

— S’teţi un cuplu drăguţ, ştiaţi? Cred că vi se spune tot timpul. Vin imediat cu mâncarea, zice.

Înainte să putem spune ceva, se îndepărtează. Încep să trag de faţa de masă, care are o gaură spre margine, în ţesătură.

— Poţi zâmbi, Aysel. A fost o glumă, zice Roman.

— Corect. O glumă.

Mă uit direct în ochii lui şi de data asta el îşi lasă privirea în jos.

Chelneriţa revine mai repede decât m-aş fi aşteptat, ceea ce mereu îmi dă de bănuit în legătură cu mâncarea şi cum a fost preparată. Însă, oricum, luăm micul dejun într-un restaurant mic şi banal de pe marginea autostrăzii, aşa că nu aveam la ce să mă aştept oricum de la calitatea mâncării.

Nu prea mi-e poftă, aşa că plimb mâncarea prin farfurie, făcând cu furculiţa mici zgârieturi pe suprafaţa albă şi întinsă. Roman, de cealaltă parte, îşi îndeasă şunca în gură şi mestecă zgomotos. E amuzant cum, atunci când îţi place de cineva, chiar şi chestiile urâte pe care le face devin suportabile.

Urăsc chestia asta.

— Pot să te întreb ceva? zice Roman, printre îmbucături.

A trecut acum la ouă. A acoperit ochiurile cu ardei iuţi. Şi-i bagă în gură cu totul şi le înghite până şi seminţele.

— Sigur.

Beau din apa de la robinet pe care ne-a adus-o chelneriţa.

— Când o să-mi spui exact ce a făcut taică-tu de a ajuns în închisoare? Adică, am aşa o idee, dar…

Mă opresc şi studiez pentru o secundă faţa lui

Roman. Ochii de culoarea alunei s-au mai luminat de când a început să mănânce şi pare în mod sincer curios. Îmi las capul în jos şi mă uit la piciorul de metal al mesei, în loc să mă uit la faţa lui. Sunt sfâşiată între tentaţia de a-i folosi curiozitatea în avantajul meu şi neplăcerea de a trebui să-i povestesc despre taică-miu.

Încerc să-mi imaginez care va fi reacţia lui. Mă întreb dacă mă va privi cu dezgust şi se va îndepărta, vrând să nu mai aibă de-a face în veci cu mine. Sau dacă îmi va cere să mă arunc de pe stâncă chiar azi, ca şi cum n-aş mai merita să trăiesc nici până pe 7 aprilie. Sau dacă, cumva, ca printr-un miracol, va înţelege. Că nu mă va privi ca pe un monstru, ca pe fiica monstrului psihopat.

Învârt scenariile astea unul după altul în capul meu, pendulând între teroare şi speranţă deplasată. Mă prefac că aş cânta *Sonata Lunii* a lui Beethoven, folosind masa ca pe un pian.

— Asta înseamnă că nu-mi vei spune?

Nu mă uit la el. Nu pot. În timp ce aud muzica cântându-mi în minte, partea în care notele capătă înălţime şi încep să sune ca şi cum ar tinde spre ceva de neatins, îmi vine o idee. Îmi ridic bărbia şi-i întâlnesc ochii.

— O să-ţi spun exact ce a făcut taică-miu dacă te pot întreba şi eu ceva. E corect aşa?

— Depinde ce vrei să mă întrebi.

— În regulă. Uite întrebarea: dacă nu ar fi să mori peste şapte zile, ce ai vrea să faci cu viaţa ta?

Îşi lasă furculiţa din mână şi mă priveşte. Ochii lui trec, în numai trei secunde, de la a fi strălucitori la a fi întunecaţi şi ceţoşi.

— Ce naiba întrebare e asta?

— O întrebare care vine din curiozitate. Deşi cred că toate întrebările vin de acolo.

Îşi încreţeşte buzele ca şi cum s-ar lupta să nu zâmbească.

— De ce vorbeşti ca pălărierul nebun?

— Doar mă ştii, mereu fac glume proaste.

Apucă din nou furculiţa şi mai bagă în gură o bucată de ou cu ardei iute.

— Asta n-a fost chiar o glumă.

— Deci, facem înţelegerea sau nu? îl întreb.

Duce mâna la frunte, într-un fel de salut ironic.

— Găsesc aceşti termeni acceptabili pentru mine.

Îmi apăs coatele în masă şi mă aplec spre el:

— Aşadar, care e răspunsul tău?

Îşi îndreptă furculiţa spre piept:

— Eu trebuie să fiu primul? Păi, cum e asta corect?

— Dintre toţi oamenii, tocmai tu vorbeşti despre a fi corect?

Dă din cap, iar zâmbetul lui în formă de semilună îşi face iar loc pe faţa lui. Mă uit în altă parte.

— Bine, bine. O să zic eu primul. Dar să ştii că e o chestie stupidă.

— Întrebarea mea?

— Nu. Răspunsul meu.

— Să-l auzim.

Îmi ţin respiraţia. Vreau să aud de la el atât de multe lucruri, însă nu ştiu exact ce mi-ar plăcea să aud. Poate că îmi va spune un rahat de snobi, gen că şi-a dorit mereu să aibă un magazin de articole sportive, pentru ca să aibă toată viaţa la îndemână mingi de baschet, sau poate că îmi va spune ceva emoţionant, cum că dintotdeauna şi-a dorit să fie medic pediatru, ca să salveze copiii bolnavi.

Dar, într-un final, nici nu prea contează ce ar fi vrut Roman să facă. Încep să înţeleg că asta e ceea ce-i minunat, şi frustrant, şi descumpănitor, şi sincer şi enervant la iubire. Lucrurile care au importanţă pentru celălalt devin brusc fenomenale, deşi dacă le-ai auzi la altcineva ar fi banale şi plictisitoare.

Am citit odată în manualul de fizică că universul cerşeşte atenţie de la noi, că energia se deplasează şi se transferă atunci când oamenii o observă. Poate că la asta se reduce şi iubirea – să ai pe cineva căruia îi pasă

suficient încât să acorde atenţie, iar tu să fii încurajat să te deplasezi şi să te transferi, eşti încurajat să-ţi faci energia potenţială să strălucească în energie cinetică. Poate că fiecare are nevoie doar să fie observat, luat în seamă.

Iar eu îl observ pe Roman. Tot ce-mi doresc e să aibă un răspuns la întrebarea mea. Am nevoie să ştiu ceva despre el care să mă facă să cred că există o şansă cât de mică ca particulele lui să-şi dorească să se îndrepte spre ceva şi nu au nevoie decât de un brânci. Ceva, orice, care să-mi dea speranţă că l-aş putea convinge să trăiască.

— Mi-aş fi dorit să merg la facultate, zice el.

E un început, ii fac un semn să continue.

— Şi mi-aş dori să joc acolo baschet.

Aşadar, răspunsul pare că se îndreaptă mai mult spre partea cu magazinul de articole sportive, decât în aia cu medicul care salvează vieţile copiilor, dar măcar e ceva.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce ai fi vrut să studiezi?

Se înroşeşte şi se fâţâie pe banchetă.

— Asta e partea stupidă.

Bat cu degetele pe suprafaţa mesei.

— Înseamnă că e partea bună.

— Ştiam că o să zici asta.

Îi arunc o privire şi îşi ridică mâinile deasupra capului.

— Bine, bine. Aş fi vrut să studiez biologia marină. Ştiu că e prostesc, dar mi-ar fi plăcut să explorez oceanul.

— Ca în *Douăzeci de mii de leghe sub mări*. La fel precum Căpitanul Nemo.

Zâmbetul i se întoarce.

— Exact. Am fost dintotdeauna fascinat de aventurile submarine. Dar e prostesc, pentru că niciodată nu am fost până la ocean.

Se opreşte din vorbit şi ochii îi devin ceţoşi şi distanţi.

— Şi bănuiesc că nici n-o să mai merg vreodată.

Îmi muşc limba. *Poate nu va fi aşa*, *FrozenRobot*, *poate nu va fi aşa*. Repede, îmi imaginez o excursie a noastră până pe coastă. Poate ne vom îndrepta spre Carolina de Nord, nu e aşa departe de aici. Îl văd plimbându-se pe plajă în tricoul lui negru, ponosit, valurile lovindu-i-se de glezne. Va cerceta apa, iar eu voi sta mai în spate, pe nisip, citind o carte de filosofia fizicii sau ceva pe acolo. Am putea fi fericiţi. Şi nu trebuie neapărat să se întâmple într-un univers paralel.

Trebuie să găsesc o cale de a-i arăta şi lui asta. Poate ar trebui să-i cumpăr o carte de biologie marină. Dar pare ceva prea evident. Se va eschiva. Poate că aş putea propune o excursie de ultim moment la plajă. Probabil se va enerva, dar ar fi tentat să meargă. Am putea sta cu cortul, am prăji hotdogs la focul pe care l-am face pe plajă şi am bea bere. I-aş propune-o sub formă de Ultima-noastră-aventură-înainte-de-a-da-colţul, dar în secret ar fi Ultima-şansă-ca-tu-să-te-îndrăgosteşti-de-mine-ca-să – vrei-să-rupi-pactul-nostru-de-sinucidere.

Mă întreb dacă cineva de pe site-ul Schimbări Definitive ar putea să-mi dea vreun sfat, dar gândul ăsta mă face să-mi muşc şi mai tare interiorul obrazului. Ştiu că toţi cei de pe site ar lua-o razna dacă ar şti că sunt pe cale să mă răzgândesc cu sinuciderea. Şi că, mai grav, încerc să-mi conving şi partenerul să renunţe. Asta sigur n-ar fi trebuit, în concepţia lor, să se întâmple.

Este exact motivul pentru care Roman nu şi-a dorit un fulguleţ. Dar a sfârşit alături de unul, până la urmă. Un Fulguleţ cu F mare. Totuşi, e vina lui. El m-a transformat într-unul.

Acum, trebuie să-l transform şi eu pe el. Poate fulguleala e transmisibilă, ca un virus.

Cât timp eu am fost cu mintea aiurea, el şi-a devorat mâncarea. Când revin cu picioarele pe pământ, observ că mă priveşte.

— A, ce bine. Te-ai întors. Ai lucrat la vreo problemă

de fizică care nu suferea amânare, în timpul ăsta?

Ridic din umeri. Nu pare un moment potrivit ca să-i vorbesc despre excursia la mare.

— Ceva de genu'.

— Ei bine, acum e rândul tău.

— Ce?

— Să-mi spui despre tatăl tău, zice.

Îmi duc mâna la gură şi încep să-mi smulg pielea din jurul unghiei de la degetul mare.

— Nu prea ştiu nici eu toate detaliile.

Faţa îi devine rigidă.

— Nu începe cu d-astea. Eu am răspuns la întrebarea ta. Acum trebuie să răspunzi şi tu la a mea. Fără ocolişuri.

Îşi coboară vocea, aşa că mai mult şopteşte:

— Partenerii de sinucidere îşi ţin promisiunile unul faţă de altul.

Ştiu că are dreptate, dar mi-aş dori ca a-mi respecta promisiunea să nu însemne să-mi sfâşii inima cu mâinile goale. La propriu.

DUMINICĂ, 31 MARTIE
Şi mai târziu
6 zile rămase

Îl conving pe Roman să aştepte ca să-i spun povestea despre taică-miu când ajungem la vechiul teren de baschet. Nu mi se părea potrivit să împrăştii povestea familiei mele sub luminile aprinse ale restaurantului. Dar cred că mai degrabă doar trăgeam de timp. Mi se pare că tot ce încerc să fac e să trag de timp.

Timpul e ciudat, chiar aşa. Cândva, de curând, aveam mai mult decât mi-aş fi dorit. Mă scăldam în secunde, minute şi ore. Acum, parcă s-a coborât seceta şi fiecare secundă e ca o picătură de ploaie pe care o adun într-un pahar şi o păstrez de parcă ar fi de aur. Cred că e adevărat

ce se spune, că timpul pare limitat doar atunci când are pentru noi o valoare.

Înainte de Roman, timpul nu avea valoare pentru mine.

El vorbeşte la telefon cu maică-sa, iar eu parchez în apropierea terenului vechi.

— Da, totul e perfect.

Tace, dă din cap ca şi cum ar fi acord cu ce îi spune maică-sa.

— Da. A fost o excursie distractivă.

Probabil că ea a spus ceva haios, pentru că Roman pufneşte pe nas.

— Da, Aysel e bine. Dar, mama, te-am sunat ca să-ţi zic că o să mai întârzii puţin. Da, Aysel şi cu mine o să mergem la terenul de baschet, s-o învăţ să arunce la coş. Da, da, o s-o iau uşor, râde el. Ne vedem mai încolo.

Închide, apoi se întoarce spre mine.

— Apropo, chiar îţi faci treaba bine.

— Cum adică?

— Maică-mea crede că sunt complet normal din nou. Înainte, nu m-ar fi lăsat sub nicio formă să întârzii.

Străluceşte. Zâmbetul lui e diferit de ăla în formă de semilună, e unul mai încrezut, mai crud. Îmi face stomacul să se răsucească. Totul mi se pare greşit.

— Şi ţi-am spus că n-a mai venit de o săptămână să se uite la mine în timp ce dorm? Mulţumită ţie, nu cred că-şi mai face griji pentru mine.

Zâmbetul lui îngrozitor se lărgeşte şi mai mult. Deschid uşa maşinii şi cobor.

Ploaia s-a oprit, dar aerul e în continuare rece şi umed. Îmi înfăşor braţele în jurul corpului şi mă îndrept spre masa de picnic. Mă aşez pe ea, acolo unde am stat şi ultima dată. Îmi apăs palmele de lemnul ud şi mă las pe spate să privesc cerul. Roman se urcă şi el pe masă, lângă mine. Mă uit la el şi văd că şi-a pus palma ca o streaşină deasupra ochilor.

— Mereu faci asta, îi zic.

— Ăăă?

— Îţi pui palma streaşină la ochi. Am văzut că mereu o faci. Chiar şi când nu e soare.

Zâmbetul lui blând, ăla în formă de semilună, se întoarce.

— Ai un spirit bun de observaţie. Într-un alt univers, ai fi un bun om de ştiinţă.

— Poate chiar şi în universul ăsta, şoptesc.

Corpul îi devine rigid dintr-o dată şi clatină din cap. Înainte să pot spune ceva, a sărit de pe masa de picnic şi stă în faţa mea cu braţele încrucişate la piept.

— Du-mă acasă.

Vocea lui nu are deloc căldură. Nicio emoţie. Ar fi fost mai bine să fie supărat. Măcar aş şti că simte ceva.

— Haide, Roman, îi zic, încercând să-l fac să rămână.

În minte, îmi dau o palmă, pentru că am spus ceva atât de imbecil. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ăsta e modul de a-l surprinde. Ar fi trebuit să fiu mult mai subtilă. Trebuie ca el să ajungă singur la concluzia asta, nu îi pot forţa mâna. Tot ce pot face e să-l ghidez într-acolo.

Încerc să dau înapoi, să mă explic.

— Am spus-o doar aşa, de fază. Nu sunt o idioată.

Îşi ridică sprâncenele, iar buzele îi coboară într-o expresie lipsită de convingere.

— Adică, încercam să zic că dacă lucrurile ar fi stat diferit, aş fi putut fi un mare om de ştiinţă. În lumea noastră, completez, după o pauză.

— Mda. Dacă lucrurile ar fi fost diferite. Dar despre ce lucruri vorbeşti, mai exact?

Nu-şi ia mâinile de la piept. Soarele a ieşit dintre nori şi lumina îi face ochii să pară arămii, cu reflexii ca de foc, de parcă te aştepţi să ardă.

— Taică-miu, încep, fără să mă gândesc înainte ce o să spun.

După ani întregi în care am încercat să fug de umbra

tatălui meu, acum flutur povestea asta întunecată ca un fel de momeală ciudată. E chiar trist, pe bune. Am petrecut atâta timp încercând să-i ascund lui Roman adevărul, de teama reacţiei pe care o va avea, iar acum nici măcar nu mă pot gândi la asta, la cum arată faţa lui în timp ce-i povestesc. Tot ce ştiu e că am nevoie ca el să rămână aici. Să stea cu mine. Şi aş face orice, aş spune orice, ca să-l fac să mai rămână un minut în plus.

— Tatăl tău.

Roman scutură din cap, privind în jos.

— Chiar nu te înţeleg, Aysel. Tatăl tău e motivul pentru care vrei să mori. Dar, pe de altă parte, eşti disperată să-l vezi înainte să mori, deşi teoretic îl urăşti. Şi nici măcar nu vrei să-mi spui ce a făcut. Chiar nu ai încredere în mine?

Îmi încleştez dinţii şi rezist tentaţiei de a-i spune că nu mai vreau să mor. Că totul s-a schimbat. Dar nu cred că ăsta e momentul în care să fac marea dezvăluire, nu acum, când e atât de furios pe mine. Îi arăt locul rămas gol lângă mine, invitându-l să se aşeze.

— Promit că n-o să mă mai prostesc. O să-ţi spun ce s-a întâmplat cu tata. Ceea ce ştiu eu, cel puţin.

Roman îşi ţuguie buzele şi pot să-mi dau seama că se gândeşte ce să facă. Într-un final, curiozitatea câştigă. Sare din nou pe masă, lângă mine. Asta îmi dă un sentiment bizar de speranţă. La urma urmei, curiozitatea înseamnă că vrei să afli ce mai urmează. E un sentiment, o dorinţă. Poate că pot porni de acolo.

Îl privesc cu coada ochiului. Are capul lăsat în jos şi se uită la mâini.

— Roman?

— Ce-i?

— Promiţi să nu mă judeci după ce-ţi voi spune adevărul despre tatăl meu?

— De ce te-aş judeca?

Privesc în zare. Îmi simt gâtul uscat, dureros, ca un cauciuc care atârnă de o sfoară pe jumătate roasă. E ca şi

cum în orice clipă ar putea să se rupă şi el să cadă.

Să rămân fără voce.

Îmi atinge umărul.

— Ce vrei să spui?

— Brian Jackson.

Sunt singurele cuvinte pe care le pot articula.

Roman se întoarce cu faţa spre mine.

— De ce eşti aşa obsedată de tipul ăsta? Ştiu că o să meargă la Olimpiadă şi că e tare, dar, la dracu'.

Scot un sunet care e o combinaţie dintre suspin şi râs.

— Nu sunt obsedată. E vorba de… tatăl meu.

Mă forţez să mă uit în ochii larg deschişi ai lui Roman. Acolo găsesc lumină şi un dram de speranţă – pătrund până în gaura neagră care e inima mea. Respir greu, parcă nu îmi ajunge aerul. Mi-e atât de teamă să văd acei ochi transformându-se din vară în iarnă, din căldură în îngheţ.

Îşi trece mâna de-a lungul spatelui meu.

— Aysel, ştiu.

Din nou mă înec şi nu pot respira.

— Nu, nu ştii. N-ai nicio idee.

Degetele lui îmi mângâie spatele, blând.

— Ba da, ştiu. Ştiu despre tatăl tău şi Timothy Jackson.

Sar ca arsă de lângă el, mutându-mă în capătul opus al mesei. Îmi trag genunchii la piept şi încep să mă legăn într-o parte şi-n alta. Încerc să intonez *Recviemul* lui Mozart, dar nu pot auzi nimic, în afară de bătăile inimii mele. Nu se calmează. Nu se opreşte din bătut nebuneşte.

Vine lângă mine şi îmi pune un braţ pe după umeri.

— Şşş, e în regulă.

Ochii mi se înceţoşează şi un nod mare mi se pune în gât. N-am mai plâns de ani buni. Nu o să plâng acum. Umerii îmi tremură şi îmi muşc tare buza de jos. Gura mi se umple de gustul sângelui.

— De ce?

— De ce *ce*?

— De ce nu mi-ai zis că ştiai?

Mă apucă de bărbie şi o ridică, în aşa fel încât să fiu nevoită să mă uit la el. Ochii lui căprui deschis sunt în continuare calzi. Nu sunt îngheţaţi. Nu a venit iarna peste ei.

— Pentru că n-am ştiut cum să aduc vorba. Şi nici nu eram sută la sută sigur. Dă drumul bărbiei mele şi îşi retrage mâinile. Le pune pe genunchi şi trage adânc aer în piept.

— Era doar o bănuială pe care am avut-o când ţi-am aflat numele şi ce ai spus tu despre familia ta. E destul de greu să nu afli povestea… e cam peste tot. M-am gândit că e vorba despre tatăl tău, dar nu eram sigur. Adică, n-aş fi avut cum să fiu sigur. Până ce n-am auzit de la tine.

— Nu mai e nevoie să-mi spui mie că povestea e peste tot.

Cuvintele au gust de săpun. Îmi frec ochii cu degetele.

Roman tresare. Dacă momentul nu ar fi atât de nepotrivit, ar fi chiar drăguţ că îl am alături de mine.

Îmi reţin un suspin şi refuz să-mi las lacrimile să curgă. Tot corpul îmi este cuprins de ruşine. Nu înţeleg cum de am putut fi atât de proastă încât să cred că pot ascunde povestea de Roman. Să cred că el nu ştie, că n-are nicio idee.

Îmi trag nasul şi simt un gust sărat în gură.

— Dacă ştiai, de ce m-ai mai pus să-ţi povestesc? De ce mă tot întrebai despre taică-miu?

Îmi apucă mâna şi o strânge.

— Pentru că voiam să văd dacă ai încredere în mine. Dacă te simţi destul de familiară cu mine încât să ştii că nu te-aş judeca pentru asta. Şi am vrut să aud toată povestea de la tine.

Îşi coboară din nou capul, vrând să-mi prindă

privirea.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine să vorbeşti despre asta. La naiba, încă mai cred.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Uneori, te ajută să vorbeşti. Pe mine m-a ajutat să-ţi povestesc despre Maddie.

Stomacul îmi tresare.

— Te-a ajutat?

— Mi-ai dat ceva ce nimeni altcineva nu mi-a dat..

— Ce?

— Te-ai uitat la mine la fel şi după poveste. Nu ţi-ai schimbat felul în care mă priveai. Vreau să fac şi eu asta pentru tine.

— Bine, zic.

— Bine ce?

— O să-ţi spun ceea ce ştiu.

Vine şi mai aproape de mine şi îmi înconjoară talia cu braţul. Îmi las capul pe umărul lui.

— Nu fi supărată pe mine, şopteşte.

— Nu sunt.

— Juri?

— Jur.

Umărul lui e lat, dar osos, şi îi pot simţi muşchii încordându-se sub greutatea capului meu.

— Sigur nu mă urăşti? Nici măcar acum, când ştii că tatăl meu e nebunul care a fost peste tot la ştiri? Chiar am crezut că vei fi foarte supărat pentru că…

Îmi fixez ochii pe o cutie de suc care a fost aruncată sub masa de picnic.

— Ei bine, fiindcă ai fost prieten cu Brian Jackson.

Îmi mângâie ceafa, trecându-şi degetele prin părul meu creţ, încurcat.

— Jur că nu te urăsc, Aysel. N-aş putea niciodată să te urăsc. Şi în mod clar nu te-aş urî pentru asta. TU nu i-ai făcut nimic unchiului lui Brian. Nu TU l-ai ucis.

Cuvintele lui mi se repetă în minte, încontinuu. *TU nu i-ai făcut nimic unchiului lui Brian. Nu TU l-ai ucis*. În timp ce le procesez, ochii îmi devin tot mai înceţoşaţi. O lacrimă mi se prelinge pe obraz, şi e urmată de altele şi altele. Corpul îmi tremură şi încep să suspin. Nu pricep de ce plâng acum, tocmai acum, când într-un final nu mai vreau să mor.

Mă cuprinde în braţe şi îmi îngrop faţa în ţesătura moale a tricoului lui. Miroase a un amestec de detergent şi fum de la focul din camping. Îmi mângâie părul în continuare şi mă concentrez pe energia lui cinetică. Nu vreau să se oprească. Vreau să rămână în mişcare.

Îşi apasă buzele pe urechea mea şi îmi şopteşte:

— Spune-mi ce ştii despre tatăl tău, Aysel. Cred că te va face să te simţi mai bine.

Trag cu putere aerul în piept şi el îmi umple plămânii. Inima pare că-mi stă să explodeze. Mă desprind din braţele lui, îmi şterg ochii şi îmi dreg vocea.

— Îmi pare rău.

El îmi zâmbeşte.

— Nu are de ce să-ţi pară rău. Nu-ţi mai cere scuze. Nebuno.

Mă încrunt.

— Vezi? Şi tu crezi că sunt nebună. Din cauza tatălui meu.

Dă din cap, iar zâmbetul îi devine mai larg.

— Nu. Cred că eşti nebună într-un cu totul alt fel. Într-un fel frumos.

Inima îmi stă în loc. Vreau să-l întreb cum de poate să-mi spună lucruri de genul ăsta, cu şase zile înainte de clipa în care se presupune că o să ne sinucidem. Nu e corect. Nu mă poate face să-l iubesc când e pe cale să mă părăsească. Când vrea să mă părăsească. Când ştie că ăsta e sfârşitul.

Lacrimile îmi curg de-a lungul obrajilor, iar el mă împinge uşor cu cotul.

— Spune-mi povestea.

Îmi şterg nasul. Mă uit la tricoul lui şi văd că e ud de lacrimile mele.

— Ţi-am stricat tricoul.

— Nu-mi pasă de tricou. Îmi pasă de tine. Şi vreau să ştiu că ai încredere în mine ca să-mi spui tot adevărul.

Ceva în interiorul meu se desface. E ca şi când mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să găsesc combinaţia complicată a cifrului, ca acum să descopăr că era încuietoarea greşită. Acum, seiful din interiorul meu care îmi adăposteşte toate secretele e larg deschis, şi simt o energie nouă, ca şi cum aş pluti pe un val făcut din toată singurătatea, tristeţea şi ruşinea şi, dacă mă ţin bine pe picioare, voi ajunge la o cascadă unde se va putea vărsa totul în mare.

— În regulă, o să-ţi spun ce ştiu.

Nu privesc spre el, dar pot jura că încuviinţează din cap. Şi îi pot simţi ochii odihnind pe faţa mea, ochii lui blânzi, ca prima zăpadă a anului. Stăm tăcuţi o vreme, unul lângă altul, umăr lângă umăr. Îmi apăs pantoful meu gri lângă cel alb al lui, murdar de noroi, şi mi-aş dori să rămânem aşa pentru totdeauna. Dar, în adâncul sufletului, ştiu că asta nu se poate, aşa că într-un final îi spun povestea, toată povestea, povestea completă.

— Tata şi mama s-au mutat din Turcia în State înainte ca eu să mă nasc. La început, au locuit undeva prin Michigan, dar o rudă din partea lui taică-miu, sau poate din partea maică-mii…

Mă opresc o clipă din vorbit cât să-mi trag răsuflarea. Roman are dreptate – n-am spus niciodată întreaga poveste. Povestea asta mi-a definit viaţa, şi cu toate astea nu am spus-o nimănui cu voce tare până acum. A fost mereu şoptită pe la spatele meu, sau s-a bârfit despre ea cu voci joase, am auzit-o de la mama şi Steve care vorbeau despre ea noaptea, când credeau că Georgia, Mike şi cu mine dormim duşi. A fost modificată, manipulată, schimbată. N-a fost niciodată doar a mea.

— Oricum, continui eu, ruda asta avea un magazin mic de cartier aici, în Langston, şi, când a murit, părinţii mei s-au mutat aici pentru a lua în primire afacerea.

Roman pufneşte pe nas.

— Ştiu, ştiu, taman în Langston, dintre toate oraşele… Dar, da, s-au mutat aici, şi câteva luni mai târziu mama a rămas însărcinată cu mine. Apoi, povestea devine mai tulbure.

Îmi fac curaj să mă uit la Roman. Îşi pune mâna peste a mea, înlănţuindu-mi degetele.

— Zi mai departe, mă îndeamnă.

— Ok. Cum povesteşte mama, taică-miu a început să fie nefericit şi foarte stresat. Îl epuiza să aibă grijă de afacerea aia. Programul era încărcat şi banii nu erau la fel de mulţi cum speraseră ei. Nu sunt sigură de ce crezuseră că vor deveni milionari dintr-un magazin de cartier, dar în fine. Oricum, pe scurt, tata a avut ideea asta genială că ar putea face bani mai mulţi dacă ar da foc magazinului, să pretindă apoi că a fost un accident, ghinion, şi să ia banii de asigurare, după care să pornească o altă afacere care să-i placă mai mult. Cred că planul lui era să-şi deschidă un restaurant.

— Stai aşa, intervine Roman. Mama ta ştia de planul ăsta? Era de acord?

— Nu cred. Şi sunt convinsă că la tribunal el a depus mărturie că mama nu ştia nimic. Nu a fost acuzată şi nimeni nu pare s-o învinuiască de ceva.

Privesc în pământ. Pentru prima dată în viaţă, simt că o pot înţelege mai bine pe mama. Prinsă în capcană şi implicată într-un plan care s-a dovedit atât de diferit decât şi-ar fi imaginat oricine că va fi.

— Oamenii n-ar trebui să te învinuiască nici pe tine, spune el.

Ridic din umeri, dar încă nu-l pot privi.

— Şi după cum probabil ştii, planul lui taică-miu s-a dus naibii. Nu s-a dovedit a fi o schemă simplă de a scoate bani. Oamenii au fost răniţi, vieţile au fost distruse. Din

cauza tatălui meu, trei oameni au ars de vii, incluzându-l şi pe prima speranţă a Langston-ului de a avea un sportiv la Olimpiadă.

Mă uit în depărtare, la leagăne. Unul dintre ele se leagănă împins de vânt şi îţi lasă senzaţia că o fantomă se dă în el. Mă întreb dacă Roman şi Maddie veneau aici să se dea în leagăne. Înghit lacrimile sărate; îmi dau seama că Roman aşteaptă să continui, dar mi-e foarte teamă să-i pun întrebările la care mă gândesc. Sunt îngrozită de răspunsurile pe care mi le-ar putea da.

După o tăcere lungă şi grea, Roman spune:

— Ce ai fi vrut să-l întrebi pe tatăl tău, dacă v-aţi fi întâlnit ieri?

Nu dau drumul mâinii lui Roman. O strâng tare, de mai multe ori, ca şi cum de fiecare dată strângerile ar fi însoţite de câte o dorinţă.

— Aş fi vrut să ştiu dacă i-a omorât pe oamenii ăia din greşeală. Adică, mi se pare că tot ce-şi dorea era să câştige nişte bani, că nu-şi dorise să rănească pe nimeni. Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce nu a dat foc magazinului în timpul nopţii?

Mă uit din nou la leagănul care se balansează. Nu şi-a temperat ritmul, şi parcă e un aparat care măsoară timpul. Un metronom.

— Crezi că a vrut cu adevărat să-i rănească? Crezi că fost un demon în el care e acum şi în mine?

Roman îmi dă drumul mâinii şi inima începe să-mi facă salturi disperate. *Mă urăşte*, *mă urăşte*, *mă urăşte*. *Se teme de mine*, *se teme de mine*, *se teme de mine*. Sunt pe cale să sar jos de pe masă, când zice:

— Aysel, uită-te la mine.

Dar eu mă uit mai departe la leagăne. Lanţurile sunt ruginite. Cineva ar trebui să le înlocuiască. Cineva ar trebui să facă puţină ordine în locul ăsta.

— Aysel. Te rog.

Când mă întorc spre el, văd că faţa lui e la câţiva centimetri de a mea. Maxilarul îi este încleştat, iar ochii îi

sunt lipsiţi de strălucire. Îmi ţin respiraţia şi aştept să spună ceva. Spune ceva, orice.

Îmi dă părul la o parte de pe faţă şi mă sărută pe frunte. Tot corpul îmi e străbătut de electricitate.

— Vreau să ştii că nu eşti deloc ca tatăl tău. Mă auzi? Nu-mi pasă ce ţi-au spus ceilalţi, pe când erai mică. Nu-mi pasă ce spune oricine acum. Eu te ştiu, Aysel. Tu n-ai face niciodată aşa ceva.

Îmi ia faţa în palme.

— Înţelegi ce spun? Nu eşti deloc ca tatăl tău.

Din nu ştiu ce motiv, să-l aud spunând asta mă face să suspin mai des, iar apoi suspinele mi se transformă în râs. Râd şi râd, iar stomacul mă doare. Ştiu că probabil par nebună, dar nu mă pot opri. Continui să suspin şi să râd. Să râd şi să suspin, până ce îşi ia mâinile de pe faţa mea.

Când reuşesc să-mi revin în fire cât de cât, îmi şterg faţa cu mâneca tricoului şi mă uit la cer. A căpătat o culoare indigo şi soarele se pregăteşte să apună. Nu vreau ca ziua asta să se termine. Nu vreau să treacă timpul peste ea. Îmi închid ochii şi stau nemişcată. Când îi deschid, văd că acum el priveşte în zare.

— Mulţumesc. Aveam nevoie să aud asta. Toată viaţa mi-am dorit ca oamenii să se înşele în legătură cu tatăl meu. De asta voiam să-l întâlnesc – ca să-mi dovedesc că e doar un idiot, nu un psihopat. În felul ăsta, aş fi ştiut adevărul despre materia din care sunt construită. Dacă aş fi ştiut sigur că nu a vrut să-i rănească pe oamenii ăia, nu mi-ar mai fi fost teamă de mine. Nu m-aş mai fi gândit că în sângele meu pluteşte o sămânţă a răului.

— Dar asta îţi spun, Aysel. Că nu contează de ce a făcut ce a făcut. Ceea ce contează e că tu nu eşti ca el.

Mă bucur că este atât de sigur de asta, dar mi-aş dori să-l conving şi de alte lucruri. De exemplu, că ştiu că nu şi-a dorit niciodată să i se întâmple lui Maddie ce i s-a întâmplat. Că nu se poate învinovăţi. Că ea nu şi-ar fi dorit asta. Dar e ca şi cum ar avea un al şaselea simţ când vine vorba despre chestiile astea. Sare repede jos de pe masă

şi-mi zice:

— Ar trebui să mergem.

Vântul îmi adie peste faţa încă udă de lacrimi şi mă uit la el, cum stă acolo, cu o mână la ceafă. Vântul îi face tricoul să-i fluture. Faţa îi este îngheţată într-o expresie dureroasă şi ştiu că se gândeşte la Maddie. Ştiu că se gândeşte la cum va fi să sară în râul Ohio. Ştiu că se gândeşte la moarte.

Vreau din nou să plâng.

Pe drumul spre casă, cădem de acord să ne întâlnim săptămâna viitoare. E destul de aiurea, dar el crede că ar trebui să ne punem de acord în legătură cu biletele de adio pe care le vom lăsa în urmă. De abia pot vorbi despre asta, şi sunt aproape sigură că el ştie că mint când încerc să par că nimic nu s-a schimbat, dar niciunul din noi nu zice nimic.

După ce facem planul să ne mai întâlnim, restul drumului îl petrecem în tăcere. Nu mă obosesc să dau drumul la radio. Sunt convinsă că *Recviemul lui* Mozart n-are cum să mă facă acum să mă simt mai bine. Când trag pe aleea lui de acces, Roman zice:

— Noaptea trecută ai dormit cu şosetele în picioare.

— Ce?

Opresc motorul şi parchez maşina, ca să mă pot uita la el. Priveşte pe geam, aplecat spre uşă, ca şi cum ar vrea să pună o distanţă între noi.

— Ziceai că nu poţi dormi cu şosete în picioare. Mai ţii minte când mi-ai zis? Mi-ai spus că şosetele sunt o problemă. Dar noaptea trecută ai dormit cu ele pe tine.

Nu-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau nu.

— Ă, bine, şi ideea e că?

Se întoarce încet cu faţa. Are ochii plini de lacrimi. Cred că e rândul lui să plângă, dar totuşi se abţine.

— Ideea e că te poţi schimba. Eşti adaptabilă. Ţine minte asta, Aysel – te poţi adapta situaţiilor.

Cobor din maşină şi-l ajut să deschidă portbagajul.

Nu sunt genul care înalţă rugăciuni, dar de data asta mă rog ca doamna Franklin să stea în casă. Sper că e vreo dramă romantică la televizor care s-o reţină înăuntru, să nu fiu nevoită să port o altă discuţie amabilă cu ea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, nu înţeleg deloc, spun cu o voce care de abia e mai mult decât o şoaptă.

Buzele i se întind într-un zâmbet strâmb.

— Făceam doar o observaţie.

Ochii nu-i mai par atât de trişti. De fapt, nu prea par în niciun fel. Sunt goi, şi asta mă face şi mai disperată decât înainte. Îşi deschide braţele şi mă îmbrăţişează.

— Ne vedem.

— Da. Auzi, cum a rămas, joi sau vineri? Când e mai bine pentru tine?

Nu-mi răspunde. Îmi dă drumul din îmbrăţişare, se întoarce şi porneşte pe alee spre casă, ducând cu el cortul, cutia frigorifică şi coşul de picnic. Mă întreb dacă ar trebui să-l ajut să le care. Pare că se descurcă, dar mi-ar plăcea să aibă nevoie de ajutorul meu.

— O să te anunţ dacă aud ceva despre taică-miu, strig în urma lui.

Sunt deja în punctul în care nu-mi mai pasă dacă maică-sa mă aude. Pentru prima dată în viaţă, taică-miu e ultima mea grijă, il văd cum lasă bagajul jos, pe trepte. Îmi face cu mâna, dar nu se întoarce spre mine.

Trebuie să găsesc o cale de a-l face să se întoarcă din drum.

Să se întoarcă de tot din drum.

LUNI, 1 APRILIE
5 zile rămase

Îl sun pe poliţistul supraveghetor al lui taică-miu după ore. L-am sunat şi duminică, după ce l-am lăsat pe Roman acasă, dar nu mi-a răspuns. Bănuiesc că Lemule

Woodfin nu munceşte duminica. Nu am avut curaj să-i las un mesaj. Nu eram sigură ce să spun şi n-am vrut să par vreo disperată.

Mă ghemuiesc pe scaunul maşinii şi îmi apăs telefonul de ureche. Sună de câteva ori, apoi o voce morocănoasă şi răguşită răspunde.

— Aici Woodfin.

— Ăăă, bună, mă bâlbâi eu. Numele meu este Aysel Seran. Sunt fiica lui Omer Seran. V-am sunat pentru că…

Îmi taie piuitul.

— Stai o secundă. Ai zis cumva Omer Seran?

— Da. E tatăl meu.

Îl aud pe poliţist respirând agitat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că ştii unde e.

— Despre ce vorbiţi? Nu ştiu unde este. V-am sunat ca să-mi spuneţi dumneavoastră.

Îl aud râzând.

— Cred că glumeşti.

— De obicei nu glumesc când e vorba despre tatăl meu, îi zic pe un ton lipsit de orice expresie.

— Bine. Uite, ăsta e adevărul gol-goluţ – tatăl tău, iubire, s-a cărat din oraş. N-am nicio idee unde este. M-a băgat într-o belea uriaşă. Dar lasă-mă să-ţi spun ceva.

Niciodată nu ştiu ce să răspund la asta. Cred că trebuie să-i laşi în pace, să-ţi spună ceea ce au de gând să-ţi spună. Chiar dacă este ceva ce nu ai niciun chef să asculţi.

— Sigur, îi zic, pentru că nu mă poate vedea cum dau din cap.

— Sunt în branşa asta de suficient timp încât să fi văzut tot ce se poate vedea. Taică-tu nu e singurul infractor care fuge, şi n-o să fie nici ultimul. Dar, într-un final, cu toţii primesc ce îi aşteaptă. O să aflu peste câteva luni sau peste câţiva ani că a fost prins în Miami cu nişte paraşute sau ceva pe acolo.

Aş vrea să-i amintesc că vorbeşte despre taică-miu, dar să fim serioşi: nu sunt cu adevărat ataşată sentimental de omul ăla. Poate că nici n-aş reuşi să-l identific. Singura imagine pe care o am în minte cu el este portretul pe care i l-au făcut când a fost arestat, în urmă cu şaisprezece ani.

— În regulă. Deci nu aveţi idee pe unde este.

— Nicio idee, se răsteşte poliţistul Woodfin. Dacă auzi ceva de la el, să mă suni, ok? Dacă n-o faci, ai putea fi pusă şi tu sub acuzaţie.

— Nu mi-am întâlnit tatăl niciodată, îi zic, sperând că îi va fi milă de mine şi îmi va spune ceva folositor.

Deşi Lemule Woodfin nu pare să aibă ceva folositor de oferit.

— Niciodată? îşi drege el vocea. Nu ştiu ce să-ţi zic. Chiar n-am nicio idee pe unde ar putea fi.

Fac o pauză, încercând să pătrund sensul a ceea ce-mi zice individul ăsta. Taică-miu a dispărut. Nimeni nu ştie unde e. Ar putea fi oriunde – la cinci minute de mine sau la 500 de ore. Realitatea începe uşor să mă acapareze.

S-ar putea să nu-mi întâlnesc niciodată tatăl.

S-ar putea să nu ajung niciodată faţă în faţă cu tipul care e responsabil pentru jumătate din fiinţa mea. Tipul care, ştiinţific vorbind, mi-a dat aproape jumătate din atributele genetice. Va rămâne mereu un mister pentru mine.

Aştept să simt furia agitându-mi sângele. Dar, în loc de asta, simt aceeaşi uşurare pe care o simţeam când am stat cu Roman la camping. Mă simt liberă, ca şi cum aş fi avut nişte cătuşe şi cineva tocmai mi le-a desfăcut.

Domnul Lemule Woodfin e tăcut la capătul celălalt al liniei, într-un final, zice:

— Mai pot să fac ceva pentru tine, dulceaţă? Îmi pare rău să o tai, dar mai am o grămadă de rahaturi de făcut până să termin ziua de muncă, şi nevastă-mea devine nervoasă dacă nu ajung la timp pentru cină.

Tonul lui s-a schimbat din suspicios şi acuzator în simpatic şi plin de milă. Probabil că e amabil cu mine

fiindcă şi-a dat seama că nu fac parte din beleaua în care a intrat tatăl meu. Că sunt doar în aceeaşi situaţie ca şi el – o persoană păcălită şi nenorocită de către taică-miu.

Prefer să fiu tratată ca o victimă a tatălui meu, decât ca un complice.

— Am totuşi o întrebare, zic încet, alegându-mi fiecare cuvânt, ca să nu fac un pas greşit.

— S-o auzim.

— Ce fel de om este? Pare nebun sau…

Trag adânc aer în piept.

— Deprimat? Un tip cu psihoze? Adică, de ce credeţi că a făcut ce a făcut?

Pauză lungă. Îl aud pe Lemule respirând greu. Mă întreb dacă e fumător. Din plămâni pare că îi iese un şuierat, iar respiraţiile îi sunt inegale.

— Ah, nu ştiu. De ce să facă cineva ceva atât de stupid?

Nu spun nimic. Nu cred că se aşteaptă la un răspuns.

Continuă:

— Cu siguranţă, nu e dus cu pluta, asta nu. Uite, păpuşă, am de-a face cu mulţi criminali, e jobul meu, corect?

— Corect.

Am vocea încordată. Nu mă aşteptam să fiu numită „păpuşă” de către poliţistul Lemule Woodfin.

— Şi am avut de-a face cu o groază de nebuni. Sistemul de justiţie e plin de din ăştia. Tatăl tău nu e instabil psihic. Ştiu că e greu să auzi asta, dar nu e cu nimic diferit de orice infractor banal. Cred că îi pare rău că a făcut ce a făcut, asta clar. Dar, în final, vrea numai să iasă basma curată. Se gândeşte numai la el. Aşa sunt toţi infractorii – egoişti. Vor ceva şi nu le pasă de legile pe care le încalcă ca să obţină acel lucru.

Aproape că zâmbesc. Ştiu că poliţistul crede că ceea ce-mi spune e trist, dar pentru mine e unul dintre cele mai minunate lucruri care mi s-au spus.

— Un infractor obişnuit. Nu-i nebun, repet eu.

— Nu-i nebun, nu. Iar deprimat? Neah. Era foarte entuziasmat că o să iasă din închisoare. Aparent, prea entuziasmat.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, domnule Woodfin.

— Cu plăcere, dulceaţă. Să mă suni dacă primeşti vreun semn de la el.

— Aşa voi face.

Închid.

Îmi îndes telefonul în buzunar şi îmi dau scaunul pe spate, ca să pot sta întinsă. Soarele iese puţin printre nori şi îmi aruncă lumină pe faţă. Îmi închid ochii şi încerc să-mi imaginez unde este taică-miu. Poate că soarbe piña coladas într-o excursie organizată de Concedii în Paradis. Poate conduce o Vespa pe străzile Florenţei. Poate că mănâncă pui prăjit într-un restaurant care e la două oraşe depărtare de locul ăsta.

Mă gândesc la asta preţ de câteva minute, apoi îmi dau seama că nu-mi pasă. Este o lejeritate minunată care vine odată cu nepăsarea. Poate că problema mea nu era că nu-mi păsa de nimic, poate că îmi păsa de toate lucrurile greşite. Mă ridic în fund şi îmi scot caietul de fizică din rucsac. Deschid la următoarea pagină albă şi scriu: „Relativitatea simţirii”.

Cred că m-am înşelat. Viaţa nu e despre a-ţi păsa şi a nu-ţi păsa. Nu e despre a simţi sau a nu simţi. Oricât de tare am încerca, tot vom sfârşi prin a ne păsa de unele chestii. Tot vom simţi câte ceva. Unora din noi le va păsa prea mult; altora le va păsa prea puţin. Unii din noi vor simţi prea mult; alţii vor simţi prea puţin. Dar ce contează în final e care sunt lucrurile şi persoanele de care ne pasă.

Ideea asta provoacă ceva mişcare în interiorul meu, ca şi cum un vulcan care aştepta să erupă de şaisprezece ani în sfârşit o face. Mă întreb dacă există un moment în viaţa oamenilor în care înţeleg că sunt mai mult decât părinţii lor. Că sunt mai mari decât părinţii. Chiar şi mai

bătrâni. Nu la propriu, evident. Dar că s-au transformat într-o entitate care este biologic şi psihic cu totul diferită de ei.

Sunt pregătită să fiu diferită, biologic şi psihic. Sunt pregătită să aleg lucrurile şi oamenii de care să-mi pese. Sunt pregătită să simt din nou. Îmi mângâi stomacul. La revedere, limax negru.

Bag cheile în contact şi, în timp ce ies din parcarea şcolii, îmi şoptesc:

— Nu sunt tatăl meu.

Mă uit la imaginea mea din oglinda din stânga mea.

— Nu voi fi niciodată tatăl meu.

LUNI, 1 APRILIE
Mai târziu
5 zile rămase

Când ajung acasă, mama e la chiuvetă, curăţă nişte cartofi. Mă prefac că nu o văd şi mă îndrept spre dulap. Răscolesc prin toate mizeriile de acolo, încercând să găsesc un baton cu fulgi de ciocolată.

— Aysel, zice ea.

Are vocea mai calmă decât de obicei, dar cu toate astea pot simţi acolo un freamăt. Am devenit tot mai bună în a-l detecta. E mereu acolo, trebuie doar să asculţi cu atenţie. Îmi încleştez maxilarul şi mă gândesc la ce mi-am spus în maşină – nu sunt tatăl meu.

Mă întorc cu faţa spre ea, ţinând în mână o cutie goală unde ar fi trebuit să fie batoanele cu fulgi de ciocolată.

— Mike întotdeauna îl ia pe ultimul şi pe urmă nu aruncă cutia. E enervant.

Mama zâmbeşte uşor. Părul ei castaniu deschis e strâns la spate într-o coadă neglijentă. Când îşi ţine părul aşa, dezvelindu-şi fruntea înaltă şi pomeţii proeminenţi,

seamănă cu Georgia mai mult decât în restul timpului. Pune jos cuţitul cu care curăţă cartofii şi îşi usucă mâinile.

— Putem să vorbim puţin? mă întreabă.

Se pare că n-o să-mi răspundă legat de batoanele de ciocolată. Las jos cutia, pe masa din bucătărie.

— Sigur.

— Cei de la TIV au sunat azi. Domnul Palmer era îngrijorat, se întreba pe unde umbli. Ai lipsit sâmbătă şi nu ai fost nici azi la muncă?

Pare atât de nesigură în voce, ca şi cum s-ar teme că, dacă mă va enerva, aş putea să dau foc la casă.

Are dreptate, totuşi. Am tras chiulul de la muncă. Cred că mi-am dat seama că, dacă tot urmează să mor, nu prea mai contează să-mi păstrez jobul. Banii nu mai înseamnă nimic pentru cineva mort. Dar chestia e că, şi dacă nu voi sări de pe Vârful Crestville, sunt sigură că nu aş mai vrea să lucrez la TIV în viaţa mea.

— Îmi dau demisia, îi spun.

— Cum? zice ea, ca şi cum nu m-ar fi auzit.

Continuă să mă privească de parcă în orice clipă aş putea să apuc un cuţit şi să i-l înfig în stomac. Nu mai pot suporta. Îmi închid ochii strâns şi îmi las toată greutatea în coate, pe masa din bucătărie.

— Aysel?

Îmi deschid ochii încet şi mă uit la ea.

— Eu nu sunt el, ştii? Nu sunt el.

Simt ceva greu în spatele pleoapelor. Fac tot ce pot să-mi reţin acolo lacrimile.

Mama face o faţă de parcă tocmai am pălmuit-o. Tresare şi îşi duce o mână la obraz.

— O, Aysel. O, draga mea.

Se întinde spre mine, cu braţele desfăcute.

O las să mă îmbrăţişeze, dar eu îmi ţin mâinile blegi de-o parte şi de alta a corpului. Mă prăbuşesc pe ea, şi mama îmi susţine întreaga greutate cu corpul ei mic.

Mă ia de mână şi mă conduce în camera ei. N-am mai

intrat acolo de ani buni. E cea mai mare cameră din casa noastră, dar asta nu înseamnă cine ştie ce. Nu e cu mult mai mare decât camera pe care o împart cu Georgia. Văd câteva cămăşi murdare de-ale lui Steve aruncate pe jos, dar, în afară de asta, arată ca şi cum mama îşi dă interesul s-o menţină curată. E singurul ei sanctuar departe de haosul care a acaparat restul casei.

Ne aşezăm pe patul ei, şi îmi pun palmele pe pătura cu model floral. E uzată, subţiată, iar trandafirii arată scămoşaţi, ca şi cum ar fi nişte pete vechi de sânge. Trag de unul din firele deşirate din ea.

Mama se trage puţin mai departe ca să mă poată privi.

— Aysel, spune ea, cu vocea încordată şi subţire. Nu eşti deloc ca el!

Îmi simt inima bătând repede şi pare atât de grea şi de mare, încât mă gândesc dacă e ultimul lucru pe care mi l-a lăsat limaxul negru înainte să plece. Ca şi cum tot ce mai am înăuntru, în afară de inimă, este un mare gol. Tot ce mi-a rămas e inima mea singuratică şi agitată.

Într-un final, ridic capul şi o privesc. Ochii îi sunt umezi şi străbătuţi de firicele roşii de sânge.

— Ştiu că nu sunt.

Încerc să-mi păstrez vocea cât pot de calmă. Cred că rolurile noastre s-au inversat. Eu sunt cea speriată de ea, acum. Speriată de ceea ce ar putea şti şi de ceea ce ar putea spune. Speriată că discuţia asta ar putea să aducă înapoi toată apăsarea pe sufletul meu, toată singurătatea, toată tristeţea fără scăpare.

— Dar uneori, nu chiar mereu, dar de multe ori, tu mă faci să mă simt ca şi cum aş fi el. De când aveam zece ani, m-am simţit ca o fantomă în casa asta.

Vocea mi se frânge şi simt gustul sărat al lacrimilor mele.

— M-ai transformat într-o fantomă a lui.

Mama scoate un suspin. Mă trage spre ea. Ne legănăm, îmbrăţişate, în faţă şi în spate.

— Niciodată nu am vrut să te simţi aşa. Niciodată, niciodată, îmi dă drumul din braţe şi îşi şterge faţa.

— Tot ce mi-am dorit mereu a fost să fii fericită, dar am greşit atât de mult. Ştiu că am greşit. Doar că mi-a fost frică.

— Ştiu. Ţi-a fost frică de mine.

Dă repede din cap.

— Nu, nu, nu. Nu de tine. Niciodată. Întotdeauna mi-a fost teamă de ce ar putea să ţi se întâmple.

Îmi ia mâinile într-ale ei. Ale mele sunt mult mai mari. Îmi mângâie degetele cu degetul ei mare.

— Şi da, e greu uneori.

Îmi atinge acum faţa, dându-mi la o parte părul de pe frunte.

— Arăţi exact ca el.

Înghit cu greu. Am ştiut asta mereu, dar e greu să o aud pe ea spunând-o. Urechile îmi ţiuie, ca şi cum tocmai cineva a tras cu arma lângă mine. Le acopăr cu mâinile pentru o clipă, până ce mama îmi apucă din nou mâinile în ale ei.

— N-aveam de unde să ştiu asta, spun.

Mă priveşte încurcată.

Înghit şi mai multe lacrimi cu gust sărat.

— N-aveam de unde să ştiu că arăt ca el. Ştii, nu l-am întâlnit niciodată.

Respir adânc şi mă uit din nou la trandafirii care par pete vechi de sânge.

— Am încercat să-l întâlnesc weekendul ăsta.

— Ce?

Vocea ei e mai mult un scâncet.

— Mda. De asta am lipsit de la muncă. Am mers până la închisoare şi am încercat să-l vizitez.

Îmi fac curaj să ridic bărbia, dar n-o privesc în ochi.

— De ce nu mi-ai spus că a ieşit?

Nu-mi răspunde. Tăcerea dintre noi pare grea, pare materială. Jur că mi-aş putea întinde mâna să o ating, să o

simt ca pe un corp străin. Mă uit la mama, aplecată în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Mama? De ce nu mi-ai spus?

Într-un final, îşi ridică privirea, în jurul ochilor are cearcăne roşii.

— Nu ţi-am spus, pentru că el nu face parte din vieţile noastre şi nu vreau să mai facă parte niciodată.

Îmi muşc cu putere buza de jos.

— Dar crezi că este decizia ta? N-ar fi trebuit să am şi eu un cuvânt de spus? E tatăl meu, până la urmă.

Mama respiră greu, umerii i se ridică şi îi coboară. Şuviţe din părul şaten i s-au desprins din coadă şi, cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât observ că şi eu îi semăn puţin. Poate pentru că acum pare atât de tristă. Dar, poate, sunt unele părţi din ea şi în mine. Şi, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că pot fi şi bună. Că nu sunt doar rea şi defectă.

Îşi drege vocea. O aud înghiţindu-şi şi ea lacrimile. M-aş întinde să o îmbrăţişez, dar mi-e teamă de reacţia ei. Mă ciupesc pe ascuns de pielea degetelor.

— Aysel, ştiu că ai purtat ca pe o cruce ceea ce a făcut tatăl tău. Ţi-ai făcut-o povara ta, când de fapt nu a fost deloc aşa. Biologic vorbind şi el ţi-a dat viaţă, dar nu este tatăl tău propriu-zis. N-a făcut niciodată parte din viaţa ta şi nici nu va face. Ţinând cont de circumstanţe, m-am gândit că lucrul cel mai bun pentru toţi a fost să ne prefacem că el nu există.

— Dar noi suntem singurii care ne prefacem! îi zic, mai tare decât mi-aş fi dorit.

Sunt surprinsă de cum sună propria mea voce – e atât de puternică, de reală. Mă ridic de pe pat ca să pot sta în faţa maică-mii.

— Nimeni altcineva nu-mi dă voie să uit ce a făcut tata. Iar tu, prefăcându-te că nu s-a întâmplat niciodată, nu a îmbunătăţit cu nimic situaţia. A făcut lucrurile să fie şi mai rele.

Încă o tăcere lungă şi grea.

— Ştiu, spune mama încet. Am înrăutăţit lucrurile. Dar, în ultimii ani, ai fost atât de distantă. Ai ridicat atât de multe ziduri în jurul tău şi eu nu am ştiut cum să le dărâm. Ar fi trebuit să încerc mai mult să o fac. Văd asta acum. Ar fi trebuit să-mi dau mai mult silinţa.

Îşi îndreaptă spatele şi mă atinge uşor.

— Spune-mi ce vrei să fac. Spune-mi ce pot face ca să îndrept lucrurile.

E ciudat, fiindcă mi-am petrecut atâţia ani visând la acest moment. Atât de mult timp, tot ce mi-am dorit a fost ca mama să-mi spună exact asta. Să arate interes pentru mine. Să-i pese de mine. Să mă vadă ca pe altceva decât ca pe fantoma oribilă şi înfricoşătoare a crimei tatălui meu. Dar acum, că se întâmplă, sunt complet confuză. Vreau totul şi nimic în acelaşi timp.

Îi strâng mâinile.

— Vreau doar să încerci să mă iubeşti.

Mi le strânge şi ea, la rândul ei.

— Să te iubesc?

— Da, să încerci. Dar să încerci pe bune, nu să te prefaci.

Fruntea îi este brăzdată de riduri de mirare.

Îi explic:

— Să încerci să-mi vorbeşti şi să mă priveşti, şi să vezi în mine altceva decât pe Omer.

Nu-i mai pot spune „tata”. Nu-i voi mai spune niciodată aşa.

— Să încerci să mă iubeşti. Să încerci cu adevărat.

— Oh, draga mea, dar bineînţeles că te iubesc! zice şi mă priveşte, cu ochii uzi plini de speranţă.

Sunt copleşită de dorinţa de a o îmbrăţişa, şi de data asta nu mă mai reţin, îi cuprind în braţe talia micuţă, subţire. Mă apucă strâns şi îşi trece degetele prin părul meu de la ceafa, aşa cum am văzut-o făcând cu Georgia şi cum am crezut că nu va face niciodată cu mine. În braţele ei, îi simt parfumul cu aromă de flori primăvăratice şi îmi

amintesc de cum era totul pe când eram copil. Înainte de tristeţe. Înainte de gol. Înainte de greutatea de pe inimă.

Continuă să-mi descurce părul cu degetele şi îmi şopteşte:

— Te iubesc atât de mult, Aysel. Mereu te-am iubit şi mereu o voi face.

Şi o cred. Poate că e stupid şi sunt naivă, dar chiar o cred. Poate că nu avem o relaţie care să nu mai poată fi reparată. Poate că, uneori, cele mai mari probleme pot fi rezolvate doar vorbind despre ele. Atât de mult timp am crezut că va fi mai bine pentru mine dacă mă voi înconjura de tăcere. Să ţin totul în mine. Am trăit într-o bulă în care am tot adunat tristeţe şi oroare şi urâţenie. Nu mi-am dat niciodată o şansă. Dar chestia e că poate totul nu este despre a ignora tot ce e negativ şi a accepta tot ce e pozitiv. La urma urmei, bateriile funcţionează pentru că îmbină impulsurile negative cu cele pozitive.

În viaţă, nu poţi niciodată schimba faptele. Niciodată nu voi putea schimba ce a făcut Omer sau ce este el. În fiecare dimineaţă, mă voi trezi şi Omer tot va fi responsabil de moartea unor oameni nevinovaţi. Şi niciodată nu voi putea schimba acei ani pe care i-am petrecut convinsă că mama mă urăşte – niciodată nu-i voi mai primi înapoi. Niciodată nu voi putea schimba faptul că majoritatea colegilor mei sunt cruzi şi înguşti la minte. Dar, acum, încep să înţeleg că noi suntem mai mult decât întâmplările prin care trecem. Că am potenţialul de a da naştere altor întâmplări. Întotdeauna am lăsat trecutul să-mi definească viitorul, de frică să-mi imaginez ceva nou, diferit. Şi m-am comportat aşa – static – de teama energiei mele cinetice. Poate că e timpul să încerc să-mi imaginez, poate că e timpul să fiu în mişcare.

Poate că am aşteptat tot timpul ăsta să se schimbe lucrurile, când în realitate nu lucrurile trebuiau să se schimbe, ci eu.

Mă întreb dacă oare există posibilitatea de a-l face şi pe Roman să vadă asta. Să-l fac să înţeleagă că renunţ să

mor nu din laşitate, ci pentru că vreau să mă deschid, să-mi imaginez, să merg mai departe.

E despre energie, şi potenţial, şi iubire.

MIERCURI, 3 APRILIE
4 ZILE RĂMASE

La ora de engleză, am trecut de la discuţiile despre poeţii americani deprimaţi la *Paraclisul pierdut*. Cum s-ar zice, cred că de fapt doar ne-am mutat de la poeţii americani deprimaţi la poeţii englezi deprimaţi.

Doamna Marks este îndrăgostită de John Milton. Îşi duce mereu cartea la piept, ca şi cum ar fi un bebeluş şi careva dintre noi i-ar fi pus gând rău – vrea să i-l smulgă din braţe şi să fugă cu el în lume. Se pare că s-a luptat mulţi ani ca să-i fie permis să ni-l predea la ore, şi încă se mai poartă ca şi cum gardienii ar putea năvăli în clasă, în orice secundă, să oprească lecţia.

Merge cu paşi înceţi prin clasă. E o chestie pe care o face mereu. Noi stăm nemişcaţi, în bănci, iar ea face ture în jurul nostru.

— După cum sigur v-aţi dat seama deja, pe mine mă lasă lată orice citat genial, o frază meşteşugită, atunci când o întâlnesc.

Câţiva din colegi râd când aud expresia „a lăsa lată”. Mă frec la ochi, chinuindu-mă să rămân trează. Clasa e aglomerată, e foarte cald, şi eu de abia reuşesc să fiu atentă la doamna Marks chiar şi când e temperatură normală. Mă uit la ceas. Mai sunt 13 minute până se sună şi pot merge la fizică.

— Şi, oricât de mult îi iubesc pe John Berryman, Sylvia Plath sau Allen Ginsberg, sunt fidelă poeziei engleze.

E întâmpinată de nişte mormăituri. Poeţii americani nu au fost prea apreciaţi la noi în clasă. Ce surpriză.

— Şi cred că se poate spune că John Milton e vinovat pentru citatul meu preferat din toate timpurile.

Se opreşte din făcut ture şi se îndreaptă spre tablă. Apucă o cretă albastră şi scrie: „Mintea, prin ea însăşi, poate face din paradis un infern şi din infern un paradis”. Citeşte cu voce tare ce a scris, apoi ne întreabă:

— Poate cineva să-mi spună ce a vrut Milton să zică?

În clasă se lasă tăcerea. Nu se mai aud mormăituri. Recitesc citatul şi cuvintele sună cu ecou în capul meu. Pentru prima dată de când a început anul, îmi deschid caietul de engleză în mijlocul orei. E aproape gol, cu excepţia paginilor unde mi-am notat temele pentru acasă. Pe prima pagină goală, sus, îmi notez citatul.

— Aysel? zice doamna Marks.

Nu pot să cred că mă întreabă pe mine. Niciodată nu mă întreabă pe mine. Era ca şi cum aveam o înţelegere nerostită. Un pact de un fel.

Ridic din umeri şi zic încet:

— Nu ştiu.

— Ei, haide. Am văzut că ţi-ai notat ceva în caiet. Sigur ai o idee. Spune-mi ce crezi tu.

Trag aer adânc în piept şi citesc fragmentul pentru a treia oară. Citatul îmi face creierul să se simtă ca şi cum cineva l-a băgat în priză şi i-a dat un impuls de energie.

— Îmi aminteşte de Einstein.

După ce zic asta, clasa se pune pe râs şi mormăit.

— E aşa dusă cu capu’, îi zice Tanya Lee, deloc discret, lui Nate Connors.

— Linişte, îi ceartă doamna Marks. Continuă, Aysel.

Ştiu că mi-ar fi mai bine dacă aş tăcea din gură. Să dau din cap şi să las de înţeles că atât am avut de spus. Cu o săptămână în urmă, exact asta aş fi făcut. N-aş mai fi zis niciun cuvânt în plus. Dar, acum, am senzaţia că am ceva în interior care nu mai poate să rămână tăcut.

— Ce am vrut să spun este că-mi aminteşte de teoria relativităţii lui Einstein. Sigur, Milton nu vorbeşte despre

viteza luminii, vorbeşte despre cum mintea umană percepe viaţa.

Doamna Marks mă încurajează cu o clătinare a capului, aşa că merg mai departe.

— Dar, în realitate, Milton şi Einstein cam zic acelaşi lucru. Că totul este subiectiv pentru mintea umană. Sentimentele noastre, gândurile, toate sunt relative. Ţin de perspectivă.

— Excelent, Aysel, spune ea. Ar trebui să te implici mai mult în discuţii.

Doamna Marks se întoarce la a ne povesti la nesfârşit despre *Paradisul pierdut*. Ne dă de citit pentru acasă un număr de pagini, apoi se sună de ieşire. La ieşirea din clasă, doamna Marks îmi arată degetul mare în sus. Dau din cap spre ea, zâmbind. Mă grăbesc de-a lungul holului, ca să ajung la fizică înaintea celorlalţi. Când ajung în clasa domnului Scott, practic de abia mai pot respira.

— Vai, Aysel, zice el, ridicând mâinile. Nu trebuie să fugi aşa tare.

— Scuzaţi-mă, spun eu, trăgându-mi răsuflarea. Voiam să vă întreb dacă mă mai pot înscrie la tabăra aceea.

Buzele îi descriu un zâmbet larg.

— Sigur. Termenul limită este 1 mai. Mai e timp să-ţi faci cererea de înscriere.

Se duce la catedră şi deschide un sertar. Scoate un alt exemplar din broşura colorată şi mi-o întinde.

— În caz că ai pierdut-o pe prima.

Îmi face cu ochiul.

Mă gândesc să-i spun că o mai am şi pe prima. Că pozele lucioase sunt încreţite acum pentru că am petrecut o grămadă de timp răsfoind-o şi visând la ce-mi putea oferi. Că am încercat să mă imaginez fiind unul dintre acei adolescenţi zâmbitori, cu ochelari de protecţie prea mari pentru faţa mea, uitându-se atent într-un microscop sau făcând un castel din scobitori.

Încă nu mă pot vedea printre ei, propriu-zis, dar îmi

pot imagina posibilitatea de-a o face. La naiba. Pot simţi potenţialul chestiei ăsteia până în stomacul strâns de entuziasm.

Dar nu-i spun domnului Scott nimic din toate astea. Iau cea de-a doua broşură şi îi zâmbesc.

— Mulţumesc.

JOI, 4 APRILIE
3 ZILE RĂMASE

N-o aud pe Georgia când intră în cameră. Sunt prea ocupată să mă uit la mine în oglindă. Ştiu că sună nebuneşte, şi poate chiar e, dar caut semne fizice care să-mi dovedească că în interiorul meu ceva s-a schimbat. O dovadă palpabilă că limaxul negru a dispărut.

Cam totul arată la fel, însă. Părul meu brunet încă mai curge în bucle încurcate în jurul feţei, nasul încă îmi este drept, ascuţit, ca şi cum ar fi mai potrivit pentru deschis pachete, decât pentru mirosit, iar obrajii mei sunt în continuare imposibil de rotunzi.

Doar ochii îmi sunt altfel. Dacă mă uit atentă, pot vedea o mică licărire acolo unde obişnuiam să văd numai întuneric.

— Ce faci? mă întreabă Georgia, trântindu-se pe pat.

Stă pe spate şi îşi ridică picioarele în aer. Arată ca şi cum ar face un exerciţiu de aerobică. Îşi întinde mâinile, încercând să-şi atingă cu ele degetele de la picioare.

Răspunsul la întrebarea ei este că nu ştiu ce fac. Bănuiesc că încerc să-mi dau seama dacă arăt ca o fată care ar putea să-l convingă pe Roman să trăiască. O fată pentru care să merite să trăieşti.

Mă întorc să mă uit la ea. A trecut de la exerciţiile alea la abdomene, pe care le face rapid şi conştiincios.

— Te pregăteşti pentru antrenamentul cu majoretele?

Se opreşte din făcut abdomene şi se aşază pe

marginea patului. Îşi îngustează ochii şi îşi trece o mână peste pătura mov. E mereu amestecată cu cea gri, a mea.

— De când îţi pasă ţie ce fac?

Îmi muşc interiorul obrazului. Am o idee care îmi tot bâzâie prin cap şi nu-mi dau seama dacă e una îngrozitoare sau nu.

— Încerc să fiu amabilă pentru că vreau să mă ajuţi cu ceva.

Ochii i se măresc. Arată acum ca nişte globuri de brad. Bănuiesc că am reuşit s-o şochez. Stă acolo pe pat, tăcută, cu spatele drept şi cu ochii cât cepele. Nu mă întreabă cu ce am nevoie să mă ajute, aşa că îi zic eu.

— Cum faci…

Dau din mâini aiurea. De când l-am întâlnit pe Roman, am devenit mult mai atentă la mâinile mele. E o nebunie cum treci prin viaţă fără să-ţi dai seama de unele chestii şi apoi, deodată, te trezeşti că te gândeşti numai la ele. Cum ar fi la mâini. Nu mă pot opri să-mi imaginez mâna mea în a lui, mâna lui pe faţa mea, mâinile mele pe pieptul lui. Mâini, mâini, mâini.

— Cum faci ce?

Se apleacă spre mine. Îmi întind gâtul şi îmi arunc încă o privire în oglindă.

— „Faci” e un cuvânt greşit ales, spun, încercând să îmi împiedic vocea să tremure. Vreau să zic, cum „spui”. Cum îi spui unui tip că îţi place de el?

Georgia izbucneşte în râs şi eu îmi doresc să ies în fugă din cameră.

— Ce e? Bine, nu contează. A fost o prostie să te întreb, zic şi îmi încrucişez braţele pe piept.

— Nu, zice Georgia, nu e o întrebare prostească. Doar că nu e ce mă aşteptam să spui.

Îmi sug obrajii şi o privesc cu neîncredere.

— Bine, bine. Adevărul e că am râs puţin şi de întrebarea ta. Dar numai pentru că păreai ca şi cum ai fi în clasa a opta.

Bate cu palma locul de lângă ea, pe pat.

— Stai jos.

Mă holbez la ea, apoi din nou la mine, în oglindă, şi în final mă îndrept încet spre pat şi mă aşez lângă ea. Îşi pune un braţ în jurul umerilor mei. E atât de neaşteptat, încât zvâcnesc fără să vreau şi mă trag deoparte.

— Of, am uitat că tu ai o manie cu spaţiul personal şi astea, zice.

— Scuze, nu, doar că nu mă aşteptam ca…

Inspir adânc şi îmi sprijin corpul de al ei. Îmi bate uşor umărul cu palma. Mă întreb, dacă cineva ar intra acum în cameră, oare s-ar gândi că suntem surori? Ar vedea vreo asemănare?

— Vorbim despre Roman? mă întreabă.

Îmi simt faţa arzând. Nu-i răspund.

— Despre Roman! Aşa e?

Râde cu gura larg deschisă şi aş putea să-i număr toţi dinţii ei albi şi perfecţi. Se pare că pasta de dinţi pe care Steve o primeşte gratis de la serviciu a avut efect – dinţii ei în mod clar strălucesc.

Îmi atinge din nou umărul. De data asta, mă strânge uşor.

— E atât de drăguţ Roman.

Vocea ei e mult prea asemănătoare cu a altor majorete, stridentă ca un hit pop, dar sunt jenată că am genul ăsta de idei deja. Trebuie să fiu mai amabilă cu ea. Am nevoie să fiu mai drăguţă cu soră-mea. *Georgia încearcă să te ajute*, îmi spun.

— Dap, îi spun, într-un final. Despre Roman vorbim.

— Şi deocamdată sunteţi doar amici?

Nu e ca şi cum aş putea să-i spun Georgiei despre site-ul Schimbări Definitive, sau despre cum Roman şi cu mine suntem parteneri de sinucidere, dar nu prea ştiu cum altfel aş putea să-i explic că nu, nu suntem doar amici. Doar prieteni sună atât de banal. Ca şi cum am fi nişte cunoscuţi care se uită la filme stupide la TV împreună sau

care merg împreună la mall. Ce avem noi e mai mult decât o prietenie. E mai mult şi decât o poveste de dragoste. E sucită, şi complicată şi aiurea, dar e reală.

E ceva pentru care merită să trăieşti.

— Nu suntem împreună, îi răspund.

Mintea mea se chinuie încercând să afle cum să îi spun Georgiei ceea ce simt pentru el, fără a-i dezvălui tot ce se întâmplă cu noi.

— Şi nici nu vreau neapărat să fim împreună. Vreau doar să-l fac să ştie, să înţeleagă că îmi pasă de el. Cu adevărat, pe bune, că-mi pasă de el.

Mă trage de mână, aşa că trebuie să mă întorc şi să mă uit la ea.

— Păi, spune-i.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da.

Îşi pune mâna pe a mea.

— Nu te ascunde în spatele glumelor şi al sarcasmului, Aysel. Eşti cea mai tare când eşti sinceră.

Nu e deloc sfatul pe care-l aşteptam de la Georgia. Mă aşteptam să-mi spună să-mi schimb hainele, să-mi aranjez părul, să încep să folosesc machiaj, să dau din gene în direcţia lui până ce nu-mi va mai putea rezista. M-am gândit că o să se roage de mine să merg la manichiură şi apoi o să mă pună să învăţ să merg pe tocuri înalte.

Ultimul sfat din lume pe care am crezut că mi-l va da e ăsta.

Mă ridic şi-mi împreunez mâinile, ca să le fac să se oprească din tremurat.

— Chiar crezi asta?

Dă din cap.

— Da, chiar cred.

Cred că aş putea spune că habar n-are despre ce vorbeşte. Şi ar putea fi adevărat. Nu ştie nimic despre pactul nostru. Nu ştie nimic despre Madison şi despre înec. Nu ştie despre Vârful Crestville. Dar, totuşi, cred că

trebuie să-i dau dreptate Georgiei. Chiar cred şi eu că uneori trebuie să fii sincer. Să nu te mai ascunzi. Trebuie să-ţi forţezi energia potenţială să se transforme în energie cinetică.

— Ok. O să încerc să fac asta, îi spun.

Se ridică şi ea de pe pat şi mă îmbrăţişează.

— Baftă! Să-mi spui cum a fost.

Îi zic că da şi, când să ies din cameră, mă strigă:

— Aysel?

— Da?

— Ar trebui să mai stăm de vorbă aşa. A fost drăguţ.

— Da, îi răspund şi mă trezesc că zâmbesc. A fost drăguţ.

JOI, 4 APRILIE
Mai târziu
3 zile rămase

Conduc până acasă la Roman. l-am lăsat un mesaj ca să ştie că vin. Nu mi-a răspuns, dar uneori răspunde mai greu. N-am idee ce face azi. Ar trebui să aibă o întreagă zi liberă. M-am gândit că o să vrea să ne vedem, pentru că era nerăbdător să terminăm cu biletele de adio. Se tot gândea să-l scrie pe al lui. Gândul ăsta îmi face stomacul să tresară.

Mi-l imaginez în camera lui. Trântit pe spate în pat, uitându-se la Căpitanul Nemo. Mă întreb dacă se privesc unul pe altul în tăcere, sau dacă Roman îi vorbeşte. Mă întreb dacă Roman îi vorbeşte vreodată despre mine. Poate că l-aş putea face pe Căpitanul Nemo să-mi încredinţeze toate secretele lui Roman – dar din nefericire nu vorbesc limba broaştelor ţestoase.

Strâng mai tare volanul şi îmi reamintesc că nu am nevoie de altcineva care să-mi divulge secretele lui Roman. Că o să-l fac să-mi vorbească. Pentru că voi fi sinceră cu el

în legătură cu tot. Îmi iau ochii de la drum pentru o clipă şi mă uit la locul gol de lângă mine, unde am aruncat în grabă o carte care se cheamă *Explorând plajele din Carolina de Nord*. Am cumpărat-o azi. M-am gândit că aş putea începe să-l conving vorbindu-i despre o excursie la ocean, iar restul va veni apoi de la sine.

Încerc să-mi imaginez reacţia pe care o va avea. Poate că ochii lui verzi se vor lumina şi îmi va lua mâna, îmi va săruta uşor obrazul şi îmi va zice:

— Da, vreau să văd oceanul pentru prima dată alături de tine.

E unul din acele momente pe care le văd în minte ca şi cum s-ar ridica o cortină de pe ele, le văd în culori, dar în acelaşi timp nu cred până la capăt că s-ar putea întâmpla. Dar vreau să cred că se vor întâmpla.

Până ajung pe aleea de acces spre casa lui, Roman tot nu mi-a răspuns la mesaj. Rămân în maşină preţ de câteva minute, uitându-mă la covoraşul multicolor pe care scrie „Bine aţi venit”. Îi mai dau încă un mesaj şi, cum nu răspunde, îl sun. Tot niciun răspuns.

Sar de nerăbdare şi bucurie în scaun când aud uşa casei deschizându-se, dar mă dezumflu după ce văd că este doar maică-sa. Cobor din maşină şi îi fac cu mâna.

— Aysel, spune ea şi vine spre mine.

Poartă un pulover roz şi saboţii ei de lemn pe care-i ştiu.

— Ce faci aici?

Părul ei şaten este strâns într-un coc în vârful capului, care o face să pară mai tânără decât de obicei.

— Dădeam cu aspiratorul prin sufragerie şi te-am văzut pe geam, îmi explică.

Îi zâmbesc ca şi cum m-aş scuza.

— Ah, eram prin apropiere şi am vrut să văd dacă Roman este acasă. Săptămâna trecută am vorbit să ne vedem astăzi.

Doamna Franklin se încruntă, apropiindu-şi sprâncenele. Fruntea i se brăzdează brusc de riduri

adânci.

— Roman nu-i acasă.

— Nu e?

Încerc să nu par complet şocată. Credeam că nu iese niciodată din casă, decât cu mine.

— Nu e. Mi-a spus că vine la tine.

Îmi simt maxilarul căzând spre pământ.

— Ce?

Îşi înfăşoară braţele în jurul corpului, ca şi cum i s-ar fi făcut dintr-o dată frig.

— Da, m-a întrebat dacă îmi poate împrumuta maşina ca să vină până la tine. Nu ştiu dacă ţi-a spus, dar Roman n-a mai avut voie în ultimul timp să conducă. Dar părea că se simte mult mai bine, ieşea cu tine, te invita la noi, aţi mers şi în excursii, aşa că m-am gândit…

Vocea i se frânge. Un gând oribil mă loveşte cu forţa unui tsunami. Simt că mă înec în el, şi tot ce reuşesc să spun este:

— Pot să merg până în camera lui?

Femeia nu spune nimic, mă priveşte confuză. Îşi muşcă buza şi îşi înclină capul într-o parte. Apoi ochii i se măresc şi îmi dau seama că s-a prins la ce mă gândesc. Îşi aruncă saboţii de lemn din picioare şi aleargă spre casă desculţă. O urmez.

Fuge prin bucătărie, dărâmând un scaun. Scaunul se loveşte de dulapul de bucătărie, făcând o ceaşcă de ceai să se prăvălească de pe raft şi să se spargă. Sar peste cioburi şi sunt imediat în urma doamnei Franklin, pe scări.

Alergăm până la etaj şi mă mai liniştesc când văd că uşa camerei lui Roman este deschisă. Poate că e înăuntru. Poate că ascultă muzică în căşti, muzica aia oribilă, izolându-se de lumea din jur şi de zgomotele ei.

Doamna Franklin se opreşte în prag. Îşi duce o mână la piept şi începe să respire ciudat, zgomotos. Îmi simt picioarele ca două ancore, grele, trăgându-mă în jos, dar le forţez să se mişte şi intru în cameră.

Părul de pe braţe mi se ridică şi am un sentiment de prăbuşire când văd camera goală. Mă întorc să mă uit la doamna Franklin şi faţa ei este lipsită de orice expresie. Pare într-un fel uşurată. Îmi plimb privirea prin întreaga cameră, în căutarea unui semn de la el.

Patul nu e făcut, pătura cafenie e îngrămădită într-o parte. Perna are o adâncitură în mijloc şi nu mă pot abţine – mă duc şi îmi apăs mâna în adâncitura aia, imaginându-mi că îi ating obrazul.

— Aysel, spune doamna Franklin, cu vocea tremurând. E ceva ce ar trebui să ştiu? Ar trebui să-mi fac griji?

Nu-i răspund. Verific pe noptieră şi nu găsesc niciun bilet. Respir puţin uşurată.

— Nu sunt sigură, îi răspund.

Roman nu ar fi făcut-o fără să lase un bilet în urmă. Nu îi pot spune asta, pentru că ar trebui să-i explic apoi de unde ştiu.

Mă las în genunchi şi mă uit sub pat. Nu găsesc nimic. Mă ridic şi mă duc la acvariul Căpitanului Nemo. Inima mi se opreşte, l-a mai pus o porţie de mâncare. De obicei este una singură, acum sunt două.

Îmi muşc obrazul. Poate că greşesc. Poate Căpitanului Nemo îi era foarte foame de dimineaţă. Mintea se chinuie să-i găsească scuze, dar nimic nu e la fel de convingător cum e golul din stomacul meu care se face tot mai mare, în timp ce mă uit la ţestoasă cum înoată liniştită prin apă.

Roman i-a lăsat Căpitanului Nemo mâncare în plus. Roman i-a lăsat mai multă mâncare pentru că s-a temut că familia va uita să-l hrănească în zarva şi durerea zilelor ce vor veni. Se temea că familia va uita să hrănească ţestoasa pentru că… Nu-mi dau voie să duc gândul până la capăt.

— Trebuie să-l găsim, ţip, deşi iese mai mult o şoaptă strangulată.

Ies în fugă din cameră şi o iau în jos pe scări. Doamna Franklin vine după mine şi mă apucă de mână.

— Ce se întâmplă?

Faţa îi este roşie şi pare că nu mai are aer.

— Sunt îngrijorată că Roman a…

Nu mă pot uita la ea. Îmi apuc cheile de la maşină.

— Vin cu tine.

Nu este o rugăminte, este o cerinţă. Nu vreau să vină cu mine, dar nu ştiu cum s-o refuz. Cum aş putea să-i spun orice, când totul este din vina mea? Când ar fi trebuit să-i spun cu zile în urmă despre planul nostru, despre pactul de sinucidere.

Roţile maşinii scârţâie când dau cu spatele cât de repede pot. Doamna Franklin îşi apasă palmele pe bord ca să-şi păstreze echilibrul, dar nu îmi atrage atenţia că merg prea repede. Gonesc spre Vârful Crestville.

Doamna Franklin începe să plângă. Umerii îi tremură. Loveşte cu pumnul în geamul maşinii.

— E vina mea.

Nu e vina dumneavoastră. *E vina mea*, urlu în capul meu. Îmi strâng buzele şi mă uit la drum. Roman îmi atrăgea mereu atenţia să mă uit la drum. Să fiu concentrată.

— Se învinuieşte pentru moartea surorii lui, îmi spune ea.

Ştiu. Ştiu totul.

Nu spun nimic.

— Dar e numai vina mea. I-am spus asta de o mie de ori. Eu sunt cea care l-a lăsat singur cu sora lui. Era prea multă responsabilitate pentru un băiat de şaisprezece ani. N-ar fi trebuit… n-ar fi trebuit să-l las singur cu ea…

Izbucneşte în hohote şi îşi îngroapă faţa în mâini.

— Când Roman s-a dus la un psiholog, am mers cu el. Şi am tot vorbit despre cum eu şi tatăl lui suntem responsabili, nu el, dar nu voia să asculte.

Nici măcar nu încuviinţez din cap. Nu pot spune nimic. Parchez maşina la marginea pădurii. Mă uit în jur, încercând să văd dacă e acolo Jeep-ul roşu al familiei

Franklin. Nu-l văd nicăieri. Poate că a intrat cu el prin pădure, pe drumul forestier. Nu e ca şi cum i-ar mai fi păsat că e periculos sau ilegal.

— Vin imediat, îi spun.

— Vreau să vin cu tine!

Mă uit la saboţii ei.

— Dar…

Sare jos din maşină şi-şi aruncă saboţii din picioare.

— E fiul meu, Aysel. Vin cu tine.

Se întinde spre mine şi îmi apucă mâna. Alergăm printre copaci şi ea mă strânge de mână, iar şi iar. Strânsoarea ei este atât de puternică, încât simt cum în fiecare secundă degetele ar putea să mi se desprindă şi să-mi cadă din cauza lipsei de circulaţie. Picioarele ei goale calcă pe ramuri şi se rănesc, dar nici nu clipeşte. Ţine pasul cu mine şi ajungem în curând la luminiş.

Stânca colţoasă se arată brusc în faţa noastră. Am doar două sentimente – groază disperată şi speranţă uriaşă. Vreau să-l găsesc pe Roman acolo şi nu vreau să-l găsesc, în acelaşi timp. Vreau să-mi arunc braţele de gâtul lui şi să-l trag spre mine, să-i simt mirosul gelului de duş cu aromă de brad şi să-i sărut pistruii de pe nas. Vreau şi să-i trag un pumn în stomac, să-l pălmuiesc pentru că m-a trădat în felul ăsta. Pentru că a minţit. Pentru că a încercat să moară fără mine. Dar probabil că nu voi mai putea face niciuna, nici alta, dacă nu îl găsim la timp. Genunchii îmi tremură.

— Nu crezi că…

Doamna Franklin nu mai poate vorbi din pricina lacrimilor. O văd privind în jos, sub stâncă. Râul Ohio curge netulburat sub noi şi mă îndoiesc că l-am putea vedea dacă ar fi acolo, în apă. Cu capul spart de stânci, cu coloana ruptă. Îmi scot gândurile alea din minte.

Nu e mort. Nu poate fi. Mă întreb dacă aş putea simţi cumva dacă într-adevăr ar fi mort. Dacă aş şti, dacă aş putea-o simţi la nivelul celulelor din corp. Dacă trupul meu ar putea detecta energia lui părăsindu-l şi devenind nimic.

Pentru prima dată, îi strâng şi eu mâna doamnei Franklin.

— Trebuie să-l găsim. O să-l găsim.

Nu ştiu de ce o spun. E mai mult o dorinţă decât o promisiune. Îmi dă drumul mâinii şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare. Miroase a unt şi a vanilie.

— Eşti un înger.

Mă pierd complet cu firea când îmi spune asta. Nu sunt un înger. Sunt exact opusul. Aş fi putut să opresc asta. Ar fi trebuit s-o opresc. Sunt cât pe ce să-i spun totul, când o idee îşi face loc în mintea mea ca un şarpe care sâsâie pe limba lui cele mai rele frici ale mele.

— Spuneaţi că i-aţi dat lui Roman cheile maşinii?

Dă din cap că da.

Alerg înapoi spre maşina mea şi doamna Franklin mă urmează. Nici nu-mi mai pun centura şi gonesc cu piciorul pe pedala de acceleraţie. Ne îndepărtăm de Vârful Crestville. Drumul de opt minute pare că durează secole. Când ajungem acasă la Roman, trag frâna de mână şi sar din maşină.

Alerg spre garaj. Pot simţi mirosul de gaze ieşind pe sub uşă şi aud motorul maşinii. Trag de uşă, dar nu o pot deschide. Mă lovesc de ea cu putere.

În spatele meu, o aud pe doamna Franklin ţipând şi alergând în casă. Lovesc mai departe în uşa garajului, dar e degeaba. Doamna Franklin se întoarce, fluturând deasupra capului telecomanda pentru deschiderea uşii. Apasă pe buton de mai multe ori, şi într-un final uşa se ridică şi atunci îl vedem.

Motorul Jeep-ului este pornit. Garajul e plin de gaze de eşapament. Prin fumul gros, reuşesc să-l văd pe Roman aşezat la volan. E căzut peste volan şi ochii lui frumoşi sunt închişi. Nu mişcă.

Picioarele mi se înmoaie şi ceva în interiorul meu explodează.

Inima mea.

VINERI, 5 APRILIE
2 zile rămase

Stau de ore bune în camera de aşteptare a spitalului. Mă uit încontinuu la lumina albă, fosforescentă, care pulsează, şi încerc să-mi scot din minte imaginea corpului lui Roman nemişcat, în stare de inconştienţă. Camera de aşteptare miroase a cafea, dezinfectant şi lacrimi sărate. Poate că îmi imaginez eu mirosul lacrimilor, dar pot jura că e prezent. Nu ai crede că frica şi durerea au un miros, până ce nu-ţi petreci ceva timp într-un spital.

Mă întreb dacă şi vina are un miros – unul greu şi neplăcut, pe care părinţii lui Roman îl pot simţi. Stau între ei doi, şi încă nu mi-au zis nimic, doar m-au întrebat din timp în timp dacă sunt bine. Inima mi se face tot mai grea de fiecare dată când mă întreabă asta. Cum de mai pot încă să fie îngrijoraţi pentru mine? Chiar nu-şi dau seama că şi eu am fost o parte a planului? Ştiu că eu m-am răzgândit vizavi de sinuciderea mea, dar sunt convinsă că m-ar urî dacă ar şti adevărul. Despre Schimbări Definitive. Despre partenerii de sinucidere. Despre Vârful Crestville.

Amândoi au fost să-l vadă pe Roman. Din fericire, medicii l-au stabilizat. Pluteşte înăuntrul şi în afara stării conştiente. Bănuiesc că încă n-a reuşit să le spună ce trădătoare sunt, atât pentru el, cât şi pentru părinţii lui.

Mă foiesc pe scaun. Scaunul de plastic este ud de la transpiraţia mea şi mi se lipeşte de coapse. Ar fi trebuit să port blugi în loc de pantaloni scurţi. În timp ce-mi smulg cu dinţii pielea din jurul unghiilor, îmi dau seama că mă înfurii tot mai tare pe Roman. Poate că şi eu sunt o trădătoare, dar la fel este şi el. Mi-a luat-o înainte şi a încercat să moară fără mine. Nu ştia sigur că eu nu voi mai vrea s-o fac. Nu înţeleg cum a putut s-o facă fără mine. Nimic nu are sens. Creierul îmi devine înceţoşat. Cu cât încep să pun bucăţile cap la cap, cu atât ele refuză să se îmbine.

Mama lui Roman îmi pune o mână pe umăr, forţându-mă să revin la realitate.

— Iubito, asistenta a zis că Roman o să se trezească curând, l-am explicat cine eşti şi a spus că poţi merge să-l vezi peste câteva minute, dacă vrei.

Vocea îi este dulce, ca un cântec de leagăn.

— I-am spus că tu eşti cea care i-a salvat lui Roman viaţa. Dacă n-ai fi fost tu…

Mă strânge într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Îţi suntem atât de recunoscători.

Îmi dă apoi drumul şi zâmbeşte trist.

— Cum vom putea vreodată să te răsplătim?

Aerul inspirat mi se opreşte în gât. Nu pot găsi cuvinte – e ca şi cum gura mi-ar fi plină de nisip şi orice gând aş avea nu izbuteşte să-şi facă loc să iasă.

— E în regulă, iubito. Nu trebuie să spui nimic. Ştiu că e copleşitor. Dar am vrut doar să ştii cât de recunoscători îţi suntem.

Mă priveşte în ochi.

— Vrei să-l vezi pe Roman, nu?

Reuşesc să încuviinţez din cap.

Vreau să-l văd pe Roman. Chiar vreau. E tot ce-mi doresc.

Dar, în acelaşi timp, nu ştiu dacă pot da ochii cu el.

Mai rămân alături de doamna Franklin pentru câteva minute. Tatăl lui Roman se întoarce de la bufet cu o cafea pentru ea şi o prăjitură pentru mine. Pun prăjitura pe masa de lângă mine. N-o mai ating niciodată.

În cele din urmă, o asistentă cu părul de culoarea scorţişoarei se apropie de noi. Doamna Franklin face un gest spre mine şi femeia încuviinţează din cap. Îmi spune s-o urmez şi, când mă ridic, pielea mi se lipeşte de scaunul din camera de aşteptare. E ca şi cum până şi el m-ar implora să nu mă duc, m-ar avertiza să nu mă duc să-l văd.

Asistenta mă ghidează de-a lungul holului spre camera unde e Roman. Mă uit la inscripţiile de încurajare

care sunt lipite pe alte uşi. Una dintre ele are un mănunchi de baloane atârnate de clanţă. Mă întreb dacă ar fi trebuit şi eu să fi adus baloane. Probabil e o idee stupidă. Nu pare o ocazie care să necesite baloane.

Într-un final, ajungem şi la camera în care e Roman. Asistenta deschide uşa şi intră. Mai rămân pe hol un minut, să-mi adun gândurile. Să trag aer în piept. Să intonez *Concertul pentru pian cu numărul* 15 de Mozart.

— Aici, draga mea, mă încurajează asistenta.

Mă întreb dacă are de-a face tot timpul cu astfel de situaţii. Vizitatori care nu se pot adapta realităţii.

Îmi simt picioarele ca şi cum ar fi făcute din ciment, dar le împing mai departe. Imaginea cu Roman aşezat în patul de spital îmi face inima să se oprească pentru o clipă. Trupul lui înalt e prea mare pentru patul de spital – picioarele îi atârnă peste margine. Luminile din cameră îi fac pielea să pară străvezie şi sunt cercuri mari şi întunecate sub ochii lui verzi. Nu mai au sclipirile aurii, ci sunt doar un verde murdar.

— Aysel, spune.

Are vocea răguşită, parcă obosită.

Asistenta îmi aruncă un zâmbet de încurajare şi îmi atinge umărul.

— Voi fi afară, dacă aveţi nevoie unul din voi de ceva.

Mă uit prin cameră, pentru că nu pot suporta să mă uit la el. Văd că maică-sa i-a adus de acasă colecţia de romane de Jules Verne, iar la cap are o vază în care sunt nişte gălbenele. Nu i l-au adus pe Căpitanul Nemo. Presupun că spitalele nu îţi dau voie să vii cu ţestoasa de acasă.

În afară de flori şi cărţi, camera pare pustie. Nu seamănă cu Vârful Crestville. Nu seamănă deloc a locul unde şi-a imaginat el că va muri.

Nu poate să moară în locul ăsta.

Nu poate să moară deloc.

— Aysel, repetă el.

De data asta, vocea îi este mai puternică.

Încerc să nu dau drumul lacrimilor.

— Cum ai putut?

Nu-l pot privi când întreb asta. Poate că limaxul negru a dispărut, dar eu am rămas o laşă.

— Tu nu voiai s-o faci, spune el. Ştiu că nu voiai. Şi n-am vrut să te simţi vinovată că te-ai răzgândit, aşa că ţi-am luat-o înainte.

Îmi ridic bărbia şi îl privesc drept în ochi. Are faţa atât de palidă, îi pot vedea venele prin transparenţa pielii. Pare atât de fragil, ca şi cum în orice clipă corpul ar putea să-i cedeze.

— Vinovată? Dacă erai îngrijorat că m-aş putea simţi vinovată, n-ai fi făcut asta.

Mă apropii mai mult de pat, dar rămân în picioare. Îl văd cum încearcă să scuture din cap, dar de abia îşi poate mişca gâtul. Pe măsură ce mă apropii, observ că are gâtul plin de vânătăi. E vineţiu şi umflat.

— Trebuia s-o fac, Aysel. Nu pot trăi cu ce am făcut. Eu sunt motivul pentru care Maddie e moartă.

— Dar cum rămâne cu 7 aprilie? Cum rămâne cu moartea în apă?

De data asta, el e cel care refuză să mă privească.

— N-am vrut să sar de pe Vârful Crestville fără tine. Mi s-a părut greşit. Şi cu cât mă gândeam la asta, cu atât nu mi s-a mai părut corect să mor în aceeaşi zi şi în acelaşi fel cum a făcut-o Maddie. Ar fi fost ca şi cum i-aş fi răpit ceva.

Îmi cobor ochii, ca să nu mi-i vadă, şi îmi împing bărbia în piept. Lacrimile îmi curg de-a lungul obrajilor.

— Nu plânge. Vino aici, îmi zice.

Nu mă mişc.

— Aysel, vino aici.

Trag adânc aer în piept şi mă aşez pe scaunul de lângă pat.

Întinde mâna spre mine şi i-o apuc. Strânsoarea lui e

slabă, atât de diferită de cea de la carnaval. De data asta, îmi pot simţi mâna. Pot simţi totul. Şi vreau să continui să simt totul. Chiar şi chestiile îngrozitoare, oribile, dureroase. Pentru că să simţi lucruri înseamnă să ştii că eşti în viaţă.

Şi eu vreau să fiu în viaţă.

— Nu pot să te pierd, reuşesc să-i spun într-un final.

— Nu spune asta, îmi şopteşte.

— Nu, e adevărat. Nu te pot pierde, Roman. Trebuie să hotărăşti să trăieşti. Ştiu că nimic nu va putea şterge ce s-a întâmplat cu Maddie. Dar tu eşti mai mult decât asta. Energia ta potenţială e mai mare decât asta.

Se încruntă. Pare un gest dureros, îi simt muşchii chinuindu-i-se sub piele.

— Nu-ţi cer să trăieşti pentru mine. Deşi ar fi frumos, ţinând cont că sunt îndrăgostită de tine. Dar, pe bune, vreau să trăieşti pentru tine, pentru că ştiu că te aşteaptă atât de multe lucruri. Mai ai atâtea de descoperit şi de experimentat. Şi meriţi asta, chiar dacă nu crezi, dar chiar meriţi. Sunt aici ca să-ţi spun că meriţi.

În capul meu, discursul e mult mai elocvent. Dar bănuiesc că aşa se întâmplă mereu. Poţi petrece ore lungi în sala de aşteptare, plănuind ce o să spui, până la cel mai mic detaliu, şi apoi când vine momentul creierul ţi se face terci. Dar, într-un fel ciudat, sunt mândră de mine. Am spus ceea ce trebuia să spun, am fost sinceră, aşa cum mă sfătuise Georgia.

Toţi oamenii, când spun că sunt goliţi, se referă la sensul negativ al termenului. Dar azi eu mă simt golită într-un sens pozitiv. Ca şi cum aş fi ţinut secretele astea în mine prea mult timp şi acum le-am dat în sfârşit drumul. Mă simt mai uşoară. Mă simt liberă, l-am spus lui Roman că-l iubesc. Am lăsat scânteia asta să se împrăştie în univers.

Acum, aştept să se aprindă ceva. Aştept să ne punem în mişcare. Încerc să transform energia noastră potenţială în energie cinetică. Încerc să-l fac să se topească împreună

cu mine.

Roman scoate un zgomot straniu, ca şi cum ar vrea să zică ceva, dar îi duc un deget la buze.

— Ssst.

Îi mângâi părul. E mai moale decât ţineam minte.

— Nu trebuie să spui nimic acum. Doar să te gândeşti la asta. Şi să respiri.

Îmi oferă o versiune mai mică şi mai strâmbă a zâmbetului lui în formă de semilună şi inima îmi tresaltă. Stăm aşa, ţinându-ne de mână, eu mângâindu-i părul, până ce adoarme din nou. Mă simt aiurea să îl privesc dormind, dar nu mă pot abţine. Mi-e teamă că dacă îmi iau privirea de la el, o să dispară.

Pieptul i se ridică şi îi coboară. Pare atât de fragil, dar totuşi viu. Şi asta e tot ce contează. Mă uit la el şi îmi doresc să pot vedea prin pielea lui, să văd în interiorul lui Roman. Să văd dacă este doar vid, sau dacă mai este şi altceva.

Să văd dacă scânteia mea a aprins ceva acolo.

DUMINICĂ, 7 APRILIE
Nicio zi rămasă

Aşadar, astăzi e ziua: un an de la moartea lui Madison. Aproape că mi-a fost imposibil să-mi adun curajul să vin la spital, dar am ştiut că dacă nu vin n-o să mi-o iert niciodată.

Pentru prima dată în ultimii şapte ani, port altceva decât un tricou gri cu dungi şi blugi. Am împrumutat o rochie neagră, simplă, de la Georgia, mi-am spălat părul şi l-am împletit într-o coadă. Nu e ca şi cum m-aş gândi că lui Roman îi pasă acum cum arăt, dar îmi pasă mie. Şi încerc să-i arăt asta.

Balerinii argintii pe care i-am împrumutat tot de la Georgia fac un zgomot sec pe gresia de pe holul spitalului.

Ajung la uşa lui Roman şi trag cu ochiul – părinţii lui sunt înăuntru, aşezaţi pe pat.

— Oh, Aysel, spune mama lui şi îmi zâmbeşte larg.

Mă întreb cum reuşeşte. Câtă energie îi consumă toată simularea asta a fericirii.

Domnul Franklin o ţine de talie şi, când mă vede, se trage mai aproape de soţia lui.

— Intră, spune el.

Vocea lui nu e la fel de caldă ca a ei, dar nu este nici rece.

Roman mă priveşte şi nu spune nimic. Poate e doar în mintea mea, dar aş putea jura că îmi zâmbeşte din ochi. E o căldură acolo pe care nu o avea ieri.

— Mi-e foame, ţie nu? zice mama lui Roman către soţul ei.

El pare confuz pentru o secundă, apoi se prinde.

— A, ba da. Sunt lihnit.

— Iubito, te superi dacă îl supraveghezi tu pe Roman câteva minute până ce mergem noi să mâncăm ceva?

— Nicio problemă.

Îi zâmbesc ca să-i dau de înţeles că îi apreciez mărinimia, îi mulţumesc prin zâmbetul ăsta că mă lasă să-l văd pe Roman, că m-a pus pe lista vizitatorilor şi că mă tratează ca şi cum aş face parte din familie.

Se ridică şi trece pe lângă mine, nu înainte de-a mă îmbrăţişa.

— Uau. Să ştii că nici n-am observat până acum ce zâmbet frumos ai.

— Mulţumesc.

Când strecor o privire spre Roman, văd că zâmbeşte. Pulsul îmi devine mai rapid.

Doamna Franklin îl sărută pe Roman pe frunte şi, după ce amândoi părinţii lui pleacă, mă aşez pe scaunul de lângă pat.

— Ar fi trebuit să merg la mormântul ei, zice Roman într-un final.

Vocea îi este tot răguşită, dar pare mai puternică decât ieri.

— Astăzi, mai ales, ar fi trebuit să fiu acolo.

— Nu are nevoie să fii la mormântul ei ca să ştie că o iubeşti, îi zic.

— Chiar crezi asta?

Dau din cap.

— Da. Cred că energia ei este în continuare cu noi, Roman. Poate că nu e fizic aici, dar o parte din ea a rămas. Şi vrea să te vadă fericit. Ştiu că aşa e.

Tace preţ de câteva minute. Are cearşaful tras până sub bărbie şi nu se mişcă. În ochi, pot jura că are o licărire care ieri nu era acolo, sau nu am observat-o eu.

Contez pe scânteia mea.

Ne uităm unul la altul în tăcere, până ce el mă întreabă:

— Când ies de aici, vrei să mergi cu mine?

— La mormântul ei?

Dă din cap că da.

— O să merg oriunde cu tine. Aş merge oriunde.

Îmi arde faţa după ce spun asta. Nu sunt obişnuită să spun chestii siropoase, dar, după ce-l văd zâmbind, toată jena îmi dispare.

— Apropo de asta, zic şi bag mâna în geantă.

Scot cartea pe care am cumpărat-o, despre plajele din Carolina de Nord. I-o aşez pe noptieră, ca s-o poată vedea.

— M-am gândit că, după ce te vei face bine, poate vom merge acolo.

Se holbează la carte şi ochii îi lucesc. Nu mai sunt verde noroios, ci au devenit din nou aurii.

— La ocean, adaug.

Se uită atent la mine şi îmi întinde o mână. O apuc, şi el îşi împleteşte degetele cu ale mele. E mai puternic ca ieri.

— De ce?

— De ce ce? îl întreb.

— De ce tot încerci, când ştii ce defect sunt?

Mă ridic de pe scaun şi mă duc până la masa unde mama lui a lăsat cărţile de Jules Verne. Apuc *Douăzeci de mii de leghe sub mări* şi mă aşez la loc pe scaun. Răsfoiesc paginile.

— De ce? mă întreabă el încă o dată.

Mă uit în paginile cărţii, apoi ridic privirea spre el şi mă forţez să n-o mai desprind de acolo.

— Pentru că să te iubesc pe tine m-a salvat. Şi îţi datorez totul.

Înainte să poată răspunde, încep să-i citesc din carte cu voce tare. Mă lasă să-i citesc primul capitol, apoi mă opreşte.

— Aysel?

— Da?

Se ridică în fund, în pat. Pare că duce o luptă cu corpul lui, dar o câştigă. Se apleacă, în aşa fel încât faţa îi ajunge aproape de a mea. Mă aplec şi eu şi buzele ni se întâlnesc. Sărutul e blând şi perfect.

— Şi eu te iubesc, îmi şopteşte el. Şi mă salvezi. Mă salvezi chiar acum.

Îi zâmbesc. Nu ştiu dacă îl cred pe de-a întregul. Ştiu că încă nu e reparat, că e incredibil de trist, distrus de vină, dar în timp ce-mi ţine mâna simt potenţialul fericirii noastre în pulsul lui. Ştiu că în adâncul lui este mult potenţial. Potenţial pentru ca el să fie fericit, pentru ca noi să fim fericiţi. Ştiu că de asemenea există potenţial şi pentru a fi trist, pentru ca noi să fim pustiiţi.

Cred că asta e chestia cu viaţa. Uneori, e îngrozitoare şi haotică. Dar are potenţial şi ăsta e singurul lucru pe care contez.

Îmi pun toate speranţele în potenţialul ei.

DESPRE AUTOARE:

Salut, eu sunt Jasmine. Trăiesc şi scriu în Cincinnati, Ohio.

Nu îmi place prea mult să vorbesc despre mine, aşa că ăsta va fi un text scurt.

Primul meu roman, MY HEART AND OTHER BLACK HOLES, a fost publicat la Balzer + Bray/HarperCollins pe 10 februarie 2015. A fost tradus în peste douăzeci de limbi diferite, iar drepturile pentru ecranizare au fost obţinute de Paramount. Al doilea roman al meu, HERE WE ARE NOW, va fi publicat de Balzer+Bray/ HarperCollins pe 7 noiembrie 2017. Este despre muzică, secrete şi identitate şi de abia aştept să-l citiţi.

Lucruri care îmi plac: animalele (de toate felurile!), mai ales pisica mea, Salvador, şi câinele meu, Scout. Desenele suprarealiste. Cafeaua frappé. Cerul nopţii. Leagănele vechi din parcuri. Nopţile calde de vară. Muzica aceea care îţi creează diferite stări. Mirosul de eucalipt şi de cimbru. Dimineţile ploioase. Avocado-ul. Şosetele confortabile. (Lista ar putea să continue la nesfârşit, aşa că mă opresc aici.)

Lucruri care nu-mi plac: să vorbesc despre ce îmi displace.

„Pe alocuri emoţionantă, dramatică şi amuzantă, povestea întruchipează o voce unică şi personală care îşi pune întrebări despre ce înseamnă să mori şi ce înseamnă să trăieşti.”

— Booklist –

„Vie, plină de intensitate, sinceritate năucitoare, umor şi bineînţeles emoţie. Este un debut extraordinar al unei voci aparte în ficţiunea pentru adolescenţi, care m-a lăsat peste măsură de uimită şi profund emoţionată. A nu se rata!”

— Nova Ren Suma –

„Cu o inteligenţă ieşită din comun şi o sensibilitate dusă la extrem, Warga ne dăruieşte un roman care are melodicitatea lui Mozart, logica fizicii avansate şi perspectiva corectă pentru a vedea legătura dintre ele. Este ceva complet nou, o carte frumoasă, care te mişcă şi care în mod neaşteptat este o pledoarie pentru viaţă.”

— Chris Lynch –

„Romanul ridică întrebări esenţiale, cu complexitate şi umor, prezente pe tot parcursul lui.”

— School Library Journal –

„Sinceră şi plină de emoţie… orice adolescent care s-a simţit neînţeles se va regăsi în personajele – excepţional conturate – Aysel şi Roman.”

— Kirkus Reviews –

„Scriitoarea debutantă Warga vorbeşte despre depresie şi sinucidere în rândul adolescenţilor cu onestitate şi empatie.”

— Publishers Weekly –

„Warga, aflată la debutul ei literar, tratează fără

ezitare un subiect delicat cu sensibilitate şi sinceritate, fără a banaliza gândurile şi emoţiile personajelor ei, totul culminând cu o fermecătoare poveste de dragoste.”

— The Horn Book –

„Warga sapă amănunţit şi firesc în problema dificilă a depresiei adolescentine… uneori tristă, alteori amuzantă, dar într-un final plină de speranţă.”

— Voice of Youth Advocates –